A. E. VAN VOGT

SUPERMINTEA
Punctul Omega

S. F.

ANTET

A. E. VAN VOGT

SUPERMINTEA
PUNCTUL OMEGA

Traducere: Oana Negureanu

ANTET

© New English Library
© Antet pentru prezenta versiune în limba română

Redactor: Turturel Năstase
Coperta: Ion Năstase
Tehnoredactare computerizată: Diana Grad

ISBN: 973-8058-00-7

Prolog

Să luăm o ființă înzestrată cu rațiune –

Steve Hanardy s-ar potrivi și el acestei descrieri. Steve e un bărbat scund, dar robust, cu aerul cuiva aflat foarte aproape de stagiul animalic. Obișnuiește să-și țină mereu ochii mijiți, de parcă ar fi deranjat în permanență de o lumină puternică. Are un chip cu trăsături grosolane, neplăcute. Dar este om. Poate gîndi și acționa și e mereu gata să lase de la el decît să profite.

– Să punem această persoană înzestrată cu rațiune într-un sistem solar înconjurat de un ocean de vid de două milioane de ani lumină în spatele căruia, aparent, se află un alt pustiu la fel de vast –

Hanardy, unul dintre produsele migrației pămîntenilor pe lunile și planetele sistemului solar, se născuse pe Europa, una dintre lunile lui Jupiter, înainte ca sistemul educațional să fi ajuns și la coloniști. Crescuse fără beneficiul unei educații, drept care, la maturitate, ajunsese incoerent în gîndire, dar foarte bun ca să muncească pe navele de mărfuri și pe cele de pasageri care treceau grăbite prin imensa grămadă de resturi – de la luni mai mici, la meteoriți locuibili – care înconjurau masivul Jupiter.

Cum zona era bogată și forfotea de febra negoțului, chiar și Hanardy, cel lipsit de imaginație sau inteligență, ajunsese să aibă o navă de mărfuri doar a lui. Chiar de la început, cele mai profitabile transporturi fuseseră cele ocazionale, spre meteoritul pe care locuiau un om de știință, profesorul Ungarn, laolaltă cu fiica sa, Patricia. Vreme de ani de zile, pentru el acesta a fost un aranjament extrem de lucrativ, cu transporturi de rutină, fără nici un fel de incidente.

– Să confruntăm acest individ înzestrat cu rațiune cu enigma unei –

1

Gîndurile bărbatului erau întunecate de nehotărîre, în vreme ce traversa camera de control a navei, spre patul pe care zăcea țeapănă și nemișcată o femeie. Se aplecă puțin asupra ei. Rosti pe un ton grav:

„Am început să încetinim, Merla."

Nici un răspuns, nici o mișcare, nici cea mai mică grimasă pe chipul anormal de alb. Doar nările fine se dilatau ușor în ritmul respirației încete. Asta era tot.

Dreegul îi ridică un braț și apoi îi dădu drumul. Brațul căzu în poala femeii ca o bucată de lemn. Bărbatul îi ridică cu grijă pleoapa și privi cu atenție. Pupila era ațintită asupra lui, dar nu-l vedea, iar irisul era de un albastru tulbure.

Bărbatul se îndreptă de spate. Așa cum stătea pe puntea tăcută a navei, părea muncit de calcule reci, neplăcute. Tocmai cugeta cu amărăciune: „Dacă o reanimez acum, va avea mai multă vreme la dispoziție ca să mă atace și, desigur, mai multă putere. Dacă mai aștept puțin, o să fie mai slăbită".

Încet, începu să se relaxeze. Amintirea anilor obositori pe care el și cu femeia aceea îi petrecuseră împreună în vastitatea întunecată a spațiului anulă în parte hotărîrea rece pe care o luase înainte.

Sufletul îi era atins de o undă de simpatie, ceea ce-l făcu să ajungă la o altă decizie. Prepară o substanță pe care o injectă în brațul femeii. Ochii lui gri aveau o lucire ca de oțel atunci cînd își apropie buzele de urechea ei. Îi șopti pe un ton blînd: „Sîntem aproape de un sistem solar. O să găsim sînge, Merla! Și viață!"

Femeia se mișcă ușor. Semăna cu o păpușă cu păr auriu care se trezea la viață. Deși obrajii perfecți nu aveau nici o urmă de culoare, ochii priveau cu atenție în jur. Ridică privirea spre el, cu o expresie de ostilitate dură, care exprima o întrebare.

„Mi-ai dat chimicale", rosti. Nu mai semăna cu o păpușă. În vreme ce continua să-l privească fix, o parte din frumusețea chipului dispăruse. Continuă: „E al naibii de ciudat, Jeel, că tu pari să te simți foarte bine. Dacă aș fi știut că..."

Bărbatul se îndepărtă de ea, cu o expresie rece pe chip.

„Las-o moartă, îi zise cu calm. Știi foarte bine că risipeai energia. Dar nu contează, vom ateriza în curînd."

Rigiditatea din corpul ei începuse să dispară. Femeia se ridică cu greu și pe față îi apăru o expresie de neliniște atunci cînd zise: „Pe mine mă interesează mai mult riscurile. Nu e vorba de o planetă a Uniunii Galactice, nu?"

„Nu, nu sînt galactici pe aici. Dar există totuși un Observator. În ultimele două ceasuri am prins *ultra*-semnale secrete" –

tonul lui deveni sardonic – „care avertizează toate navele să nu se apropie de sistem pentru că nu este deocamdată pregătit pentru vreun contact cu una dintre planetele Uniunii Galactice."

O parte din bucuria aceea diabolică din gîndurile lui se transmisese probabil și în tonul cu care vorbise. Femeia, care încă îl privea fix, făcu deodată ochii mari. Șopti: „Vrei să spui că..."

Bărbatul dădu din umeri. „Semnalele probabil că sînt acum la intensitate maximă. Vom afla imediat ce grad are sistemul ăsta. Dar, după mine, poți să începi să speri încă de pe acum."

Ajuns la panoul de control, scufundă camera în întuneric și trecu comanda pe pilot automat. Pe ecranul de pe peretele opus se formase deja o imagine. La început numai un punct de lumină pe cerul înstelat, apoi o planetă ce plutea senină prin spațiul întunecat, cu oceanele și continentele perfect vizibile. Dinspre ecran tocmai se auzea un glas:

„Acest sistem stelar conține numai o singură planetă locuită, numită Pămînt de către rasa dominantă. A fost colonizată de galactici cu vreo șapte mii de ani în urmă în maniera obișnuită. Acum se află la gradul al treilea de dezvoltare și a izbutit să creeze o formă limitată de călătorie spațială, cu o sută și ceva de ani în urmă."

Cu o mișcare a mîinii bărbatul stinse ecranul și aprinse luminile, privind-o triumfător pe femeie. „Gradul trei!" rosti încetișor, pe un ton mirat. „Numai de gradul trei. Merla, îți dai seama ce înseamnă? Este șansa unei întregi epoci. Am de gînd să-i anunț pe cei din tribul dreeg. Dacă nu putem lua de aici cîteva cisterne de sînge și o baterie plină de «viață» nu meritam să fim nemuritori."

Se întoarse spre comunicator, și, pentru un singur moment de exaltare, uită cu totul de orice fel de precauție. Cu colțul ochiului o zări pe femeie sărind de pe patul în care zăcuse. Se răsuci într-o parte, dar prea tîrziu. Mișcarea îl salvă numai în parte. Din fericire își atinseră numai obrajii, nu și buzele.

O scânteie albastră țîșni de la el spre ea. Descărcarea energetică îi arse obrazul și-l lăsă însîngerat. Aproape că se întinse pe podea. Apoi, furios din cauza durerii agonizante, se dezlipi de ea. „O să-ți rup oasele!" urlă.

Rîsul ei, neplăcut din cauza furiei îndelung reținute, ajunse pînă la el din locul în care o aruncase, într-un colț al cabinei de

comandă. Femeia-i zise cu ciudă: „Deci aveai o provizie secretă de «viață», numai pentru tine. Mincinos afurisit ce ești!"

Înțepeneala care-l cuprinsese îl făcu pe bărbat să-și dea seama că furia era cu totul inutilă. Încordat din cauza slăbiciunii care deja începuse să-i apese mușchii, se răsuci spre panoul de control și începu să facă febril toate ajustările care aveau să aducă nava în spațiul și timpul normal.

Nevoia trupului era din ce în ce mai acută. De două ori se împletici spre patul din colț, copleșit de greață. Dar de fiecare dată reveni la comenzi, deși simțea rigiditatea cum îi cuprindea tot mai mult trupul. Conducea nava prea repede. Aceasta deveni un fel de flacără albă atunci cînd în fine intră în atmosfera celei de-a treia planete. Dar metalele din care era construită continuau să-și păstreze forma; viteza teribilă ceda tot mai mult în fața puterii nemiloase a reversoarelor și a presiunii aerului, care devenea tot mai gros cu fiecare milă parcursă.

Femeia fu aceea care-l ajută să urce cu mare greutate în micuța navetă de cercetare. El rămase nemișcat, încercînd să-și adune puterile, privind nerăbdător în jos la marea de lumini strălucitoare care reprezenta primul oraș de pe partea întunecată a acelei lumi ciudate. Privi plictisit cum femeia ateriză cu naveta micuță în spatele unui depozit de pe o alee întunecată. Și pentru că salvarea părea așa de aproape, reuși chiar să meargă alături de ea spre strada rezidențială apropiată, destul de prost luminată.

El ar fi luat-o chiar prin mijlocul străzii, dar femeia-l prinse din spate și-l trase înapoi pe aleea întunecată. „Ești nebun?" șopti ea. „Întinde-te. O să stăm aici pînă cînd o să vină cineva."

Betonul era tare sub corpul lui, dar după cîteva clipe de odihnă chinuitoare, avu destulă energie ca să dea glas gîndului amar care-l bîntuia: „Dacă nu ai fi furat cea mai mare parte a «vieții» pe care o economisisem cu greu, n-am fi acum în asemenea poziție disperată. Știai foarte bine că era important ca eu să fiu în deplinătatea puterilor".

În întunericul de lîngă el, femeia rămase tăcută cîteva clipe. Apoi șopti sfidător: „Amîndoi avem nevoie de o schimbare a sîngelui și să ne încărcăm cu «viață». Poate că am luat cam multișor de la tine, dar asta numai din cauză că a trebuit să fur. Nu mi-ai fi dat tu singur, de bună voie, știi foarte bine".

O vreme, inutilitatea acelei discuții îl făcu pe bărbat să tacă, dar în timp ce minutele se scurgeau, acea nevoie fizică cumplită îi influență iar gîndurile. Îi zise cu obidă: „Cred că-ți dai seama că prezența noastră a fost descoperită. Nu există îndoială că nava noastră a fost depistată de către Observatorul Galactic încă dinainte să fi ajuns la planetele exterioare. Ne vor urmări oriunde am merge și, indiferent unde vom îngropa nava, ei vor cunoaște cu precizie locul. Motoarele cu propulsie interstelară sunt ușor de detectat. Cum ei n-ar face greșeala să folosească așa ceva pe o planetă de gradul trei, noi nu-i vom putea localiza. Va trebui să ne așteptăm la un atac, indiferent sub ce formă. Nu pot decît să sper că nici unul dintre Marii Galactici nu va lua parte la el".

„Vreunul dintre *ei*!" Șoapta ei era aproape un geamăt. Încercă să se controleze, apoi izbucni iritată: „Nu încerca să mă mai sperii. Mi-ai spus de nu știu cîte ori că..."

„Bine, bine!" rosti el morocănos, obosit. „Timpul ne-a dovedit că ne consideră mult prea nedemni de atenția lor personală. Și – în pofida slăbiciunii, bărbatul nu se abținu să nu rostească cu răutate – preferă să lase orice alt fel de agent pe care-l au pe aceste planete înapoiate să încerce să ne oprească."

„Șșșt!" se auzi șoapta ei încordată. „Pași! Repede, ridică-te în picioare!"

El îi vedea deja silueta cum se înălța alături. Apoi îi simți mîinile pe umeri, cum îl trăgeau fără milă. Se ridică ametit.

„Nu cred", începu el chinuit, „că pot să..."

„Jeel!" Șoapta ei îi biciui auzul, în vreme ce mîinile îl scuturau neîndurătoare. „Văd un bărbat și o femeie. Ei sînt «viață», Jeel, «viață»!"

Viață!

Bărbatul se îndreptă de spate. O scînteie din acea dorință de viață care-l făcuse să străbată milele întunecate ale spațiului vreme de ani de zile se aprinse iar în el. Ușor, cu grație, o porni după Merla, ieșind în stradă. Văzu imediat siluetele celor doi, un bărbat și o femeie. În lumina slabă de sub copacii de pe stradă cuplul venea chiar spre ei, trăgîndu-se într-o parte ca să le facă loc să treacă. La început veni femeia, apoi bărbatul – și totul era așa de simplu, de parcă mușchii lui și-ar fi recăpătat deodată toată puterea.

O văzu pe Merla aruncîndu-se asupra bărbatului; o prinse și el pe femeie, și-și lăsă capul în jos pentru sărutul acela care ei avea să-i aducă moartea și lui puterea.

După aceea – după ce luară și sîngele – bărbatul redeveni posac, în mintea lui țesîndu-se tot felul de gînduri, care încetul cu încetul se închegară într-un plan. Rosti cu gravitate: „Vom lăsa corpurile aici".

Merla îl privi uluită și dădu să protesteze, cînd el o întrerupse neîndurător: „Lasă-mă pe mine să aranjez totul în favoarea noastră. Cadavrele astea vor atrage atenția culegătorilor de știri, sau a reporterilor, sau cum s-o mai numi pe aici în specia lor. Iar noi avem nevoie exact de o asemenea persoană. Undeva, în rezervorul de fapte adunate de reporter trebuie să existe tot felul de indicii, neînsemnate pentru el, dar prin care noi vom putea descoperi sediul secret al Observatorului Galactic din acest sistem. Trebuie să găsim acest sediu, să descoperim ce putere are și la nevoie să-l distrugem atunci cînd va veni tribul aici". Glasul lui deveni și mai dur. „Dar acum am face bine să explorăm orașul ăsta, să găsim o clădire aglomerată sub care să ne ascundem nava, să învățăm limba, să ne umplem rezervoarele vitale și să capturăm reporterul. Iar după ce voi termina cu el – glasul i se îmblînzi deodată – îți va oferi, fără îndoială, acea diversiune fizică după care se pare că tînjești cu atîta foc după ce ai primit așa de multe chimicale."

Jeel rîse mulțumit atunci cînd simți cum degetele ei îl strîngeau ușor de brat într-un gest de tandrețe. „Mulțumesc, Jeel", răspunse ea. „Chiar înțelegi ce se petrece cu mine, nu?"

2
Începe reabilitarea coeficientului de inteligență

În spatele lui Leigh se deschise o ușă. Imediat, larma glasurilor din încăpere scăzu la nivelul unui murmur. Leigh se întoarse și aruncă țigara pe podeaua de marmură, punînd piciorul pe ea atunci cînd se răsuci cu totul.

Deasupra capetelor luminile crescură în intensitate, scoțînd în relief fiecare detaliu în parte. În strălucirea aceea văzu și el ceea ce devenise centrul atenției tuturor celorlalți: cele două cadavre, al femeii și al bărbatului, întinse unul lîngă celălalt pe su-

prafața lucioasă a tărgii. Corpurile erau rigide, iar ochii închiși. Se vedea bine că erau neînsuflețite și în nici un caz, cugetă Leigh, nu păreau să fie doi oameni adormiți.

Își notă această observație în minte și apoi se simți șocat de ceea ce făcuse. Aceea era prima crimă de pe continentul nord-american în douăzeci și șapte de ani. Iar pentru el nu era decît o altă misiune. Constată că era mai dur decît își imaginase vreodată.

În jurul lui murmurul glasurilor încetase. Singurul sunet care se mai auzea era respirația zgomotoasă a bărbatului de alături, apoi scîrțîitul propriilor pantofi atunci cînd se apropie de targă. Mișcarea lui se transformă într-un fel de semnal pentru toți cei adunați acolo. Toată lumea prinse să înainteze. Leigh avu un moment de anxietate. Dar mușchii mari și puternici ai corpului îl duseră acolo unde dorise, alături de cele două capete. Se aplecă asupra lor, absorbit. Atinse cu degetele inciziile de pe gîtul femeii. Nici nu se uită la îngrijitorul care venise cu targa atunci cînd îl întrebă curios:

„Deci pe aici s-a extras sîngele?"

„Da."

Înainte de a fi apucat să mai spună ceva, interveni un alt reporter: „Vreun comentariu special din partea savanților de la poliție? Crimele acestea au avut loc cu o zi în urmă. Trebuie să fi descoperit ceva pînă acum"

Leigh aproape că nici nu auzise întrebarea. Cadavrul femeii, încălzit electric pentru îmbălsămare, părea ciudat de plin de viață sub atingerea lui. De-abia după un moment îndelungat observă că buzele erau învinețite ca după un sărut brutal.

Întoarse privirea spre bărbat. Aceleași incizii pe gît și buzele strivite și învinețite. Ridică ochii spre omul în uniformă. Avea nenumărate întrebări de pus. Dar rămaseră nerostite atunci cînd acesta le zise pe un ton calm: „În mod normal, atunci cînd se aplică îmbălsămarea electrică, apare o anumită rezistență la acest tratament, din cauza electricității statice prezente în corp. În mod curios, aceste două corpuri nu au opus deloc rezistență".

Cineva din grup întrebă: „Și asta ce vrea să însemne?"

„Electricitatea statică este de fapt o forță a vieții care se scurge dintr-un cadavru în răstimp de o lună. Noi nu cunoaștem nici un procedeu pentru a grăbi această scurgere, dar vînătăile de pe buze arată niște arsuri distincte, care sînt extrem de sugestive."

Toată lumea întinse gîtul să vadă mai bine, și în cele din urmă Leigh se lăsă dat la o parte. Se opri, deodată, atent, atunci cînd reprezentantul poliției continuă: „Desigur, există posibilitatea ca un pervers să-i fi sărutat cu asemenea violență".

„Eu am crezut", interveni Leigh, „că nu mai avem perverși de cînd profesorul Ungarn a convins guvernul să instaleze prototipul psihologului mecanic în toate școlile, punînd astfel capăt crimelor, furturilor, războaielor și tuturor perversiunilor antisociale."

Omul în uniformă neagră ezită o clipă, apoi răspunse: „Se pare că un asemenea pervers, unul foarte rău, a scăpat de acest aparat". Încheie conferința de presă cu bruschețe. „Asta a fost tot, domnilor. Nici un fel de indicii, nici o promisiune că vom captura cît mai rapid criminalul. Nu putem spune decît că am încercat să luăm legătura cu profesorul Ungarn prin radio. Din fericire l-am prins tocmai în drum spre Pămînt. Nava lui va ateriza puțin după lăsarea întunericului, deci peste cîteva ceasuri."

Intensitatea luminii începu să scadă. În vreme ce Leigh rămăsese locului încruntat și cadavrele erau scoase din sală, peste zumzetul vocilor se auzi un glas mai puternic spunînd:

„Sărutul morții..."

„Vă spun eu", se auzi un alt glas, „căpitanul de pe nava de linie jură că așa s-a întîmplat – nava spațială a trecut pe lîngă el cu cîteva milioane de mile la oră, și era în plin proces de frînare, nu uitați, de frînare, de vreo două zile."

„Afacerea vampirul! Eu așa am s-o numesc..."

Așa o numi și Leigh atunci cînd începu să dea raportul cu ajutorul comunicatorului de la încheietura mîinii.

„Acum mă duc să cinez, Jim", încheie el expunerea.

„În regulă, Bill." Glasul redactorului local părea metalic. „Să nu uit să te anunț și pe tine. Nouă mii de ziare au preluat povestea asta de la Serviciul Planetar, în comparație cu cele patru mii șapte sute care au apelat la Universal, care este al doilea ca număr de ziare și cititori. Cred că ai prins povestea din unghiul cel mai bun pe ziua de azi. Soț și soție, un cuplu tînăr absolut obișnuit, care au ieșit seara la o plimbare. Amîndoi au fost atacați de un fel de diavol care le-a luat sîngele și l-a băgat într-un fel de mini-cisternă și le-a supt după aceea energia vieții cu ajutorul unui cablu – cred că oamenii vor înghiți treaba asta. Oricum, tu ai sugerat că s-ar mai putea întîmpla – deci atenție mărită, oameni buni. Și mai pre-

vii pe toată lumea că, în aceste zile ale vitezelor supra-atmosferice, în seara asta ar putea fi absolut oriunde, gata să omoare iar. Cum am spus și înainte, bună treabă. Cel puțin în seara asta va menține trează atenția cititorilor noștri. Aha, da, să nu uit..."

„Spune!"

„Cu vreo jumătate de ceas înainte a sunat un puști, zicea că vrea să te vadă. Spunea că-l aștepți."

„Un puști?" întrebă Leigh, încruntat.

„Zicea că-l cheamă Patrick. Semăna cu un licean, cam de vreo șaisprezece ani. Ba nu, dacă mă gîndesc mai bine, asta a fost numai prima impresie. Nu, cred că are vreo optsprezece, dacă nu chiar douăzeci, foarte isteț, sigur pe el, mîndru."

„Da, mi-am adus aminte", răspunse Leigh. „Student. Vrea să-mi ia un interviu pentru ziarul colegiului. M-a căutat în după-amiaza asta. Unul dintre oamenii ăia care te conving să faci ce vor ei. Înainte să știu ce m-a lovit, m-am trezit că am acceptat o întîlnire cu el la cină, la Constantine's."

„Da, așa e. Eu trebuia să-ți amintesc. E-n regulă cu treaba asta?"

Leigh ridică din umeri. „Am promis", răspunse.

Atunci cînd ieși în lumina puternică a soarelui după-amiezii pe strada din fața clădirii poliției, Leigh nu se gîndea la nimic important. Nu avea nici un fel de presimțire.

În jurul lui, aglomerația umană părea să se îndesească tot mai mult. Din clădirile mari ieșea primul val de omenire care-și terminase programul de lucru la ora cinci. Leigh simți că cineva îl trăgea de mînecă, nu o dată, ci de două ori, înainte să-și dea seama că era ceva intenționat, nu un simplu accident.

Se întoarse și se trezi privind într-o pereche de ochi neliniștiți, așezați pe un chip maroniu, marcat de vreme. Omulețul îi flutură prin fața nasului un teanc de foi de hîrtie. Leigh observă scrisul de mînă energic de pe una dintre ele. Apoi individul prinse să se bîlbîie: „Domnule Leigh, o sută de dolari pentru ele... cea mai mare poveste..."

„Oh", mormăi Leigh. Interesul îi pierise. Rosti politicos: „De ce nu le duci la biroul de la Planetar? Jim Brian o să-ți dea pe ele exact atît cît merită povestea".

Plecă mai departe, avînd ușoara convingere că rezolvase acea neînsemnată problemă. Apoi, deodată, simți cum îl trăgea

iar cineva de braț. „Stai!" rosti omulețul. „Așta-i din jurnalul profesorului Ungarn. Totul despre o navă care a venit din stele. Cu diavoli în ea care beau sînge și omoară oamenii cu sărutul lor."

„Ce-ar fi să mă scutești !" începu Leigh iritat, dar se opri deodată. Fu străbătut de un fior rece, neplăcut. Rămase locului, clătinîndu-se ușor din cauza gîndului care-i ardea creierul: *Ziarele, cu detaliile despre sînge și sărut nu apăruseră încă la vînzare pe stradă, edițiile de-abia se închiseseră și livrările spre centrele de presă nu începuseră.*

Omulețul cel insistent continuă: „Uite, are numele profesorului tipărit cu auriu la începutul fiecărei pagini, și ai aici totul, cum a descoperit la început nava, la o depărtare de optișpe ani lumină și cum a străbătut distanța asta în numai cîteva ore... și mai știe unde anume se află acum și..."

Creierul de reporter al lui Leigh, sau acel departament special din el, fremăta de tot felul de gînduri care se aranjară deodată într-un model clar și luminos. Leigh își dădu seama că nu era nici o coincidență faptul că omulețul venise glonț la el pe strada aceea aglomerată.

Hotărît, rosti cu duritate: „Să văd hîrtiile alea!" Se întinse după ele chiar în vreme ce vorbea.

Hîrtiile trecură din mîna omulețului în mîna sa fără nici un fel de rezistență, dar Leigh nici măcar nu se uită spre ele. Mintea îi era limpede și ochii îi deveniseră foarte reci. Izbucni: „Nu știu ce fel de joc faci acum. Însă vreau să aflu trei lucruri, așa că fă bine și răspunde cît mai repede posibil! Unu: Cum de m-ai descoperit, știindu-mi numele și ce funcție am, pe o stradă aglomerată pe care mă aflu practic din întîmplare?"

Omulețul începu să se bîlbîie neliniștit, dar Leigh nu-i acordă nici o atenție. Nemilos, continuă interogatoriul: „Doi: Profesorul Ungarn va ajunge aici, de pe Jupiter, de-abia peste vreo trei ore. Cum explici că te afli în posesia unor hîrtii pe care probabil le-a scris cu cel mult două zile în urmă?"

„Ascultă, șefu'", rosti omulețul speriat, „cred că m-ai priceput anapoda..."

„Și acum a treia întrebare", continuă Leigh amenințător. „Cum vei putea explica poliției faptul că deja cunoști detaliile crimelor?"

„Ha!" Ochii omulețului deveniseră sticloși din cauza fricii abjecte. Lui Leigh i se făcu milă de el. Așa că-i spuse pe un ton ceva mai blînd: „În regulă, amice. Acum dă drumul la răspunsuri".

Cuvintele prinseră să iasă cu rapiditate din gura lui, niște sunete de neînțeles. Numai după aceea începu să apară și coerența. „Așa că asta a fost tot, șefu'. Eu stăteam liniștit acolo și-mi vedeam de ale mele cînd a venit puștiu' ăsta la mine și mi te-a arătat. După aia mi-a dat cinci dolari și foile pe care le ai deja, și mi-a zis ce trebuie să îndrug și..."

„Puști!" izbucni Leigh, simțind deodată un șoc neplăcut.

„Îhî, un puștan de vreo șaispe ani, ba nu, mai degrabă de vreo opspe-douăzeci... și mi-a dat hîrtiile astea și..."

„Puștiul ăsta", îl întrerupse Leigh, „crezi că era de vîrsta colegiului?"

„Asta-i, șefu', te-ai prins. Exact asta era. Deci îl știi, eh? Foarte bine, asta înseamnă că am scăpat cu fața curată, drept pentru care mă cărăbănesc de aici..."

„Stai!" strigă Leigh după el. Dar omulețul realizase deodată că fuga era foarte sănătoasă. Dispăru pe după un colț și se pierdu iar în anonimat, pentru totdeauna.

Leigh rămase locului, încruntat, în vreme ce citea foile primite. Nu era nimic în plus față de ceea ce deja îi spusese omulețul în felul lui incoerent. Erau doar cîteva însemnări vagi pe niște foi ce păreau smulse dintr-un carnet. Trecută pe hîrtie, povestea despre nava spațială și ocupanții săi nu avea deloc profunzime și părea tot mai neconvingătoare cu fiecare secundă care trecea. Adevărat, era un singur cuvînt, „Ungarn", trecut cu litere aurii la începutul fiecărei pagini, dar...

Gîndul unei farse prostești deveni așa de puternic încît Leigh ajunse să cugete cu furie: „Dacă puștiul ăla de la colegiu mi-a făcut o asemenea glumă, o să aibă parte de un interviu foarte scurt". Gîndul dispăru. Oricum era la fel de lipsit de sens ca de altfel tot ceea ce se întîmplase pînă atunci.

Cu toate astea, nu presimțea nimic. Știa că mergea numai la un restaurant, nimic neobișnuit aici.

Intră în foaierul splendid al vastei clădiri care adăpostea faimosul Constantine's. Cînd ajunse în pragul intrării semețe, se opri ca să privească sala de mese care strălucea de argintărie și grădinile suspendate unde se putea lua ceaiul. Superbul Con-

stantine's, faimos în întreaga lume, nu se schimbase prea mult de la ultima lui vizită acolo.

Leigh se prezentă și începu: „Am înțeles că rezervarea a făcut-o un anume domn Patrick".

Fata de la recepție îi răspunse: „Oh, desigur, domnule Leigh. Domnul Patrick a rezervat Separeul Trei. Tocmai a sunat ca să ne anunțe că va sosi în numai cîteva minute. Cineva vă va conduce pînă acolo".

Leigh întoarse capul să se uite mai bine la fată, pentru că nu-i plăcuse felul în care chicotise la final.

„Numai o clipă, rosti deodată. Ați spus cumva *Separeul Trei*? Cine o să plătească pentru toate astea?"

„Plata s-a făcut prin telefon", răspunse fata. „Patru mii cinci sute de dolari!"

Leigh rămase nemișcat. Chiar după ceea ce se petrecuse pe stradă, întîlnirea aceea i se părea numai ceva iritant peste care trebuia să treacă. Acum, deodată, întreaga afacere luase o turnură fantastică, cu totul anormală. Patru mii – cinci sute – de dolari! Oare era posibil să fi fost vorba numai de un puștan de bani gata care voia să-l impresioneze?

Cu o logică rece respinse această soluție. Umanitatea producea egoiști la o scară de-a dreptul elefantească, dar nu și un specimen gata să comande un asemenea festin numai ca să impresioneze un reporter. Ochii i se îngustară din cauza acestui gînd. „Unde este telefonul cu plată?" întrebă politicos.

Un minut mai tîrziu rostea în receptor: „Acesta este secretariatul Universităților Amalgamate? Vreau să aflu dacă există un anume domn Patrick înregistrat la vreunul dintre colegiile locale, și dacă există, dacă a fost autorizat sau nu de vreunul dintre ziarele acestor colegii să-l intervieveze pe William Leigh, de la Serviciul de Știri Planetar. Leigh la telefon".

Au fost necesare șase minute, dar după aceea primi răspunsul rece, final: „În cele șaptesprezece unități locale există trei domni Patrick. Cu toții iau cina în clipa de față, la variatele lor reședințe oficiale. Există de asemenea și patru domnișoare Patrick despre care am primit rapoarte de la secretariatele colegiilor. Nici unul dintre cei șapte menționați mai sus nu are nici o legătură cu vreunul dintre ziarele universitare. Aveți nevoie de ajutor ca să puteți demasca impostorul?"

Leigh ezită. Cînd răspunse, o făcu știind că deja se angajase în rezolvarea acelui mister. „Nu", îi zise secretarei, înainte să închidă.

Ieși din cabina telefonică, zdruncinat din pricina gîndurilor contradictorii. Nu exista decît un singur motiv pentru care se mai afla încă în acel oraș, la acea oră. Crima! Și aproape că nu cunoștea pe nimeni în zonă. I se părea incredibil ca un străin să dorească să-l vadă, dacă nu cumva interesele acestuia nu coincideau cu propriul scop. Așteptă pînă cînd reuși să scape de fiorul neplăcut care-l asaltase. Se întoarse spre chelnerul care-l aștepta politicos. „Spre Separeul Trei, vă rog."

Cînd ajunse, se apucă să examineze cu atenție apartamentul costisitor. Pentru că Separeul era de fapt un apartament luxos mobilat, cu o sufragerie ca un palat, care domina celelalte cinci camere. Un perete întreg ascundea pe sub oglinzile cu mai multe fațete un bar de-a dreptul impresionant, cu sute de sticle de lichioruri fine. Mărcile erau necunoscute pentru el, un om cu gusturi simple, dar buchetul lichidelor din cele cîteva sticle pe care le deschise era amețitor, extrem de ispititor. În camera de toaletă a femeilor descoperi o casetă mare de bijuterii în care se aflau mai multe podoabe sclipitoare. Dacă erau adevărate, atunci valorau cîteva sute de mii de dolari. Leigh nu era deloc impresionat de toate astea. Pentru gustul lui, Constantine's nu se ridica la înălțimea prețurilor pe care le practica.

„Mă bucur că din punct de vedere fizic ești așa de mare", se auzi un glas din spatele lui. „Majoritatea reporterilor sînt slăbuți și pirpirii, n-au deloc vigoare."

Tonul acelui glas era subtil diferit de cel pe care-l auzise în după-amiaza aceleiași zile. Voit altfel. Iar diferența, observă el atunci cînd se întoarse, era clară și în formele trupului de femeie, bine, dar nu perfect ascunse pe sub costumul bărbătesc excelent croit. Desigur, la prima vedere părea un adolescent. De fapt, nici n-ar fi ghicit că era femeie dacă glasul ei nu ar fi fost voit feminin. Ea-i exprimă gîndul cu răceală: „Da, am vrut să afli. Nu cred că are rost să mai facem risipă de cuvinte. De acum știi atît de mult cît trebuie. Iată o armă. Nava spațială este îngropată sub clădirea aceasta".

Leigh nu făcu nici un efort să ia arma, nici măcar nu se uită la ea. De-abia trecuse cu bine peste șocul inițial. Se așeză comod

pe scaunul tapițat cu mătase din fața mesei de toaletă și se lăsă pe spate sprijinit de marginea acesteia, după care ridică mirat sprîncenele și zise: „Consideră-mă un reporter încet la minte care trebuie să știe precis despre ce este vorba. De ce atîta hocus-pocus preliminar?"

Niciodată în viața de adult nu permisese cuiva să-l zorească. Nu avea de gînd să înceapă tocmai acum.

3

Văzu după cîteva momente că fata era mică de statură. Ceea ce era ciudat, decise cu grijă. Pentru că prima lui impresie fusese cea a unei înălțimi considerabile. Sau poate – evaluă el încet acea posibilitate – acest efect secundar se datora deghizării ei în bărbat.

Alungă acea problemă ca fiind insolubilă pe moment. De fapt, înălțimea fetei nu avea nici o importanță. Mai interesante erau genele lungi și negre și ochii întunecați care străluceau spre el de pe un chip mîndru, fin cizelat. Asta era. Aceea era esența personalității ei. Se vedea bine mîndria numai după felul în care-și ținea capul. Și în ușurința fiecărei mișcări, în grația naturală pe care o avea în vreme ce se apropia de el. Nu era o mîndrie conștientă, mai degrabă un fel de recunoaștere a superiorității sale care afecta fiecare mișcare pe care o făceau mușchii și care se auzea vibrant în tonul folosit atunci cînd rosti cu afectare: „Te-am ales pe tine pentru că în fiecare ziar pe care l-am citit pe ziua de azi am văzut raportul tău cu privire la crime și pentru că mi s-a părut că cineva implicat activ în acest caz va prinde rezonabil de repede esențialul. Cît despre pregătirea dramatică de dinainte, am crezut că a fost mult mai convingătoare decît orice fel de explicații. Văd acum că m-am înșelat". Fata se afla destul de aproape de el. Se aplecă și puse revolverul pe masa de toaletă, aproape de brațul lui, apoi continuă cu indiferență: „Ai aici o armă eficace. Nu folosește gloanțe, dar are un trăgaci și trebuie să tintești cu ea în maniera obișnuită. În eventualitatea în care izbutești să faci rost de ceva curaj, urmează-mă prin tunel, cît mai repede cu putință, dar să nu te apropii prea mult de mine sau de oamenii cu care s-ar putea să stau de vorbă. Rămîi ascuns! Acționează numai dacă sînt în pericol".

Tunel, cugetă Leigh cu ironie și neîncredere atunci cînd fata părăsi încăperea cu un pas lejer. Un tunel aici, în apartament, în Separeul Trei. Ori el o luase razna definitiv, ori ea era nebună.

Într-un tîrziu își dădu seama că ar fi trebuit să se simtă ofensat din cauza modului în care îi vorbise. Mai mult, acum era supărat de-a binelea pentru că îl lăsase singur și măcinat de curiozitate. Zîmbi cu ranchiună. Dacă nu ar fi fost reporter, atunci i-ar fi arătat că psihologia ei de doi bani nu ar fi avut nici un rezultat pozitiv asupra lui. Iritat, se ridică în picioare, luă arma, dar se opri o secundă atunci cînd la urechi îi ajunse sunetul scos de o ușă care se deschidea scîrțîind.

O descoperi în dormitorul care se afla în stînga sufrageriei. Simți numai o vagă mirare cînd văzu că fata rulase covorul verde și gros și că, în podea, chiar la picioarele ei, se deschidea o gaură. Pătratul de podea care acoperea gura tunelului era lăsat într-o parte, prins de un fel de balama complicată.

Privirea lui Leigh trecu de la deschizătura din podea la fată. În momentul acela, înainte ca ea să-i fi simțit prezența, Leigh observă un licăr de nesiguranță în întreaga ei înfățișare. Profilul frumos, vizibil pentru el doar pe jumătate, arăta buzele strînse și chipul alb, încordat. Impresia pe care i-o lăsa era de nehotărîre. Nutrea sentimentul că în clipa aceea avea în fața ochilor o tînără femeie care își pierduse încrederea superbă de dinainte. Dar apoi ea-l văzu și întreaga atitudine i se schimbă.

Nu se întoarse spre el. De fapt, se prefăcu a nu-i acorda nici un fel de atenție atunci cînd păși pe prima treaptă a scării micuțe care ducea în groapă, și începu să coboare fără nici un fel de ezitări. Convingerea lui Leigh că fata nu era tocmai sigură pe ce avea de gînd să facă îl duse aproape de deschizătură, pe care o studie cu ochii îngustați. Deodată, impresia că fetei îi fusese frică pentru un moment transformă toată acea nebunie în ceva real. Nu mai ezită și începu și el să coboare grăbit scara cu trepte abrupte. Se opri și făcu un pas în spate numai atunci cînd observă că se afla într-adevăr într-un tunel slab luminat și că fata era în fața lui, privindu-l, cu un deget ridicat la buze.

„Șșșșt!" o auzi șușotind. „Ușa de la navă s-ar putea să fie deschisă."

Asta-l înfurie cumplit pe Leigh, care nu avea o fire prea răbdătoare. Pentru că tot se amestecase în afacere, simțea că ar fi

fost normal ca el să fie capul acelei expediții fantastice. Pretențiile fetei și comportamentul ei înțepat nu reușeau decît să-i sporească nervozitatea.

„Ia să nu mai șîșîi la mine!" șopti furios. „Spune-mi mai bine ce e de făcut și mă descurc eu singur."

Se opri deodată. Abia atunci prinse înțelesul cuvintelor ei. Mînia îi dispăru ca prin farmec. „Navă!" rosti fără a-i veni să creadă. „Încerci să-mi spui că aici, sub Constantine's, chiar este îngropată o navă spațială?"

Fata nu părea să-l fi auzit. Leigh constată că se apropiau de capătul unui fel de coridor. În fața lor se vedea lucirea mată a metalului. De-abia atunci fata începu să vorbească iar: „Aici este ușa. Nu uita, tu îmi aperi spatele. Ascunde-te și fii gata să tragi. Iar atunci cînd o să strig: «trage», să acționezi imediat!"

Fata se aplecă puțin în fața ușii. Se zări o scînteiere purpurie. Ușa se deschise, dezvăluind o alta, chiar în spate. Din nou, o clipă după aceea, se observă o flacără purpurie intensă și cealaltă ușă cedă și se deschise.

Totul se petrecuse repede, parcă mult prea repede. Înainte ca Leigh să apuce să gîndească mirat că se afla chiar în pragul crizei, fata păși sigură pe sine în încăperea strălucitor luminată din spatele celei de-a doua uși.

Leigh rămăsese nehotărît în umbră, nevenindu-i a crede ce izbutise fata să facă. Lîngă peretele de metal umbra era mai deasă, așa că, dintr-o singură mișcare instinctivă, Leigh se lipi de el. Apoi îngheță locului. Se apucă s-o blesteme în gînd pe fata cea proastă care intrase de una singură în gura lupului, fără să știe cu cîți inamici avea de-a face și fără un plan concret de salvare. Sau poate că știa cîți erau? Și cine erau?

Toate acele întrebări fără răspuns nu-l lăsau să se calmeze. În cele din urmă, conchise cu amărăciune că fata nu era chiar cu totul lipsită de protecție. El era afară, neobservat, și avea asupra lui o armă.

Continuă să aștepte încordat. Ușa rămăsese deschisă și nu se ghicea nici o mișcare în apropierea ei. Leigh își permise să se relaxeze și își lăsă mintea încordată să absoarbă primele impresii. Porțiunea din camera aceea subpămînteană, care era vizibilă din locul în care se afla, avea într-un capăt ceva ce semăna foarte bine cu un panou de control, un perete de metal pe care

sclipeau puzderie de luminițe. De asemenea, observă un soi de pat, destul de somptuos. Tot ceea ce vedea sugera cu atîta forță o navă spațială, încît Leigh se trezi gîndind surprins că fata nu încercase să-l ducă de nas. Incredibil, dar acolo, sub pămînt, chiar *sub* Constantine's, era o navă spațială.

Gîndul acela se curmă atunci cînd tăcerea, mult prelungită, din spatele ușii deschise, fu întreruptă deodată de glasul rece al unui bărbat: „Dacă aș fi în locul tău nici măcar nu aș încerca să ridic arma aia. Iar simplul fapt că nu ai spus nimic de cînd ai intrat arată clar cît de mare este diferența între ceea ce sîntem în realitate și ceea ce te-ai așteptat tu să găsești". Bărbatul rîse încetișor, scoțînd un sunet profund venit din adîncul pieptului, care ajunse clar pînă la urechile lui Leigh, după care continuă: „Merla, care crezi tu că este psihologia care se ascunde în spatele acțiunii tinerei doamne? Bănuiesc că ai observat că este vorba despre o tînără doamnă, și nu un băiat".

Un glas plăcut de femeie răspunse: „A fost adusă în acest sistem solar la scurtă vreme după ce s-a născut, Jeel. Nu are nici una dintre caracteristicile normale ale unui klugg, dar este o galactică, deși în mod clar nu observatorul. Probabil nici nu este singură. Să mă apuc să caut?"

„Nu!" Bărbatul părea indiferent. „Nu trebuie să ne facem griji din pricina asistentului unui klugg."

Leigh se relaxă un pic, deși îl domina un sentiment de neîmplinire. Realiza, pentru prima dată, ce rol important jucase calmul și siguranța tinerei femei în fabricarea propriei lui încrederi în sine. Care acum se fărîmițase! În fața siguranței celor doi, a felului în care depistaseră imediat ce era, în pofida deghizării ei masculine, efectele personalității ei minunate păreau fără însemnătate, copleșite de o putere mult mai mare.

Reporterul încercă să-și alunge groaza din suflet atunci cînd fata începu să vorbească. Își forță curajul să crească cu fiecare cuvînt pe care-l spunea ea, hrănindu-l cu încrederea pe care o simțea în tonul ei. Nu mai conta dacă ea îl stimula sau nu, pentru că erau amîndoi vîrîți în afacerea asta, la fel de adînc. Numai cu cea mai nebunească cutezanță mai puteau spera să obțină o victorie din înfrîngerea care-i amenința.

Observă cu admirație intensitatea din glasul ei atunci cînd spuse: „Tăcerea mea se datorează faptului că voi sînteți primii

dreegi pe care-i văd. Era normal să vă studiez cu cea mai mare curiozitate. Dar vă pot asigura de pe acum că nu sînt deloc impresionată. Oricum, cu privire la opiniile voastre extraordinare în ceea ce privește întreaga afacere, voi trece direct la subiect: am fost instruită de către Observatorul galactic al acestui sistem să vă informez că trebuie să plecați pînă mîine dimineață. Singurul motiv pentru care vă lăsăm așa de multă vreme la dispoziție este simplu: nu dorim să facem multă vîlvă. Dar să nu cumva să contați pe asta. Pămîtul este pe punctul de a fi considerat o planetă de gradul patru; după cum probabil știți, în cazurile de urgență, planetele de gradul patru primesc cunoștințe galactice. Mîine în zori vom considera că este vorba de o stare de urgență".

„Măi să fie..." bărbatul începu să rîdă ironic, „un discurs foarte frumos, rostit cu convingere, dar neînsemnat pentru noi, care îi putem analiza tonul."

„Ce ai de gînd să faci cu ea, Jeel?"

Siguranța rece a bărbatului părea mortală. „Nu văd nici un motiv pentru care am lăsa-o să scape. Are destul sînge și o «viață» mai mult decît normală. Asta îi va da de înțeles Observatorului ce mare este disprețul nostru față de ultimatumul lui." Încheie cu un hohot de rîs surprinzător de vesel: „Acum vom pune în scenă o mică dramă. Tînăra doamnă va încerca să ridice arma și să mă împuște cu ea. Înainte să izbutească, eu voi avea deja arma scoasă și voi trage cu ea. Toată treaba, după cum va descoperi, este o simplă chestiune de coordonare nervoasă. Iar cei din specia klugg sînt, în mod cronic, aproape la fel de înceți ca și pămîntenii".

Glasul se întrerupse. La fel și hohotul de rîs care-l însoțise. Tăcere. Niciodată pînă atunci nu se mai simțise Leigh așa de nehotărît.

Emoțiile îi spuneau – *acum*; sigur ea îl va striga în curînd. Și chiar dacă n-o făcea, trebuia să acționeze pe cont propriu. Să intre peste ei. Să tragă!

Dar mintea îi era aproape paralizată de o groază rece. Glasul acelui bărbat indica o putere extraordinară. Putere sălbatică, supranormală, pe care o simțise chiar de la distanța la care se afla. Chiar era cu putință ca aceea să fi fost o navă spațială venită de undeva din stele? Creierul refuza să ducă acel gînd mai departe. Se lăsă pe vine, strîngînd în mînă arma pe care o primise

de la ea, conștient că era mult diferită de orice alt revolver pe care-l avusese vreodată.

Tăcerea din camera de control se tot prelungea. Era aceeași tăcere ciudată care urmase imediat după ce fata intrase în navă, cu cîteva minute înainte. În cele din urmă, fata o curmă, cu un glas ușor întretăiat, dar la fel de puternic și de încrezător, în care nu se simțea pic de teamă: „Am venit aici ca să vă previn, nu să vă fortez. Iar dacă nu ești încărcat cu energia vitală a cincisprezece oameni, nu te-aș sfătui să încerci ceva. În fond, știam cine sînteți cînd am primit misiunea".

„Ei, Merla, ce părere ai? Putem să fim siguri că este klugg? Ar fi posibil să fie de un nivel ceva mai înalt, de tipul lennel?" Vorbise bărbatul, care înclina să o asculte, deși ironia nu dispăruse deloc din glasul lui, așa cum nu dispăruse nici duritatea sau încrederea în sine. „Pe o planetă de gradul trei trebuie să existe cîțiva membri ai unor rase mai dezvoltate, bine ascunși, desigur, fără să aibă nici un fel de legătură cu Observatorul galactic. Dar din experiența noastră știm deja că aceștia ne lasă de obicei în pace", încheie cu răceală.

În pofida sentimentului că violența era iminentă, Leigh nu se gîndea deloc la primejdie. Creierul său de reporter era absorbit de ceea ce se petrecea alături și de implicațiile celor deja auzite.

– *Energia vitală a cincisprezece oameni* –

Era totul acolo. Într-un fel de-a dreptul monstruos se potrivea. Cele două cadavre pe care le văzuse golite de sînge și de *energie vitală*, repetatele aluzii la un anume Observator galactic, cu care fata avea o legătură clară. Constată că de acum vorbea femeia:

„Klugg!" rosti ea pe un ton sigur. „Nu da atenție pretențiilor ei, Jeel. Știi bine ce sensibilă sînt eu cînd e vorba de femei. Minte. Nu e altceva decît o proastă care a intrat aici crezînd c-o să ne speriem de ea. Poți s-o distrugi cum ai chef."

„Da, nu are rost să mai așteptăm", rosti bărbatul. „Deci..."

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Leigh se avîntă spre ușa deschisă. Observă în grabă un bărbat și o femeie în haine de seară, el în picioare, iar ea așezată. Era conștient de fundalul metalic, strălucitor. Panoul de control, din care deja văzuse o parte, era masiv, dotat cu tot felul de instrumente strălucitoare, dar totul își pierdu importanța atunci cînd răcni: „Destul! Mîinile sus".

Preț de o clipă avu impresia că apariția lui îi luase pe toți prin surprindere și că domina situația. Nici unul din cei trei oameni din încăpere nu era întors cu fața spre el. Bărbatul, Jeel, și fata stăteau față-n față. Femeia, Merla, era așezată într-un fotoliu, cu profilul întors spre el, iar capul blond lăsat ușor pe spate. Ea a fost cea care, fără să îl privească, îi spulberă scurtul moment de triumf, atunci cînd îi spuse fetei deghizate: „Văd că te însoțești cu cei mai prejos decît tine, cu o ființă umană stupidă. Spune-i să plece de aici înainte să pățească ceva".

Fata rosti cu o urmă de regret: „Leigh, îmi pare rău că te-am vîrît în așa ceva. Cînd ai intrat s-a auzit fiecare mișcare pe care ai făcut-o, a fost observată și catalogată drept inutilă chiar înainte ca mintea ta să fi apucat să bage de seamă întreaga scenă".

„Numele lui este Leigh? Mi s-a părut că l-am recunoscut atunci cînd a intrat. Da, seamănă bine cu fotografia care apare deasupra rubricii lui." Glasul Merlei deveni deodată ciudat de încordat. „Jeel, un ziarist!"

„Nu mai avem nevoie de el", răspunse bărbatul. „Știm cine este Observatorul Galactic."

„Nu zău?" izbucni Leigh. Mintea deja i se lipise de acele cuvinte uluitoare. „Cine? Și cum de ați aflat? Ce..."

„Această informație", răspunse femeia, pe un ton care părea să-i exprime nerăbdarea, „nu-ți este de nici un folos. Indiferent de ce se va întîmpla cu fata, tu rămîi aici". Privi repede spre bărbat, de parcă i-ar fi cerut acordul. „Nu uita că mi-ai promis, Jeel."

Totul părea așa de lipsit de sens încît Leigh nu avea deloc impresia vreunui pericol personal. Mintea lui de-abia înregistrase schimbul acela de cuvinte. Se concentrase asupra realității care-i scăpase atenției. Rosti încet: „Cu cîteva clipe mai devreme tocmai ai spus: «Indiferent de ce se întîmplă cu fata.» Cînd am intrat, ai zis: «Spune-i să plece de aici înainte să pățească ceva.»" Leigh zîmbi cu amărăciune. „Nu cred că mai este nevoie să spun că sîntem departe de primejdia cumplită care ne amenința cu cîteva minute înainte. Și de-abia acum am observat motivul. Mai devreme l-am auzit pe amicul Jeel cum o provoca pe micuța mea prietenă să ridice arma. Constat că *a ridicat-o*. Deci apariția mea tot a avut un oarecare efect". Se întoarse și se adresă direct fetei: „Ce facem, tragem sau ne retragem?"

În locul fetei răspunse bărbatul: „Eu v-aș sfătui să vă retrageți. Încă aș mai putea cîștiga, dar nu sînt genul de erou care-și asumă riscuri inutile într-o confruntare care ar putea fi fatală pentru el". Adăugă apoi în beneficiul femeii: „Merla, putem să-l prindem oricînd pe acest om, Leigh, mai ales că știm cine e".

Fata nu mai pierdu vremea și rosti: „După tine, domnule Leigh". Nici el nu pierdu vremea ca s-o contrazică.

Ușile metalice se trîntiră în urma lui în vreme ce fugea prin tunel. După o clipă o simți și pe fată alergînd cu ușurință chiar alături de el.

Drama ireală, ciudată și aproape fatală se încheiase, la fel de fantastic precum începuse.

4

Afară, în fața celebrului restaurant, se treziră înconjurați de lumina gri a amurgului. Se aflau pe o străduță întunecată, iar oamenii treceau prin fața lor cu expresia nefericită a celor care deja întîrziaseră la cină. Se lăsa noaptea. Leigh aruncă o privire tovarășei de drum. În lumina aceea slabă părea un băietandru subțire care pășea cu îndrăzneală alături de el. Începu să rîdă, mai întîi ușurat, apoi cu amărăciune.

„Ce naiba a fost și asta?" rosti. „Am izbutit să scăpăm la un fir de păr? Sau am cîștigat? Ce te-a făcut să crezi că te poți substitui lui Dumnezeu, de le-ai dat celor două bestii douăsprezece ore ca să plece din sistemul solar?"

Fata rămase tăcută. Mergea chiar înaintea lui, cu capul plecat, nemulțumită. Se întoarse deodată și îi zise: „Sper că ai destul bun-simț ca să te abții să spui cuiva ceea ce tocmai ai văzut și ai auzit".

Leigh îi răspunse imediat: „Dar este cea mai mare afacere pe care am pus mîna de cînd..."

Glasul fetei părea să fie încărcat de milă atunci cînd îi zise: „Nu vei tipări nimic pentru că, în zece secunde, vei constata că nimeni din lumea asta nu ar crede nici măcar un singur cuvînt".

Leigh zîmbi încordat în întunericul străzii. „Psihologul mecanic va verifica fiecare silabă."

„Am venit pregătită și pentru așa ceva!" îi auzi glasul vibrant. Mîna ei se ridică deodată spre fața lui. Leigh se feri cît putu, dar era prea tîrziu.

Lumina se aprinse chiar în fața lui cu o forță ametitoare, orbitoare, care explodă în nervul optic cu toată puterea agonizantă a intensității intolerabile. Leigh înjură tare, brutal și dădu să-și prindă dușmanul. Cu mîna dreaptă trecu pe lîngă un umăr. O întinse și pe stînga cu violență, dar nu prinse decît marginea unei mîneci, care se smulse dintre degetele lui fără probleme.

„Drăcoaică mică ce ești!" urlă furios. „M-ai orbit!"

„O să-ți revii", se auzi răspunsul rece. „Dar vei descoperi că psihologul mecanic va analiza ceea ce-i spui și va considera totul o simplă fantezie. Am fost nevoită să fac asta după ce tu ai amenințat că vei publica totul. Bun, acum dă-mi arma."

Vederea începuse să-i revină. Leigh putea să-i deslușească corpul, o siluetă cețoasă în noapte. În pofida durerii care nu-l slăbea, zîmbi cu amărăciune. Glasul îi deveni blînd atunci cînd îi spuse: „Tocmai mi-am amintit că ai zis că pistolul ăsta nu trage cu gloanțe. Numai după felul în care-l *simți* în mînă va face din el o dovadă clară a spuselor mele. Ca atare..."

Zîmbetul i se ofili pe loc atunci cînd fata se apropie de el. Țeava de metal îi fusese vîrîtă între coaste cu o asemenea forță încît gemu de durere.

„Dă-mi arma aia!"

„Pe naiba ți-o dau", izbucni Leigh. „Snoabă mică și nerecunoscătoare ce ești, cum de îndrăznești să mă tratezi în felul ăsta după ce tocmai ți-am salvat viața? Ar trebui să-ți dau una în barbă de să nu te vezi."

Se opri din vorbă. Tocmai își dăduse seama că fata nu glumea deloc. Nu avea în față o fetiță crescută pe la școli rafinate care nu ar fi avut curajul să tragă, ci o creatură cu sînge rece care dovedise ce hotărîre avea în fața unui oponent cu mult mai periculos decît el.

Niciodată nu avusese prejudecăți cu privire la egalitatea dintre bărbați și femei, mai ales că în clipa aceea nu se simțea sigur că ar fi putut s-o învingă pe fata care-l amenința. Grăbit, îi dădu arma. Fata o luă și îi zise cu răceală: „Se pare că încă mai ești sub impresia că intrarea ta în nava spațială mi-a permis să ridic arma. Aici te înșeli. Nu ai făcut altceva decît să-mi oferi ocazia să le dovedesc care era situația și că ei o dominau. Dar te asigur că ăsta a fost tot ajutorul tău. Aproape lipsit de valoare".

Leigh începu să rîdă cu milă și ironie. „În viața mea destul de scurtă", rosti, „am învățat să recunosc la o ființă umană calitatea personalității, a magnetismului pe care-l are. Și tu ești înzestrată cu așa ceva, din plin, dar față de cei doi, nu reprezintă mare lucru, în special față de bărbat. Un individ teribil. Cred că este ființa umană cu cel mai nefiresc magnetism pe care am întîlnit-o vreodată. Doamnă, nu pot decît să ghicesc despre ce e vorba aici, dar dă-mi voie să-ți dau un sfat prietenesc – Leigh se opri o clipă înainte să continue tăios –: tu și ceilalți kluggi stați cît mai departe de cuplul acela. Eu personal am de gînd să pun poliția pe urmele lor și va avea loc un raid pe cinste la Separeul Trei. Nu mi-a plăcut deloc amenințarea aceea, că mă pot captura oricînd au chef. De ce tocmai pe mine?" Se întrerupse grăbit. „Hei, unde crezi că te duci? Vreau să știu cum te cheamă. Vreau să știu ce te-a făcut să crezi că poți să le poruncești celor doi ce să facă. *Cine naiba crezi că ești?*"

Nu mai spuse și altceva. O porni la fugă după ea, atent la fiecare pas pe care-l făcea. O văzu pentru o clipă, o siluetă băiețească nedefinită în lumina unui felinar din colțul străzii. Apoi fata dispăru după primul colț. Leigh tocmai se gîndea că ea era singurul lui punct de contact cu tot ceea ce se petrecuse. Iar dacă fata scăpa...

Asudat, dădu și el colțul; imediat ce o văzu, constată că strada era întunecată și lipsită de viață. Apoi observă o mașină. O mașină normală, cu capotă înaltă și cu caroserie lungă și joasă, care începuse să se miște normal, fără zgomot. Dar după aceea scena din fața lui deveni ireală. Mașina porni să se ridice. Uimitor, dar se ridicase de la sol. Mai observă în fugă cum roțile de cauciuc alb se pliau și dispăreau din vedere. Cu o formă pură, ca de trabuc, nava spațială care mai înainte fusese mașină se ridica într-un unghi ascuțit spre cer.

Dispăru din vedere cu mare repeziciune.

Deasupra lui Leigh se lăsase noaptea de un albastru ciudat de luminos. În pofida luminilor orașului care se reflectau în întuneric, pe cer se puteau zări licărind și cîteva stele. Leigh rămase să privească spre ele, simțindu-se golit pe dinăuntru și gîndind: „E întocmai ca un vis. Acei – dreegi – care au venit din spațiu – care se hrănesc cu sînge, niște vampiri".

Simțindu-se înfometat, își cumpără o ciocolată de la un chioșc de pe stradă și rămase alături ca s-o mănînce. Începu să se simtă ceva mai bine. Se apropie de prima priză de perete și își conectă la ea comunicatorul de mînă.

„Jim", rosti, „am un material pentru care am nevoie de ajutor; nu e încă bun de publicat, dar trebuie să stau de vorbă cu una dintre echipele de cercetare în care sînt reprezentate toate disciplinele. Crezi că poți convinge biroul să autorizeze cheltuielile?"

„Este ceva legat de afacerea cu vampiri?"

„Da."

„În trecut am folosit o echipă de cercetare de la complexul Alpha. De ce nu te duci direct acolo? Iar eu îți fac rost de autorizație pînă ajungi."

„Bine."

Tonul îi era calm. Sentimentul de nefiresc dispăruse. Reporterul Leigh redevenise el însuși.

5

Pînă și cel mai bun echipament de detectare are limitele sale. Versiunea dreeg arăta cu acuratețe spre William Leigh. Se oprise asupra lui cu o fixitate greu de zdruncinat.

Detectorul semăna cu o busolă. Adevărat, acul unei busole indică direcția polului nord magnetic, dar nu poate spune absolut nimic despre ce face acel pol, ce altceva se mai găsește acolo sau cine cu cine discută în apropierea lui, ori dacă există vreun fel de clădiri în zonă.

Pentru așa ceva – pentru a afla cu ce se îndeletnicea reporterul – fuseseră obligați să se furișeze pe cerul nopții și să privească în vreme ce indicatorul detectorului se oprise, drept sub ei, asupra unui complex de clădiri de sticlă și oțel, pe a cărui firmă luminoasă stătea scris:

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ALPHA
Studii Științifice

Desigur, Jeel încercase să trimită o rază spion asupra complexului, dar aceasta se lovise de un ecran de forță destul de nesofisticat. Era nesofisticat numai în sensul că fusese conceput

din energii care mai întîi distorsionaseră raza spion și apoi o returnaseră încărcată de paraziți. Nu era tehnologie înaltă, dar suficient de eficace.

Jeel răbufni iritat: „Se pare că omul nostru s-a dus să ceară sfatul unor experți. Decît să încercăm să străpungem cîmpul ăla, mai bine stăm și așteptăm să iasă și apoi îl urmărim pînă la bîrlogul lui".

Femeia nu răspunse. Recunoscuse deja că acea cultură inferioară deținea energie atomică și baze energetice mari, vaste, cu care o singură navă spațială, în pofida echipamentului ei superior, nu se putea confrunta. Ca atare, nu-i rămînea altă opțiune decît să aștepte cu răbdare alături de însoțitorul ei.

„...William Leigh", stătea scris în raportul de pe masa de lucru a lui Hammond, „în prezent reporter la Serviciul Planetar, s-a născut cu douăzeci și opt de ani în urmă în vestul mijlociu din America de Nord, avîndu-i ca părinți pe Cynthia Coster Leesoff și Jan Leesoff, profesoară și respectiv fermier. Familia și-a schimbat legal numele în Leigh cînd micul William avea șapte ani. A fost un elev slab în clasele gimnaziale și mediocru la liceu și a absolvit colegiul din statul vestic Agua cu note medii, obținînd o diplomă în ziaristică.

După absolvire, și-a început cariera ca reporter la Sindicatul Național de Culegere a Știrilor. A avut o carieră mediocră pînă cînd, la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, a fost serios rănit în India, în timpul revoltelor din '57. A fost spitalizat cînd se afla în pragul morții, dar și-a revenit aproape în mod miraculos. Acesta a fost momentul în care cariera sa a devenit mult mai dinamică, indicînd astfel că trupul și mintea i-au fost suprastimulate de accident.

La testele efectuate la colegiu, coeficientul său de inteligență nu a depășit 123 – cerința minimă pentru studii și pentru profesiunea de ziarist. Deși nu s-au mai efectuat asemenea alte teste asupra lui, în urma succesului pe care l-a avut de atunci și pînă-n prezent, putem conchide că acum coeficientul lui depășește 135 sau 140..."

Hammond, un bărbat chipeș, cu chip senin, care nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, studia îngîndurat fotografia lui William Leigh ce fusese atașată la raport. În cele din urmă

ridică privirea spre Helen Wendell. „Un bărbat neobișnuit de arătos", rosti în cele din urmă. „Ce știm despre legăturile sale cu femeile?"

„La vremea la care s-a produs accidentul, era logodit și se pregătea de căsătorie", răspunse femeia. „După ce a ieșit din spital a rupt logodna și de atunci a avut numai mici legături pasagere, simple aventuri. Vrei să asculți înregistrarea întîlnirii lui cu echipa noastră științifică?"

Directorul executiv și primul vicepreședinte de la Cercetări Alpha scuturâ din cap. „Fă-mi numai un rezumat."

Femeia, care părea să aibă în jur de treizeci de ani, spuse: „Am supus atenției tale această chestiune din cauză că Leigh a făcut o analiză corectă, ceea ce numai noi doi sîntem în măsură s-o știm, a faptului că vampirii au venit din spațiu și că profesorul Ungarn și fiica sa sînt de asemenea extratereștri. Desigur, echipa noastră a ascultat raportul lui cu scepticism și la final a sugerat ca unul din psihologii mecanici sigilați să fie trimis în camera lui de la hotel. Ceea ce s-a și făcut. Mașinăria îl va analiza în vreme ce doarme".

„Crezi că va acredita povestea lui?"

„Mă îndoiesc. Cred că fata – Patricia Ungarn – a șters cu succes orice dovadă."

După un scurt moment de tăcere, femeia continuă: „Nu crezi c-ar trebui să chemăm în sistemul solar una dintre navele de patrulare?"

Hammond scuturâ din cap. „Cu o clipă înainte am rămas tăcut pentru că mă întrebam ce să-ți dezvălui și ce nu. Sînt puțin uimit să constat cîtă vreme a trecut de cînd eu și cu Sloan am discutat pe marginea acestei probleme – parcă prin '57. Sloan era președintele de la Cercetări Alpha. Atunci de-abia primise o comunicare că în trei ani va apărea o soluție de bază."

Helen întoarse capul și-l privi cu uimire. „Te gîndești la ceva «de bază» într-un anume sens?"

Hammond încuviință din cap, fără să mai adauge și vreo explicație.

„Dumnezeule!" suflă femeia înspăimîntată. „Atunci reporterul ăsta – William Leigh – este total nepregătit pentru ceea ce-l așteaptă."

Pe buzele lui Hammond apăru un zîmbet amar. „Ei bine, draga mea, cînd privești problema din acest unghi, nu-ți pot spune decît: «Cine de pe lumea asta este cu adevărat pregătit?»"

„Bănuiesc că ai dreptate."

„Va trebui să fim extrem de precauți", rosti bărbatul. „Acești dreegi nu sînt, la un anumit nivel, cu nimic mai isteți decît unii extratereștri – ca noi, bunăoară – care trăiesc aici de o bună bucată de vreme. Dar ei sînt singurii nemuritori din universul cunoscut care au un coeficient de inteligență sub 1000. Sunt foarte periculoși pentru că au experiență, au trecut prin multe. Zîmbetul deveni ceva mai larg. Fie că mă crezi sau nu, în urma acestei situații, deja am primit două apeluri prin care ni se cere adăpost și ajutor. Pînă vom izbuti să descoperim faimoasa soluție de bază vom fi probabil nevoiți să adăpostim sub ecranul nostru protector întreaga comunitate interstelară."

„Nu s-a înregistrat nici o încercare de influențare?"

„Nici una."

„Cum rămîne atunci cu ființele umane din organizație cu care Leigh a intrat în contact?"

„Dă-mi lista."

Lista fu adusă imediat la masa de lucru. Era compusă numai din trei nume: dr. Henry Gloge, Barbara Ellington și Vince Strather. „Mda, bun. Pe Gloge îl știu. Cine sînt ceilalți?"

„Barbara este o dactilografă din secția de stenografie de la parter, iar Vince, fototehnician clasa a doua, lucrează în unul dintre laboratoare."

Hammond dădu din cap hotărît. „Pentru cîtă vreme o să dureze criza, găsește cîte o misiune pentru fiecare dintre ei, la una dintre sucursalele noastre asiatice sau europene."

„Cred", rosti Helen cu îndoială, „că i-aș putea convinge pe Barbara și pe Vince că sînt de fapt promovați."

„E o explicație la fel de bună ca oricare alta. Dacă este omenește posibil, scoate-i din țară pînă la miezul nopții."

6

Bilele mici și strălucitoare ale psihologului mecanic se învîrteau din ce în ce mai repede. În cele din urmă formară laolaltă un singur cerc de lumină în întunericul din cameră. De-abia

atunci, primul jet de psiho-gaz îi ajunse la nări. Leigh se simți deodată plutind pe panta somnului. În depărtarea întunecată un glas prinse să vorbească și părea să vină așa de departe încît nu se putea deslușì nici măcar un cuvînt. Nu era decît sunetul, ciudat de slab, și sentimentul, mai puternic cu fiecare secundă, că în curînd va putea auzi toate lucrurile fascinante pe care le spunea glasul.

Dorința de a auzi, de a deveni una cu sunetul șoptit trăgea de el în impulsuri ritmice, ca valurile. Promisiunea unei viitoare înțelegeri continua însă să rămînă neîmplinită. O vreme dorința adăstă undeva în spatele minții, alături de sunetul melodios și prietenos, dar apoi începu să dispară încetul cu încetul. Leigh căzu într-un somn adînc, hipnotic, în vreme ce alături de el mașinăria continua să zumzăie.

Cînd deschise ochii, în afara scaunului din colț care era luminat de lampadarul de alături, camera era în continuare scufundată în întuneric. Deși conul de lumină cădea pe corpul unei femei cu haine închise la culoare, chipul ei rămăsese ascuns în umbra de deasupra. Probabil că făcuse o mișcare, pentru că femeia își întrerupse lectura unor foi de imprimantă și se întoarse spre el. Imediat după aceea auzi glasul Merlei, femeia dreeg:

„Fata a făcut o treabă bună atunci cînd ți-a șters amintirile din subconștient. Nu există decît un singur indiciu posibil cu privire la identitatea ei și..."

Cuvintele continuau să curgă, dar creierul lui, după ce o recunoscuse, refuza să mai asculte, din cauza șocului. Era prea multă, prea multă frică acumulată într-un răstimp prea scurt. Leigh redeveni pentru o clipă copil, țesînd în minte tot felul de planuri fantastice de evadare. Dacă s-ar putea strecura ușor spre marginea patului, departe de locul în care se afla în momentul acela, și dacă ar fugi spre ușa de la baie...

„Zău așa, domnule Leigh", îi ajunse la urechi vocea femeii, „cred că de acum ne cunoști destul de bine ca să nu mai fi ispitit să faci vreo prostie. Chiar nu-ți dai seama că dacă aș fi avut de gînd să te omor, aș fi făcut-o mult mai ușor atunci cînd dormeai?"

Leigh rămase nemișcat. Încercă să-și limpezească mintea în vreme ce-și umezea de zor buzele uscate. Cuvintele ei nu-l liniștiseră deloc.

„Ce – vrei – de – la – mine?" izbuti să rostească cu greutate.

„Informații!" veni răspunsul laconic. „Ce era cu fata aia?"

„Nu știu." Leigh privi spre umbra în care era ascuns chipul ei. Cum ochii i se adaptaseră la semiobscuritatea din jur, putea observa destul de bine strălucirea aurie a părului Merlei. „Eu am crezut că știți voi." Continuă pe un ton grăbit: „Am crezut că știți deja cine-i Observatorul Galactic, ceea ce înseamnă că și pe fată o puteți identifica oricînd".

Leigh avu impresia că femeia-i zîmbea. Apoi îi auzi iar glasul: „Ceea ce am declarat cu privire la identitatea Observatorului nu a avut alt scop decît inducerea voastră în eroare. Nu uita că ajunsesem cu toții într-o situație imposibilă".

Leigh avea în gură gustul amar al fricii. Dar teama disperată de mai înainte începu să pălească atunci cînd își dădu seama că femeia tocmai mărturisise că și ei avuseseră momentul lor de slăbiciune. Ceea ce însemna că specia dreeg nu era formată din supraoameni, așa cum crezuse el. Ușurarea fu urmată imediat de nevoia de precauție. „Atenție", își spuse singur, „nu e cazul să încep să-i subestimez." Dar tot nu se putu reține să nu spună: „Aș vrea să subliniez faptul că așa-numita voastră victorie nu a fost încununată cu un mare succes. Felul în care m-a amenințat soțul tău, că mă puteți prinde oricînd, ar fi putut să vă strice toate planurile."

Glasul femeii căpătă o nuanță de dispreț: „Dacă ai avea ceva habar de psihologie, atunci ți-ai da seama că tocmai amenințarea lui, în termeni destul de vagi, te-a momit să nu faci nimic și astfel să te lași prins în cele din urmă. Este clar că nu ai făcut nici cel mai mic efort ca să-ți aperi spatele la nevoie. Iar fata n-a schițat nici un gest ca să te apere".

Insinuarea nevoalată cu privire la folosirea unor asemenea tactici subtile avu darul să-l sperie iar pe Leigh. În străfundul minții se și întreba: „Ce final a plănuit femeia dreeg pentru această întîlnire fantastică?"

„Sînt sigură că-ți dai seama", continuă femeia aproape cu blîndețe, „că pentru noi ești la fel de valoros și dacă ești în viață – și dacă o să mori. Nu există altă alternativă. Te-aș sfătui să cooperezi fără rețineri și să răspunzi repede și cu sinceritate la întrebările mele. Din păcate pentru tine, ești vîrît în afacerea asta pînă peste cap."

Deci așa stăteau lucrurile. Leigh simți cum i se scurgea sudoarea pe obraji. Observă cu oroare cît de tare-i tremurau degetele atunci cînd întinse mîna să-și ia o țigară de pe măsuța de lîngă pat. În vreme ce se chinuia s-o aprindă, întoarse privirea spre fereastră. Resimți o undă de neplăcere. Afară ploua cu furie, iar picăturile de ploaie se loveau fără zgomot de sticla antifonică a geamului.

Își imagina străzile reci și pustii, întunecate de noaptea cea ploioasă. Străzi părăsite, ca și Leigh. Și el se simțea părăsit acolo. Toți prietenii pe care-i avea, împrăștiați pe toată întinderea planetei, nu-i puteau oferi nici măcar un gram de putere în plus, nu-i puteau aduce nici măcar o singură rază de speranță, ceva care să-l ajute s-o înfrîngă într-un fel pe femeia care stătea calmă în cercul de lumină și care continua să-l studieze cu ochii aceia pătrunzători, ascunși în conul de umbră.

Leigh făcu un efort și încercă să se adune. Apoi rosti: „Bănuiesc că foile din mîna ta reprezintă raportul psihografului. Ce scrie?"

„Mă simt sincer dezamăgită." Glasul ei părea să vină de foarte departe. „Am găsit un fel de avertisment, cu privire la dieta ta. Se pare că nu ai obiceiul să mănînci regulat."

Se apucase să se joace cu el. Felul în care încercase să glumească o făcuse să pară de-a dreptul inumană. Poate din cauză că vorbele ei nu se potriveau cu realitatea, le loveau de imensitatea neagră a spațiului din care venise, de nevoia nenaturală care îi împinsese, pe ea și pe bărbatul care o însoțea, să invadeze tocmai Pămîntul neajutorat. Leigh se cutremură. Apoi își spuse singur, cu asprime: „La naiba, am ajuns să mă sperii de unul singur. Cîtă vreme nu se mișcă din scaunul ăla, nu are cum s-o facă pe vampiroaica cu mine." Imediat după aceea rosti cu glas tare: „Dacă nu mai apare și altceva în raport, tare mi-e teamă că nu am cum să te ajut. De aceea, cred că ar fi bine să pleci. N-aș putea spune că prezența ta mă face prea fericit".

În mod pervers, Leigh se așteptase ca ea să rîdă. Dar n-a fost așa. Femeia rămase mai departe neclintită pe scaunul ei și doar ochii i se vedeau strălucind vag în umbră. În cele din urmă îi zise: „Vom trece împreună prin raport. Cred că am putea să omitem fără probleme detaliile referitoare la sănătatea ta pentru

că sînt absolut irelevante. Dar am descoperit cîțiva factori pe care aș vrea să-i analizez mai bine. Cine este profesorul Ungarn?"

„Un om de știință", răspunse Leigh cu sinceritate. „El a inventat sistemul de hipnoză mecanică. După ce s-au descoperit cele două crime, care au fost puse imediat în seama unor perverși, a fost chemat aici de urgență."

„Știi cumva cum arată profesorul?"

„Nu l-am văzut niciodată", rosti Leigh fără grabă. „Nu acordă niciodată interviuri și fotografia lui nu mai este disponibilă. Am auzit tot felul de istorii despre el, dar... Ezită o clipă. Nu-i dăduse decît informații generale, dar dacă și acestea erau periculoase?"

„Istoriile pe care le-ai auzit", îl îmboldi femeia, „ți-au lăsat cumva impresia că ar fi vorba de un om cu un magnetism cu totul ieșit din comun? Sau că pe chipul lui se pot observa cu ușurință linii adînci de suferință mintală? Că are un aer de resemnare?"

„Resemnare față de ce?" izbucni Leigh exasperat. „Habar nu am despre ce vorbești. Nu am văzut decît niște fotografii care arătau chipul sensibil și obosit al unui bărbat distins."

Femeia nu-l slăbi, ci continuă cu interogatoriul: „Crezi că aș putea găsi mai multe informații prin biblioteci?"

„Sau la morga Serviciului Planetar", răspunse Leigh fără să se gîndească, deși după aceea și-ar fi dorit să-și fi tăiat limba decît să fi oferit gratuit o asemenea informație.

„Morga?" se miră femeia.

Leigh se apucă să-i explice despre ce era vorba, în vreme ce glasul îi tremura de furie greu reținută pentru prostia pe care o făcuse. De cîteva secunde bune în mintea lui se înfiripase un gînd neplăcut: Era cu putință ca femeia să se afle pe drumul cel bun? Izbutea să obțină răspunsuri dăunătoare celor din jur pentru că el nu era în stare să se adune suficient încît să mintă? Se simți copleșit de un sentiment acut de nedreptate din cauza felului rapid în care femeia reușise să descopere, din indicii disparate, identitatea Observatorului. Pentru că, la naiba, era posibil ca acesta să fie tocmai profesorul Ungarn.

Ungarn era o persoană misterioasă, un mare om de știință, un inventator talentat într-o duzină de domenii diferite, unul mai dificil ca altul. Leigh știa că se retrăsese pe un meteorit aproape

de lunile lui Jupiter, împreună cu fiica sa, Patricia. Doamne, Patrick – Patricia!

Firul acelui gînd se rupse atunci cînd femeia întrebă: „Crezi că cei de la birou ar putea transmite informațiile înregistratorului pe care-l ai aici?"

„D-da." Șoväiala lui era așa de clară încît femeia se aplecă puțin în cercul de lumină. Pentru o clipă părul auriu luci și ochii albaștri îl fixară cu un amuzament rece, de-a dreptul satanic.

„Aha!" rosti ea. „Deci așa crezi, nu?"

Femeia începu să rîdă, cu hohote plăcute, muzicale. Dar rîsul se opri deodată, nenatural, pe o notă înaltă. După care – deși Leigh nu o văzuse făcînd nici o mișcare – în mînă îi apăru o armă cu aspect metalic, îndreptată asupra lui. La urechi îi ajunse glasul ei, poruncitor și aspru: „Acum o să te dai jos din pat, o să-ți pornești înregistratorul și n-o să faci nici un gest de prisos, n-o să spui nici un cuvînt în plus decît strictul necesar".

Leigh prinse să se miște încet, ascultînd de porunca ei. Atunci cînd se ridică în picioare, încăperea începu să se legene. Se gîndi îngrețoșat că un leșin ar fi fost foarte nimerit în situația lui. Dar știa că era ceva peste puterea trupului său extrem de robust. Toată situația aceea era aproape de nesuportat. Constată posac, după cîțiva pași, că deja se simțea ceva mai bine. Pentru prima oară în viață ura forța și sănătatea propriului fizic. Cînd ajunse la destinație, reglă aparatul și rosti: „William Leigh te deranjează. Dă-mi toată marfa despre profesorul Garrett Ungarn".

Urmară cîteva momente de liniște, apoi, din aparat, răsună un glas plictisit: „S-a făcut. Semnează formularul".

Leigh se supuse și apoi privi cum semnătura i se dizolva în mașinărie. Atunci, pe cînd se îndrepta de spate, o auzi pe femeie spunînd: „Ce zici, Jeel, citim aici sau mai bine luăm aparatul cu noi?"

Leigh, clipind nedumerit, se răsuci, iar ceea ce văzu îl făcu să se așeze pe bîjbîite pe marginea patului. Jeel, dreegul, era sprijinit neglijent de canatul ușii de la baie; un bărbat întunecat, de o frumusețe malignă, cu un zîmbet neplăcut pe buze. În spatele lui – deși părea incredibil, în spatele lui, prin ușa deschisă a băii, nu se mai vedea cada strălucitoare și nici faianța albă, ci numai o altă ușă îndărătul căreia mai era una, deschisă, prin care se ghicea tocmai camera de control a navei spațiale dreeg!

Nu avea halucinații, era chiar acolo, așa cum o văzuse în solul tare de sub Constantine's. Vedea foarte clar același colț al patului somptuos, secțiunea impozantă cu instrumentele de bord și podeaua acoperită de mochetă groasă, elegantă. *În baia lui!*

„Și eu îmi țin nava spațială în baie!" cugetă Leigh în pragul nebuniei.

Vocea sonoră a bărbatului îl scoase din transa în care se afundase, atunci cînd rosti: „Cred c-ar fi mai bine să plecăm. Mi-e destul de greu să mențin nava în planul spațio-timpului alternativ. Ia aparatul și pe individ și..."

Leigh nu mai înregistră ultimele cuvinte. Tocmai se chinuia să-și întoarcă mintea de la enigma navei din baie.

„Mă – luați – și – pe – mine?"

„Desigur, îi răspunse femeia. Mi-ai fost promis și, în afară de asta, vom avea nevoie de ajutorul tău ca să descoperim meteoritul lui Ungarn."

Leigh, redus la tăcere, constată că era incapabil să mai judece clar. După o clipă se uită pe geam și văzu că ploaia continua să cadă cu aceeași furie, cu picături mari, lucitoare, care apoi se scurgeau întunecate. Noapte rece, ploaie întunecată, un destin negru – toate se potriveau cu gîndurile lui amare. Făcu un efort și își forță mintea și corpul să se relaxeze. Cînd se întoarse iar spre extratereștrii care-l capturaseră, reporterul Leigh își acceptase soarta cu o resemnare rece și era gata să lupte pentru viața sa. „Nu văd ce motiv aș avea ca să vin cu voi", le zise. „Iar dacă vă închipuiți că am de gînd să vă ajut să-l distrugeți pe Observator, atunci sînteți nebuni de legat."

Femeia îi răspunse pe un ton indiferent: „În raportul psihografului am găsit o mică referință cu privire la o anume doamnă Jan Leigh, care locuiește într-un orășel numit Relton, de pe coasta Pacificului. Am putea ajunge acolo într-o jumătate de oră, iar o clipă după aceea am putea s-o distrugem fără efort pe mama ta și casa în care stă. Sau am putea adăuga sîngele ei la rezerva noastră".

„Ba nu, e prea bătrînă", se opuse bărbatul, pe un ton rece ca gheața. „Nu avem nevoie de sîngele bătrînilor."

Obiecția lui Jeel îl îngrozi pe Leigh. Parcă vedea deja nava imensă, silențioasă, cum zbura cu o viteză incredibilă pe cerul estic, pe deasupra așezărilor pașnice. Raza de energie distrugă-

toare ar mătura un întreg orășel înainte ca nava să dispară cu aceeași viteză de necrezut deasupra oceanului întunecat.

Imaginea cumplită dispăru. Femeia tocmai îi mărturisea pe un ton ceva mai blînd: „Jeel și cu mine am pus la punct un sistem foarte interesant de anchetare a raselor inferioare. Dintr-un motiv obscur, am constatat că numai simpla lui prezență are darul să-i îngrozească pe oameni. De asemenea, am observat că oamenii au aceeași reacție și față de mine, atunci cînd mă văd la lumină puternică. Din cauza asta am aranjat mereu ca toate întîlnirile să aibă loc atunci cînd eu sînt în semiobscuritate, iar Jeel se află nevăzut, pe undeva pe aproape. S-a dovedit a fi o tactică eficientă".

Merla se ridică de pe scaun, arătîndu-și silueta înaltă, drapată într-o fustă strîmtă și o bluză elegantă, închisă la culoare. „Mergem?" continuă ea. „Să nu uiți să iei și aparatul cu tine, domnule Leigh."

„Mai bine iau eu aparatul", interveni dreegul.

Leigh se întoarse ca mușcat de șarpe ca să privească la chipul frumos, dar extrem de dur al acelui bărbat teribil, care, se părea că-i ghicise intenția disperată. Înainte ca el să fi avut vreme să schițeze măcar o mișcare, dreegul se afla deja în fața aparatului mic, așezat pe colțul biroului.

„Cum funcționează?" îl auzi întrebînd.

Leigh se apropie de el. Încă mai nutrea speranța că va izbuti să facă ceea ce-și propusese, fără vreun pericol adițional pentru cineva. Dacă se gîndea mai bine, nici pentru ei n-ar fi fost mare pagubă, decît dacă se apucau să caute meteoritul lui Ungarn și aveau de gînd să pornească imediat în spațiu. Dacă plecau imediat, atunci avea ocazia să-i mai întîrzie puțin. Se hotărî deodată cum să acționeze și răspunse:

„Apasă pe tasta pe care scrie «Titluri», iar pe ecranul aparatului vor începe să apară toate titlurile principale."

„Mda, pare rezonabil", răspunse dreegul, încuviințînd din cap, înainte să întindă mîna ca să apese pe butonul indicat. Înregistratorul începu să zumzăie ușor și pe ecranul mic și transparent începură să apară titlurile. Nu erau foarte multe. „Meteoritul pe care locuiește", citi dreegul. „Asta-i ce căutam. Care-i următorul pas?"

„Apasă pe tasta cu marcajul «Subtitluri»."

Leigh se simțea scuturat de fiori reci de frică. Gemu în sinea sa. Era cu putință ca acea creatură să obțină pînă la urmă ceea ce dorea? Era sigur că cineva înzestrat cu o asemenea inteligență magnifică nu avea să se lase abătut de la secvența logică pe care o urmase pînă atunci. Se forță să rămînă la fel de indiferent și de posac. Din păcate, n-avea de ales, trebuia să-și asume riscul.

„Subtitlul pe care-l doresc, rosti dreegul, a apărut sub numele «Locație». În fața lui este un număr, unu. Ce trebuie să fac mai departe?"

„Apasă pe tasta cu numărul 1", răspunse Leigh, „apoi pe cea pe care scrie «Acoperire generală»."

În clipa în care pronunțase acele cuvinte, corpul i se încordase fără voie. Dacă șmecheria lui ținea, și nu vedea motivul pentru care n-ar fi prins, atunci tasta numărul 1 avea să dezvăluie informațiile de sub titlul acela. Mai mult ca sigur dreegul nici nu ar fi vrut și altceva pe moment. În fond, era mai degrabă un test. Iar cei doi păreau să se grăbească. Ceva mai tîrziu, cînd creatura avea să descopere că tasta «Acoperire Generală» dizolvase toate celelalte informații, avea să fie mult prea tîrziu.

Gîndul acela plăcut dispăru. Leigh tresări. Dreegul îl privea necruțător. Iar apoi îi și zise: „Vocea ta a fost ca o orgă; fiecare cuvînt încărcat de sugestii subtile, care înseamnă mult pentru o ureche exersată. De aceea – un zîmbet feroce urîți chipul frumos – voi apăsa pe tasta cu numărul 1, dar nu și pe cea cu «Acoperire generală». Imediat ce voi citi articolul de pe înregistrator mă voi ocupa de tine, pentru cursa pe care mi-ai întins-o. Pedeapsa este – moartea".

„Jeel!"

„Moartea!" repetă bărbatul cu hotărîre. Femeia nu mai comentă.

În încăpere se lăsă tăcerea. Nu se mai auzea decît murmurul încet al înregistratorului. Mintea lui Leigh se golise. Se simțea amorțit și doar încetul cu încetul realiză că se afla în pragul unei nopți mai întunecate decît întinderea neagră a spațiului din care veniseră acei monștri cu chip uman.

Se simțea înrudit cu ploaia care se lovea fără zgomot de sticla geamurilor. Își întoarse ochii spre aparat și spre bărbatul mare și posac care privea îngîndurat la cuvintele care se întin-

deau pe micul ecran. Mintea începu să-i funcționeze iar. Realiză tulburat că își găsise un țel.

Dacă tot nu putea scăpa de moarte, cel puțin putea să încerce să apese pe tasta «Acoperire generală». Se uită țintă la ea, măsurînd distanța. Trei pași, socoti, poate patru. Dacă se arunca spre ea, nici măcar un dreeg nu ar fi putut lupta cu greutatea considerabilă a corpului lui masiv și n-ar fi putut împiedica degetele întinse să apese pe ea, nu? În fond, mai acționase pe neașteptate și înainte și-i zăpăcise pe cei doi dreegi, permițîndu-i fetei profesorului Ungarn – în ciuda protestelor ei – să ridice arma în poziție de tragere.

Observă că bărbatul nu se mai uita la aparat, ci se întorsese, cu o expresie de nemulțumire, spre femeie. Merla îl văzu și-l întrebă din umbra în care se așezase din nou:

„Ei bine?"

Bărbatul se încruntă. „Coordonatele exacte nu apar nicăieri. Se pare că în sistemul ăsta nu s-a trecut încă la dezvoltarea sistematică a meteoriților. De fapt, treaba asta am bănuit-o de la început. Au ieșit în spațiu de numai un secol, iar planetele cele noi și lunile lui Jupiter au absorbit mare parte din energia și lăcomia exploratorilor."

„Atîta lucru aș fi putut să vă spun și eu", interveni Leigh.

Dacă se putea strecura ceva mai aproape de latura înregistratorului, astfel încît dreegul să fie obligat să facă ceva mai mult decît să întindă brațul...

Bărbatul tocmai spunea: „Am observat că se face aluzie la un anume individ care transportă mîncare și alte provizii de pe luna Europa la meteoritul lui Ungarn. Va trebui să-l ... convingem pe acest om să ne arate drumul".

„Cît de curînd", intră Leigh în vorbă, „veți descoperi că nu toate ființele umane se lasă convinse de voi. Cu ce-l veți șantaja pe omul ăsta? Dacă nu are o mamă?"

„Are în schimb – viața!" rosti încet femeia.

„E destul să se uite bine la voi și o să-și dea seama că o va pierde oricum", izbucni Leigh.

Cît vorbise, izbutise să facă un pas spre stînga, de aceea se simțise îmboldit să spună ceva, orice, ca să-și acopere mișcarea. Dar glasul îl trădase din nou. Nici nu era de mirare. Chipul rece al bărbatului nu prevestea nimic bun.

„Am putea", rosti femeia deodată, „să-l folosim pe William Leigh ca să-l convingem."

Deși cuvintele fuseseră rostite cu calm, avură darul să-l șocheze pe Leigh. Pentru că-i oferiseră o mică rază de speranță. Ceea ce-i afectase serios dorința de a mai acționa. Țelul de dinainte se dizolvase. Reporterul se chinui să readucă la suprafața minții hotărîrea dură care-l animase cu cîteva clipe înainte. Își fixă atenția asupra înregistratorului, dar femeia începuse să vorbească iar și mintea lui se agăța cu disperare de fiecare vorbă a ei.

„Este un sclav prea valoros ca să-l distrugem. Putem să-i luăm oricînd sîngele și energia, dar acum trebuie să-l trimitem pe Europa, ca să-l găsească pe pilotul care face cursa spre meteoritul lui Ungarn și care să-l ducă pînă acolo. Dacă am putea investiga interiorul, atunci atacul nostru ar fi considerabil mai simplu, unde mai pui că există posibilitatea să descoperim dacă nu au apărut arme noi, despre care ar trebui să știm mai multe. Nu trebuie să subestimăm știința Marilor Galactici. Desigur, înainte să-l eliberăm pe Leigh, va trebui să-i umblăm puțin la minte și să ștergem din ea tot ce s-a petrecut acum. Identificarea profesorului Ungarn drept Observatorul Galactic va deveni mai plauzibilă pentru Leigh dacă rescriem raportul psihografului. Mîine dimineață se va trezi în patul lui cu un nou țel, bazat pe un simplu impuls uman, cum ar fi dragostea pentru o fată."

Pentru că Jeel o lăsa pe femeie că continue, fără s-o întrerupă, culoarea reapăru în obrajii lui Leigh. Apoi roșeața deveni mai intensă cînd se gîndi că femeia se aștepta oricum la trădare din partea lui. Însă așa de slabă îi era rezistența la gîndul că avea să mai trăiască o vreme, încît de-abia reuși să protesteze fără vlagă: „Dacă vă imaginați c-o să mă îndrăgostesc de o tipă care are de două ori coeficientul meu de inteligență, atunci..."

Femeia-l întrerupse supărată: „Taci din gură, idiot ce ești! Chiar nu vezi că ți-am salvat viața?"

Bărbatul rosti și el pe un ton de gheață: „Da, ne vom folosi de el, nu pentru că ar fi esențial, ci pentru că avem timp la dispoziție ca să căutăm să obținem victorii cît mai ușoare. Primii membri ai tribului dreeg nu vor ajunge aici decît peste o lună și jumătate, iar domnului Leigh îi va fi necesară cam o lună ca să ajungă pe Europa cu una din navele pămîntești de pasageri, care sînt foarte încete. Din fericire, cea mai apropiată bază militară galac-

tică se află la peste trei luni lumină – mă refer la viteza galactică. Iar în final, mai zise dreegul, întorcîndu-se cu iuțeală spre Leigh și ațintindu-l cu ochii aceia negri care semănau cu două cazane cu smoală în clocot, ca un memento pentru încercarea ta de a ne trage pe sfoară și drept pedeapsă pentru toate ofensele aduse, acum suportă!"

Leigh încercă disperat să se ferească de țeava scurtă de metal care-l amenința. Mușchii încercară în zadar să-l îndepărteze de primejdie. Se întinse spre înregistrator – dar *ceva* îi prinse corpul. Ceva ce nu era de natură fizică.

Durerea care-l străbătu părea mortală. Nu se văzuse nici o flamă de energie, doar strălucirea pală a metalului. Dar nervii i se contorsionau din cauza durerii; o forță enormă îi contractase mușchii gîtului, înghețînd urletul care se plămădise în piept. Întreaga lui ființă întîmpină cu bucurie întunericul care estompa durerea cumplită.

7

Atunci cînd scena se încheie, Hammond se întoarse cu spatele la placa de vizionare și îi zîmbi lui Helen Wendell. „Deci ăsta este faimosul vampir dreeg, rosti el. Viața este plină de surprize, nu crezi?"

Femeia încuviință din cap cu seriozitate. „Toată viața am știut de existența lor și uite că în cele din urmă, tocmai pe planeta asta înapoiată am ajuns să vedem unul. Adică – se cutremură ușor – doi." Tăcu o clipă, apoi adăugă: „Femeia este îngrozitoare. Crezi că au bănuit că ne-am folosit de psihologul mecanic ca intermediar pentru a-i observa?" întrebă îngîndurată.

„Jeel a căutat orice sursă de primejdie", veni răspunsul. „Cum n-a găsit nimic de genul ăsta, sînt sigur că nu i-a mai păsat de altceva."

Hammond se ridică de pe canapeaua din fața instrumentului de vizionare și se îndreptă spre masa de lucru. Se așeză cît mai comod pe scaunul din spatele ei. Helen îi urmă exemplul. Era o femeie zveltă, rapidă și grațioasă și se așeză pe fotoliul din fața lui cu mișcări ușoare și cu o expresie preocupată pe chip.

„Și acum ce facem?" îl întrebă.

„Deocamdată nimic. Să nu uităm că vom putea urmări o acțiune polițienească inițiată de unul din Cei Mari cu mai bine de trei ani pămîntești în urmă." Hammond părea ciudat de încîntat de acel gînd. „Îți dai seama", continuă el, „că s-ar putea să avem marele privilegiu de a observa o operațiune condusă de una din aceste super-ființe? Ar putea fi o ocazie unică în viața noastră."

„Mda."

Chipul frumos al lui Hammond trăda uimirea. „E foarte interesant faptul că un Mare Galactic a observat în fine situația dreeg. Sînt așa de multe crime și războaie printre rasele inferioare din această parte a universului încît, privit totul în ansamblu, trebuie să semene cu un măcel fără rost."

„Trebuie să admit că, uneori, și mie mi se pare la fel", mărturisi Helen Wendell.

Hammond se încruntă. „Ceva îmi spune că și noi vom fi direct implicați în cele din urmă, mai ales că președintele nostru a fost prevenit dinainte de această criză."

„Dumnezeule!" gemu femeia.

„Spune-mi, te rog, unde sînt cei trei oameni de pe lista pe care mi-ai făcut-o? Barbara Ellington, Vince Strather și dr. Gloge. Au fost scoși cu succes din țară?"

„Nu ne-a fost deloc ușor să-l urnim pe dr. Gloge. După cum știi, el se ocupă de Proiectul Omega. Noroc că am aflat de existența unui cameleon asiatic pe care dorea să-l studieze, drept care l-am trimis la complexul nostru din Tokio ca să-l poată observa chiar în habitatul lui natural. Tînărul, Vince, nu prea voia să plece din țară, continuă Helen. E genul de om furios; deși nu mi-a spus de-a dreptul, am înțeles că bănuiește că cineva din departamentul lui încearcă să-i ia locul." „Deci – zîmbi ea – nu a fost nevoie să-i promit un post nou ci numai să-l asigur că-l va primi pe cel de dinainte."

„Observ că nu ți-ai pierdut îndemînarea", o lăudă Hammond.

„În fine", reluă Helen, „el și cu Barbara se află la sucursala noastră britanică. Trebuie să admit că aș putea înțelege de ce dreegii ar fi oarecum interesați de dr. Gloge, un om de știință extraordinar, dar – dădu din umeri a pagubă – ce ar fi important la ceilalți doi, în nici un caz."

Hammond răspunse cu amărăciune: „Draga mea, eu mă gîndesc că în afacerea asta nu există coincidențe. Ca atare, rolul

tot mai important al lui William Leigh, un reporter, este mai mult decît semnificativ. Iar contactul lui accidental – cum l-ai numit tu – cu cei trei angajați de la complexul Alpha, trebuie notat cu atenție".

„Cum rămîne cu echipa științifică implicată în investigarea lui Leigh?"

„M-am gîndit și la ei. Fiecare membru a fost ales aleatoriu. Deci nu este același lucru."

„În caz că te interesează, am făcut deja lista cu numele lor."

„Foarte bine." Hammond se ridică de la masa de lucru cu un zîmbet pe buze. „Acum hai să mergem înapoi în pat."

Ieșiră amîndoi din birou.

8

În cea de-a treia zi de la plecarea de pe Europa, începu să se întrevadă și o parte din bolta ascunsă de masivul Jupiter. Motoarele, care de-abia izbuteau să transforme forța magnetică în energie de propulsie, prinseseră deja să funcționeze mai bine de cînd relația complicată dintre atracția gravitațională și respingerea ei rămăsese undeva în depărtare. Micuța navă de transport, veche și înceată, reușise să iasă cu bine în spațiu. La bordul ei zilele se scurgeau cu repeziciune, devenind săptămîni, care la rîndul lor însumară o lună. În cea de-a treizeci și șaptea zi, nava începu să încetinească simțitor, făcîndu-l pe Leigh să coboare din pat și să mormăie: „Mai avem mult?"

Pilotul navei întoarse spre el chipul cu trăsături greoaie și-i zîmbi. Numele lui era Hanardy. Îi răspunse lui Leigh în felul lui tărăgănat: „Tocmai ne pregătim de aterizare. Vezi punctu' ăla de lumină din stînga? Se mișcă încoace". Încheie pe un ton de simpatie caldă: „A fost un drum greu, eh? Mai greu decît ai crezut atunci cînd te-ai oferit să înscrii mica mea rută pentru sindicatu' ăla mare al tău".

Leigh nu-l mai asculta. Se lăsase în jos în fața hubloului și se chinuia să vadă ceva în întunericul spațiului. Clipi de cîteva ori, dar nu observă nimic. Desigur, se vedeau puzderie de stele, dar avu nevoie de cîteva secunde bune ca ochii săi începețoșați să vadă luminile mișcătoare. Le numără cu o uimire tot mai mare.

„Una, două, trei... șapte", rosti încurcat. „Și toate sînt strînse ciorchine."

„Cum?" Hanardy se aplecă alături de el. „Șapte?"

Între ei se așternu tăcerea, în vreme ce luminile deveneau tot mai slabe din cauza depărtării și în cele din urmă dispărură cu totul.

„Păcat că-l avem pe Jupiter înapoia noastră", se aventură Leigh. „Dacă nu era planeta nu aveau cum să dispară în felul ăsta din vedere. Care era meteoritul lui Ungarn?"

Hanardy se ridică încruntat. Rosti încet: „Alea erau nave. Și n-am mai văzut pînă acum nave așa de rapide. Ne-au pierit din vedere în mai puțin de un minut". Fața aceea greoaie se însenină deodată. Omul ridică din umeri. „Poate că erau noile nave ale poliției. Iar noi le-am văzut dintr-un unghi nepotrivit de-au dispărut așa de repede."

Leigh înghețase în poziția în care se afla, pe jumătate așezat, pe jumătate îngenuncheat. După ce riscă o privire spre pilot, își feri fața. Pentru o clipă se temu ca nu cumva toate gîndurile acelea nebunești care-i asaltaseră mintea să i se citească și în ochi.

Dreegii! Trecuseră două luni și jumătate de la primele crime descoperite. El avusese nevoie de mai bine de o lună ca să ajungă de pe Pămînt pînă pe Europa, după care urmase călătoria cu Hanardy, omul care făcea transporturile pentru Ungarn. În fiecare zi de cînd plecase știuse cu siguranță că pericolul nu se diminuase cu nimic, dar tot crezuse că avea să îmbrace o formă mult mai discretă. În toată afacerea aceea singurul moment plăcut fusese atunci cînd se trezise în dimineața de după testul cu psihologul mecanic, după un somn fără vise, și citise în raportul psihografului că-l identificase pe profesor drept Observatorul Galactic și declarația, născută dintr-o stare de tensiune pe care o cunoștea prea bine, că se îndrăgostise de fata acestuia.

Iar acum pleasca asta! Se cutremură de groază. Șapte nave dreeg. Asta însemna că prima primise întăriri serioase. Mai mult ca sigur că cele șapte reprezentau numai un mic grup de recunoaștere, care se retrăsese atunci cînd descoperiseră nava lui Hanardy care se apropia. Sau poate că acei criminali cu puteri supraomenești atacaseră deja baza Observatorului. Poate că fata era acum moartă.

Privi agitat cum meteoritul lui Ungarn forma în spațiu un fel de potecă de un negru strălucitor. Cele două obiecte, nava și meteoritul de formă neregulată, zburau laolaltă prin beznă, cu nava puțin în urma lui. În roca dură se deschise deodată o poartă imensă de oțel. Nava se strecură cu abilitate în tunelul deschis. Apoi se auzi un clinchet zgomotos. Hanardy ieși din camera de control cu chipul întunecat de neliniște.

„Afurisitele alea de nave sînt iar afară", îi zise reporterului. „Am închis poarta tunelului, dar mai bine să-i zic și profesorului înainte să..."

Buuuum! Micuțul meteorit se zgudui violent sub forța exploziei. Podeaua se ridică deodată și-l pocni pe Leigh cu duritate. Reporterul rămase nemișcat, cuprins de răceală, în vreme ce gîndurile îi ardeau mintea. Dintr-un motiv necunoscut grupul de recunoaștere așteptase pînă cînd micuța navă de mărfuri intrase în meteorit. Apoi atacase imediat, cu ferocitate. Toate cele șapte nave deodată!

„Hanardy!" Din difuzoarele mari se auzi un glas feminin, vibrant.

Pilotul, care aterizase aproape de Leigh, se ridică cu greu în picioare. „Da, domnișoară Patricia."

„Cum de ai îndrăznit să aduci cu tine un străin?"

„Nu e decît un reporter, domnișoară. Vrea să-mi înscrie ruta la sindicat."

„Idiot credul ce ești! Ăsta-i William Leigh. Este spionul hipnotizat al diavolilor care ne atacă. Adu-l imediat în apartamentul meu. Trebuie omorît pe loc."

„Ha!" icni Leigh stupefiat, înainte să se încordeze din tot corpul. Pilotul îl privea cu ochii mijiți amenințător, iar orice urmă de amiciție dispăruse de pe chipul lui grosolan. Leigh încercă să glumească. „Nu e cazul să te lași păcălit de ea, Hanardy. Eu am făcut greșeala asta cînd am salvat viața tinerei doamne și de atunci am atras asupra mea ura ei nemiloasă."

Pilotul cel îndesat îl privea încruntat. „Deci o cunoști, nu? Și mie de ce nu mi-ai spus nimic? Mai bine mergem la ea înainte să fiu obligat să-ți ard una în scăfîrlie."

Hanardy scoase cu stîngăcie revolverul pe care-l purta în tocul lateral și-l ațintì asupra lui Leigh. „Haide!" se răsti...

Hanardy întinse mîna spre panoul cu luminițe de lîngă ușa apartamentului Patriciei Ungarn – în acel moment Leigh făcu un salt și-l lovi o singură dată, cu sete. Prinse din zbor corpul greoi și luă arma din mîna moale, înainte să-l întindă pe podeaua coridorului, după care rămase la pîndă ca un animal mare, cu urechile ciulite.

Liniște! Studie cu atenție lemnul auriu al ușii de la apartament, de parcă, dacă s-ar fi concentrat destul, i-ar fi putut străpunge opacitatea. Ceea ce-l nedumerea era liniștea și coridoarele pustii. Se gîndi cu uimire: Oare chiar era posibil ca tatăl și fiica să locuiască singuri acolo, fără însoțitori umani, fără servitori? Chiar credeau că ar fi putut ține piept unui atac al dreegilor, creaturile acelea teribile, cu o putere incredibilă?

Desigur, aveau multă energie. Era nevoie de o cantitate imensă numai pentru a menține gravitația la nivelul celei pămîntești. Mai bine să-și vadă de drum înainte ca fata să se plictisească să mai aștepte și să iasă cu una din armele ei. Ceea ce avea de făcut era extrem de simplu și nu avea nici o legătură cu spionajul, fie el indus hipnotic sau altfel. Trebuia să găsească hibridul mașină/navă spațială cu care „domnul Patrick" fugise după ce scăpaseră de la Constantine's. Cu nava aceea minusculă trebuia să încerce să evadeze de pe meteoritul lui Ungarn, să se furișeze printre navele dreeg și să se îndrepte spre Pămînt.

Ce nebun fusese, o ființă umană absolut mediocră, că se amestecase cu bună știință cu asemenea creaturi. Lumea era plină de fete normale și cu un coeficient de inteligență egal cu al lui. De ce nu era însurat și în siguranță cu una din ele? Continuînd să se gîndească la treaba asta, se apucă să-l tîrîie pe Hanardy peste podeaua lucioasă. La jumătatea drumului spre primul colț, pilotul prinse să se trezească. Fără să ezite, Leigh îl pocni zdravăn cu patul revolverului. Nu avea vreme să se poarte cu delicatețe.

Hanardy se lăsă iar moale. Leigh ascunse cu grijă corpul pilotului după colț și apoi începu să alerge pe coridor, încercînd ușile. Primele patru erau încuiate. Și a cincea părea la fel, dar de această dată Leigh se opri să se gîndească.

I se părea incredibil ca totul să fie încuiat. Doi oameni, pe un meteorit izolat, nu aveau nevoie să piardă vremea ca să încuie și să descuie toate ușile. Se apucă să o examineze cu atenție pe

cea din fața lui. Nu dură mult pînă cînd îi descoperi secretul. Se deschidea fără probleme dacă apăsa pe butonul pe jumătate ascuns în modelul complicat al clanței. Păși peste prag și se opri speriat.

Camera nu avea tavan. Deasupra lui se întindea spațiul. O pală de aer rece ca gheața îi atinse fața. Observă doar în treacăt mașinăriile imense de acolo, care-i aminteau vag de observatorul astronomic ultra-modern de pe lună, pe care-l vizitase chiar în ziua inaugurării, cu doi ani în urmă. Leigh nu-și permise mai mult de o privire superficială. Ieși iar pe coridor. Ușa observatorului se închise automat în fața lui.

În vreme ce se îndrepta spre ușa următoare, își dădu seama că se lăsase păcălit prea repede. Acel curent de aer rece nu făcuse decît să arate că efectul de spațiu deschis era numai o iluzie a sticlei invizibile. Se decise că nu era cazul să se întoarcă.

Cea de-a șasea ușă se deschidea într-un soi de cubicul. Avu nevoie de o clipă pînă să-și dea seama ce anume era. Un lift!

Urcă în el. Cu cît se îndepărta mai mult de etajul rezidențial, cu atît avea să fie descoperit mai greu. Se întoarse să închidă ușa, dar aceasta avea încorporat un mecanism automat. După clinchetul ușor care anunță închiderea ei, liftul începu să urce. Leigh se încruntă. Se părea că era programat să urce la un anumit nivel. Ceea ce putea fi rău pentru el. Căută din priviri panoul de control, dar nu se vedea nimic de genul ăsta. Cu arma pregătită, așteptă cu răbdare să ajungă la destinație. Liftul se opri deodată și ușa se deschise.

Leigh privi cu neîncredere la ceea ce avea în față. Nu exista nici un coridor. Ușa se deschisese spre întuneric. Nu semăna cu cel al spațiului, care era mereu împestrițat de licărirea stelelor. Și nici nu semăna cu întunericul dintr-o cameră, care ar fi putut fi parțial alungat de lumina din lift. El avea în față o beznă de nepătruns! Întinse șovăielnic o mînă, așteptîndu-se să se lovească de un perete sau de vreun obiect solid. Cînd mîna intră în zona de beznă, dispăru din vedere. O trase înapoi și se holbă la ea. Mîna îi strălucea de o lumină proprie, iar oasele erau perfect vizibile.

Lumina aceea nefirească dispăru aproape imediat, iar pielea își recăpătă opacitatea obișnuită; doar brațul îi mai pulsa de durere. Prostule, își zise singur. Rîse cu amărăciune și încercă să-și alunge spaima. Atunci se întîmplă!

Din beznă ieși un fel de fulger. Era ceva material, cu o strălucire vie, care-i atinse fruntea și apoi se absorbi în interiorul capului lui. Iar după aceea...

Nu se mai afla în lift. Observă că era undeva pe un coridor lung. Alături de el, Hanardy cel îndesat întindea degetul ca să apese pe una din luminițele de pe panoul de lîngă ușa apartamentului Patriciei Ungarn. Luminița atinsă de degetul lui gros se stinse. Ușa se deschise silențioasă. În pragul ei se afla o femeie tînără, cu ochi mîndri, insolenți și cu o atitudine regească.

„Tata vrea să te duci la nivelul patru", îi zise imediat lui Hanardy. „Se pare că am pierdut un panou energetic. Vrea să-i repari mai întîi generatorul, înainte să instaleze un alt panou." Se întoarse apoi și spre Leigh. Glasul îi deveni aproape metalic atunci cînd îi zise: *„Domnule Leigh, te rog să intri!"*

9

Leigh intră, aproape fără teamă. O briză răcoroasă îi mîngîie obrajii; putea auzi trilurile plăcute ale păsărilor ce cîntau în depărtare. Se opri atunci cînd văzu grădina însorită din spatele ferestrelor franțuzești. După o clipă chiar se gîndi: „Ce s-a întîmplat cu mine?"

Își duse mîinile la cap, își pipăi fruntea, apoi și restul craniului. Dar totul părea în regulă, nu se simțea nici un cucui, nici o durere. Observă că fata îl privea și-și dădu seama că întreaga lui comportare îi părea incredibil de stranie.

„Ce-i cu tine?" îl întrebă.

Leigh o privi cu suspiciune. Și îi răspunse cu asprime: „N-o mai face pe inocenta cu mine. Tocmai am fost sus, în camera beznei, și nu pot decît să-ți spun că, dacă ai de gînd să mă omori, măcar nu te ascunde în spatele nopții artificiale și nu mai umbla cu alte șmecherii".

Ochii fetei se îngustaseră și deveniseră neplăcut de reci. „Nu știu ce încerci să insinuezi", îi răspunse ea. „Dar te pot asigura că în nici un caz nu-ți va amîna execuția." Fata ezită o clipă, apoi întrebă cu asprime: *„Ce* cameră?"

Leigh începu să-i explice, mirat din cale-afară de uluirea ei, iar după aceea deranjat de zîmbetul disprețuitor care-i apăruse pe buze. În cele din urmă fu întrerupt fără menajamente.

„Nu cred c-am mai auzit vreodată vreo poveste mai nereușită. Dacă ai intenționat cumva să mă uimești și astfel să mai amîni moartea care te pîndește, trebuie să-ți spun că ai eșuat lamentabil. Cred că ești nebun. Nu l-ai scos pe Hanardy din circulație, pentru că atunci cînd am deschis ușa, pilotul era acolo, doar l-am trimis jos, la tata."

„Fii atentă!" începu Leigh. Apoi se opri. Pentru că Hanardy *fusese* acolo atunci cînd se deschisese ușa! Și cu toate astea, ceva mai devreme...

Cînd?

Speriat, Leigh continuă firul gîndului: mai devreme îl atacase pe Hanardy. Iar apoi el – Leigh – urcase cu liftul; apoi revenise cumva înapoi. Simți cum își pierde mințile. Își pipăi iar capul cu degete tremurătoare. Dar era absolut normal. Numai că, cugetă mai departe, avea înăuntru ceva ce strălucea și-l gîdila.

Observă tresărind că fata scosese din buzunarul rochiei albe, simple, o armă. Privi fix la țeava ei și se gîndi că trebuia să mai tragă cumva de timp. Rosti cu febrilitate: „Am de gînd să presupun că ești încă nedumerită din cauza a ceea ce ți-am spus. Dar hai s-o luăm de la început. Există o asemenea cameră, nu?"

„Te rog", îi zise fata plictisită. „Nu e cazul să-mi faci o demonstrație de logică pămînteană. Coeficientul meu de inteligență este 243, iar al tău 132. Ca atare trebuie să te conving cumva că sînt capabilă să raționez mai bine ca tine." Continuă pe un ton ceva mai politicos: „Nu există vreo cameră «a beznei», cum îi spui tu, nici vreun lucru strălucitor care intră în capul cuiva. Dar există ceva care vorbește în favoarea ta: Dreegii, cînd ți-au făcut acea vizită la hotel, te-au hipnotizat, iar această iluzie ciudată a ta nu poate fi decît rezultatul metodei prin care te-au hipnotizat – nu, nu încerca să mă contrazici..."

Cu o mișcare bruscă a armei, îi tăie cheful să mai vorbească. „Nu mai avem vreme. Dintr-un motiv necunoscut, dreegii ți-au făcut ceva. De ce? Ce ai văzut în camerele alea?"

În vreme ce explica și descria totul în amănunt, Leigh știa că trebuia s-o atace și să-i smulgă arma, cu orice risc. Motivul era destul de neclar în mintea lui atunci cînd îi dădu ascultare și ieși înaintea ei pe coridor. Acolo, ajunse să se decidă ce să facă, în vreme ce număra ușile de la colțul în care-l lăsase leșinat pe Hanardy.

„Una, două, trei, patru, *cinci*. Ușa asta!" îi zise.

„Deschide-o", îi porunci fata.

O deschise și rămase cu gura căscată. Se afla în pragul unei încăperi confortabile, plină de rafturi cu cărți frumos legate în piele. Restul camerei era mobilată cu fotolii confortabile și pe jos exista un covor minunat, lucrat de mînă, iar într-un colț se vedea un birou elegant.

Fata a fost cea care a închis ușa cu fermitate și i-a făcut semn să meargă spre următoarea. Ajunseră în fața celei de-a șasea camere.

„Acesta este liftul tău?"

Leigh încuviință tăcut; cum tremura din tot corpul, nu mică-i fu mirarea cînd constată că ușa dădea spre un alt coridor lung și pustiu. Fata stătea cu spatele spre el; dacă o lovea, atunci s-ar fi izbit cu capul de clanță.

Brutalitatea acelui gînd îl opri pe moment. Iar apoi fu prea tîrziu. Fata se întoarse și-l privi drept în ochi.

Arma se ridică spre pieptul lui. „Nu în felul ăsta", rosti ea încet. „Pentru o clipă, aproape că mi-am dorit să ai curajul să încerci. Dar pentru mine ar fi un semn de slăbiciune." Ochii îi străluceau de mîndrie. „În fond, și înainte am mai ucis de nevoie, dar nu mi-a plăcut deloc. Nu se poate să nu-ți dai seama că, din cauza a ceea ce ți-au făcut dreegii, este absolut necesar să fi eliminat. Să ne întoarcem la mine. Am acolo un sas prin care mă pot descotorosi de cadavrul tău. Mișcă!"

Leigh își simțea nervii zgîriați de pustietatea coridorului, de liniștea apăsătoare de acolo, întreruptă doar de sunetul pașilor lor. Se simțea cu totul lipsit de speranță în vreme ce se îndrepta abătut spre apartamentul ei. Fusese prins în cursă în meteoritul care plutea prin întunericul vast al sistemului solar. Tocmai acolo, în acea închisoare, urmărit și atacat de navele cumplite venite din stele, fusese condamnat la moarte, iar călăul era o fată. Partea asta i se părea cea mai îngrozitoare. Nu avea rost să încerce să se mai contrazică cu fata de lîngă el. Fiecare vorbă pe care ar fi spus-o ar fi semănat cu o rugăminte și parcă nu se făcea să se înjosească așa de mult.

Cînd intră iar în apartament, cîntecul păsărilor îl mai scoase puțin din deprimare. Se apropie de ferestrele franțuzești și privi la frumoasa grădină de afară. Cel puțin cîteva sute de metri de

flori și de copaci care se întindeau înaintea lui. La mijloc se vedea un bazin adînc, plin cu apă de un verde ca de smarald. Peste tot se vedeau zburînd păsări colorate care ciripeau vesele, iar deasupra strălucea soarele.

Tocmai acea strălucire a soarelui îi reținu atenția lui Leigh. După ce privi atent cîteva clipe la grădină, avu impresia că descoperise misterul. Suflă răgușit, fără să se întoarcă: „Acoperișul – este un aranjament – ca o lupă. Face soarele să pară la fel de mare ca pe Pămînt. Asta-i ceea ce..."

„Ai face bine să te întorci", veni din spatele lui glasul vibrant al fetei, încărcat de ostilitate. „Nu am obiceiul să împușc oamenii pe la spate. Și vreau să termin mai repede cu tine."

Leigh se simți deodată mîniat peste măsură de aroganța moralistă a vorbelor ei. Se răsuci dintr-o dată. „Afurisită să fii, tu și tot neamul tău klugg. Nu poți să mă împuști pe la spate, eh? Oho, nu! Așa cum nu ai fi putut să mă împuști nici dacă te-aș fi atacat, pentru că ar fi fost prea ușor. Trebuie să faci totul cum se cuvine, nu cumva să rămîi cu conștiința încărcată."

Se opri așa de abrupt încît, dacă în loc să vorbească ar fi alergat, mai mult ca sigur s-ar fi împiedicat. De cînd sosise, i se părea că atunci o vedea pentru prima dată pe Patricia Ungarn. Mintea îi fusese așa de concentrată, de absorbită de pericolul iminent...

...încît de-abia acum o vedea pentru prima dată ca pe o femeie.

Leigh trase aer în piept și-l expiră printr-un oftat. Cînd o văzuse prima dată, îmbrăcată în costum bărbătesc, fata debordase numai de prospețime tinerească. Acum însă avea pe ea o rochie sport, ca o tunică care de-abia îi ajungea cu o palmă deasupra genunchilor. Părul castaniu și lucios îi aluneca cu grație pe umeri. Corpul avea un bronz frumos, sănătos. Picioarele delicate îi erau încălțate cu niște sandale de un alb pur. Fața ei lăsa impresia unei frumuseți extraordinare. Leigh constată uimit că obrajii fini roșiseră violent.

Fata îi răspunse cu ciudă: „Să nu cumva să mai îndrăznești să pronunți cuvîntul ăsta în fața mea!"

Era clar că tînăra de-abia își mai putea reține furia. Leigh tresări surprins. Realiză deodată ce șansă i se oferise. „Klugg! rosti răspicat. Klugg, klugg, klugg. Cred că-ți dai seama că dreegii

ăia te-au mirosit imediat, au știut că toată atitudinea ta arogantă nu făcea decît să exprime nevoia minții tale klugg de a compensa cu ceva viața asta singuratică, cu totul inferioară. Ai fost nevoită să îți închipui că ești cineva, deși ai știut precis că Cei Mari nu ar trimite pe asemenea posturi decît reprezentanți ai raselor inferioare din eșalonul galactic. Da, ești klugg, nici măcar lennel; femeia dreeg nici n-a vrut să-ți acorde statutul de lennel, orice o mai fi și ăsta. Iar ea știa bine despre ce vorbea. Iar dacă tu ai un coeficient de inteligență de 243, atunci cel al dreegilor sare probabil de 400. Ți-ai dat și tu seama, nu?"

„Taci! Dacă nu încetezi o să te găuresc bucată cu bucată!" îi strigă Patricia Ungarn.

Leigh constată cu uimire că pe sub bronzul sănătos, fata se albise la față. Și realiză, cu o uimire crescîndă, că lovise nu doar un fel de călcîi al lui Ahile emoțional, ci chiar în rădăcinile vitale ale existenței ei mintale.

„Ia te uită", rosti el deliberat, „marea moralitate cu care te lăudai înainte a început să pălească! Acum ești gata să mă torturezi pînă la moarte fără să clipești. Și cînd te gîndești că am bătut tot drumul pînă aici numai ca să îți cer să te măriți cu mine, pentru că am crezut că o klugg și o ființă umană de pe înapoiatul Pămînt s-ar putea înțelege!"

„Ce spui?" izbucni fata, înainte să mîrîie: „Deci așa te-au hipnotizat. Mda, era perfect normal să se folosească de un impuls simplu pentru o minte simplă de om. Se întrerupse, încercînd să-și recapete controlul. Cred că am suportat destule din partea ta. Cunosc foarte bine ce fel de gînduri invadează mintea unui mascul uman îndrăgostit. Chiar dacă știu că nu tu ești responsabil pentru treaba asta, ideea nu mi se pare cu nimic mai ușor de suportat. Nu simt decît silă în fața acestei insulte. Iar dacă te interesează, atunci află că viitorul meu soț va veni aici în trei săptămîni și aduce cu el întăriri. A fost deja specializat ca să preia îndatoririle tatălui meu..."

„Un alt klugg", rosti Leigh, iar fata păli și mai tare.

Leigh era de-a dreptul stupefiat. Niciodată nu mai văzuse pe cineva care să se arate mai grav afectat de proveniența sa, așa cum o făcea fata. Masca intelectuală căzuse, iar îndărătul ei, valul emoțiilor avea o amărăciune greu de exprimat în cuvinte. Avea în fața lui dovada unei vieți așa de singuratice încît imaginația nu

o putea cuprinde. Fiecare vorbă a ei arăta înclinația pe care o avea spre masochism și sadism, pentru că, în vreme ce încerca să-l chinuie pe el, se tortura singură. Dar Leigh nu se putea lăsa oprit de la ceea ce-și propusese numai pentru că-i era milă de ea. Viața lui era în joc și numai continuarea acelui schimb de cuvinte mai avea puterea de a amîna moartea – sau de a-i aduce alinarea rapidă cu un glonț tras într-un moment plin de pasiune. Drept care continuă neîndurător: „Aș vrea să-ți pun o întrebare. Cum ai aflat care este valoarea coeficientului meu de inteligență? Ce interes special te-a împins să-l afli? Este oare posibil ca și tu, stînd singură aici, să fi avut un anume gen de gînduri, și ca, deși intelectul tău respinge cu tărie o asemenea dragoste înjositoare, existența ei să te împingă de fapt să dorești să mă omori în loc să încerci să mă vindeci? Eu..."

„Destul", îl întrerupse Patricia Ungarn.

Lui Leigh îi trebui o clipă ca să-și dea seama că, în timp ce el vorbise, fata izbutise să-și recapete cumpătul. O privi încordat cum îi făcea semn cu arma spre o ușă pe care n-o remarcase înainte. Apoi o auzi spunîndu-i foarte calmă:

„Bănuiesc că mai există și o altă soluție în afară de moarte. Moarte imediată, vreau să spun. M-am decis să accept pierderea micii mele navete spațiale." Arătă cu capul spre ușă. „Este acolo, în sas. Se pilotează extrem de ușor. Totul ține mai mult de volan, care se ridică , se coboară sau se mișcă lateral. În funcție de mișcările lui se orientează și nava. Dacă apeși pe pedala de accelerație, nava o pornește înainte. Vezi că decelerația este pedala din stînga. Roțile se pliază automat în clipa în care mașina se ridică. Acum va trebui să pleci. Nu cred că mai este cazul să-ți spun că probabil vei fi prins imediat de dreegi. Dar este evident că nu mai poți rămîne aici."

„Mulțumesc."

Leigh nu-și permise să spună mai mult de atît. Reușise să detoneze în sufletul fetei o mină emoțională și de acum nu mai îndrăznea să umble la ea. În meteoritul acela exista un imens mister psihologic, dar nu considera că era treaba lui să încerce să-l dezlege. O porni spre ușa sasului, cutremurîndu-se fără voie cînd se gîndi la ceea ce-l aștepta mai departe. Dar atunci...

Se întîmplă!

Se simți deodată cuprins de amețeală. Avu senzația unei învîrtejiri sălbatice prin întuneric.

Se trezi stînd pe coridorul pustiu, chiar în fața ușii de la apartamentul Patriciei Ungarn. Hanardy era alături de el. Ușa se deschise silențios. Imediat o auzi pe tînăra din prag rostind spre Hanardy cuvintele deja cunoscute, cum că trebuia să coboare la cel de-al patrulea nivel ca să repare un fel de panou energetic. Imediat fata se întoarse și spre el și, pe un ton dur, aproape metalic, îi zise: „Domnule Leigh, te rog să intri!"

10

Deși părea o nebunie, Leigh intră fără pic de teamă. O adiere răcoroasă îi mîngîie obrajii. Și mai era și trilul dulce al păsărilor care cîntau undeva în depărtare. Leigh se opri, nesigur. Prin puterea voinței se scutură de ceața care-i învăluise mintea, apoi se plecă în fața vîrtejului memoriei restabilite. Își aminti deodată tot ce se întîmplase, cum veniseră în apartamentul lui de la hotel cei doi dreegi și cum, neîndurători, îl supuseseră voinței lor, cum îl afectase apoi camera «beznei» și în final felul în care fata îi crutase viața.

Se părea însă că, dintr-un motiv obscur, toată scena cu fata nu i se păruse satisfăcătoare lui ... Jeel, iar acum, deși părea imposibil, trebuia reluată de la capăt.

Gîndul se curmă. Toată realitatea a ceea ce se petrecuse, așa uimitoare cum era, pălea în fața unui lucru cu mult mai semnificativ: exista – ceva– în capul lui, ceva de natură fizică. Mintea lui lupta instinctiv, deși nu avea nici un fel de experiență, împotriva acelui ceva. Rezultatul era o confuzie oribilă. Orice ar fi fost chestia aceea, continua să rămînă în capul lui, cu totul neafectată de contorsiunile febrile ale creierului, înregistrînd totul cu răceală, privind cu atenție.

Privind.

Deși părea o nebunie, Leigh își dădu seama ce anume era acel ceva. O altă minte. Se îndepărtă de acel gînd de parcă l-ar fi ars. Își încordă creierul. Pentru un moment frenezia fu așa de mare, încît fața i se strîmbă din cauza efortului pe care-l făcea. Totul deveni neclar în jur.

În cele din urmă, extenuat, puse capăt eforturilor inutile. Dar mintea aceea continua să rămînă mai departe în interiorul capului său. Neatinsă.

Ce se petrecuse cu el?

Leigh își duse mîinile la frunte. O pipăi cu atenție. După aceea continuă să-și pipăie tot capul. Se gîndea că, dacă apăsa cu destulă putere, mintea invadatoare avea să fie cumva afectată. Își lăsă mîinile să cadă cu un blestem mut. Afurisită fie întreaga situație, ajunsese să repete toate gesturile din scena anterioară. Își dădu seama că fata se uita fix la el. Apoi o auzi spunînd:

„Ce-i cu tine?"

Sunetul cuvintelor, exact aceleași cuvinte de dinainte, îl scoase din amorțeală. Zîmbi cu acreală. Mintea i se retrase de pe marginea abisului pe care se clătinase nesigură. Reușise să evite nebunia.

Își dădea seama cu tristețe că era departe de a fi normal. Poate că nu era nebun, dar cu siguranță era deprimat. Era evident că fata nu-și mai amintea nimic din scena precedentă, pentru că altfel nu s-ar fi apucat să repete totul ca un papagal. Și gîndul acesta se încheie deodată. Cu el se petrecea ceva ciudat. Mintea invadatoare se trezise la viață și acum privea totul prin ochii lui. Privea cu atenție.

Cu mare atenție.

Încăperea și fata se schimbaseră, nu din punct de vedere fizic, ci numai subiectiv, în ceea ce vedea, în detalii. Detaliile erau acelea care păreau importante. Mobila, felul în care era aranjată și care înainte păruse să constituie un tot artistic, arăta acum tot felul de cusururi, greșeli grosolane în gustul cu care fusese dispusă și în structură. Privirea îi fugi spre grădină și, într-o clipă, o distruse mintal. Niciodată, în toată existența lui, nu mai criticase ceva la o asemenea scară devastatoare.

Dar nu era chiar critică din partea lui. De fapt, mintea invadatoare era absolut indiferentă. Observa ceea ce se afla în jur. Automat, constata ce posibilități existau acolo, ce potențial. Prin comparație, realitatea avea mult de suferit. Nu se punea problema că era totul prost ales. Iar greșelile erau mai degrabă subtile. De exemplu, păsările nu se potriveau cu mediul acela. Iar tufișurile de pe margini, în loc să aducă armonie, erau într-un dezacord infinitezimal cu grădina cea frumoasă.

Mintea se întoarse de la grădină ca s-o studieze de această dată pe față. Niciodată pe Pământ nu mai fusese vreo femeie examinată cu mai multă atenție. Structura corpului și a feței ei, care lui Leigh i se păruseră fin modelate, de o mîndrie patriciană, le găsea acum de o calitate îndoielnică, inferioară.

Un exemplu excelent de dezvoltare în izolare a unei persoane de o inteligență relativ scăzută.

Acesta fusese gîndul, nu disprețuitor sau negativ, ci numai o impresie oarecare a unei minți uluitor de pătrunzătoare, care observase toate subnuanțele și tonurile din spatele realității, toate miile de detalii ascunse sub chipul drăgălaș.

Urmă apoi citirea cu acuratețe a psihologiei fetei și admirația obiectivă pentru sistemul care cerea dezvoltarea în izolare, care le făcea pe fetele klugg niște soții așa de bune, iar după aceea...

Scopul!

Adus la îndeplinire instantaneu. Leigh făcu trei pași rapizi spre față. Era conștient că era gata să scoată arma din buzunar. Observă uluirea de pe chipul ei. Puse mîna pe ea. Mușchii ei se încordară ca niște fișii de oțel. Dar erau incapabili să facă față superputerii lui, supervitezei pe care o avea. O legă cu o sîrmă pe care o observase în treacăt ieșind din debara.

După ce termină, făcu un pas în spate, iar Leigh avu vreme să cugete cu mirare la tot ceea ce se petrecuse. Înțelese apoi că ceea ce cu o clipă înainte păruse ceva absolut normal, era de fapt devastator de suprauman, atît de iute încît de-abia dacă se scurseseră cîteva secunde de cînd intrase în cameră.

Gîndul lui personal se încheie acolo. Deveni conștient de mintea invadatoare care, după ce contemplase mulțumită ceea ce făcuse, se gîndea în continuare la ce mai avea de îndeplinit înainte să aibă meteoritul sub controlul său.

Victoria vampirilor era aproape.

Urmă apoi o fază în care Leigh constată că străbătea cu viteză coridoarele pustii și că apoi cobora, cu aceeași rapiditate, cîteva rînduri de scări. Leigh cugetă cu detașare, și acest gînd îi aparținea, că dreegii păreau să cunoască foarte bine interiorul meteoritului. Într-un fel sau altul, în perioadele de tranziție, cînd manipulaseră timpul, mintea invadatoare se folosise probabil de corpul lui captiv ca să exploreze totul. Iar acum, cu o hotărîre de fier, se îndrepta spre nivelul patru, cel al generatoarelor, unde lucrau pro-

fesorul Ungarn și Hanardy la ridicarea unui nou panou energetic defensiv.

Pe Hanardy îl găsi singur, în vreme ce lucra la un strung electric care zumzăia ușor, ceea ce-i permise să se strecoare...

Profesorul era în camera principală a generatoarelor, unde motoarele imense îngînau o melodie gravă, în ton cu puterea lor titanică. Profesorul, un bărbat înalt, stătea cu spatele spre ușă atunci cînd intră Leigh. Reacțiile lui erau cu mult mai rapide decît cele ale lui Hanardy, mult superioare chiar și față de cele ale fetei. Profesorul simțise primejdia imediat, pentru că se întoarse spre el cu o agilitate de felină. Dar fu învins de mușchii puternici care l-ar fi putut face bucăți. De-abia atunci cînd îi lega mîinile reuși Leigh să-și formeze o impresie despre el.

În fotografiile pe care le văzuse, așa cum îi declarase de altfel și Merlei, femeia dreeg, în camera lui de la hotel, chipul profesorului i se păruse sensibil, obosit, nobil. Dar acum vedea că era mai mult de atît. Bărbatul acela radia o putere pe care nici un aparat de fotografiat nu ar fi putut s-o surprindă, *o putere benefică* în contrast cu cea sălbatică, malignă și mult superioară a dreegilor.

Din nefericire, personalitatea lui puternică pălea în fața aurei de osteneală cosmică. Avea în fața ochilor un chip brăzdat de extraordinar de multe riduri și linii. Leigh își aminti fulgerător de spusele femeii dreeg. Vedea acum limpede pe chipul profesorului toate semnele: liniile tragic de adînci, ce arătau limpede suferința mintală, intercalate cu o seninătate curioasă. Asemănătoare resemnării. În noaptea aceea de pomină, petrecută cu mai bine de două luni în urmă, își amintea c-o întrebase pe Merla: resemnare față de ce? Acum avea răspunsul înscris limpede pe fața blajină: *resemnare în fața iadului.*

În mod ciudat, primi și un al doilea răspuns, de această dată mental, strecurat direct în conștientul său: Sînt numai niște idioți, retardații galactici. Toată rasa klugg. Deși gîndul străin nu părea să aibă o anume sursă, devenea din ce în ce mai puternic. Profesorul Ungarn și fiica sa erau amîndoi klugg, *idioți* în sens galactic, așa cum ar fi fost greu de crezut. Deci nu era deloc de mirare că fata reacționase ca o isterică. Mai mult ca sigur, născută acolo, biata de ea aflase adevărul cu numai două luni în urmă.

Coeficientul de inteligență al idioților umani se afla undeva între șaptezeci și cinci și nouăzeci, iar prin comparație, cel al idio-

ților klugg varia probabil între două sute douăzeci și cinci și cel mult două sute patruzeci și trei. Dar care era natura civilizației galactice, dacă dreegii aveau un coeficient de patru sute, iar rasa klugg se situa pe treapta cea mai de jos a scării inteligenței, deși erau cu mult deasupra nivelului geniilor de pe Pământ? Desigur, cineva trebuia să se ocupe de munca plictisitoare de urmărire a unei civilizații mult inferioare, ceva obositor, în care rutina își spunea cuvîntul. Așa că erau aleși reprezentanți din rasele klugg și lennel și altele asemenea lor. Nu era deloc de mirare că păreau așa de obosiți, dacă purtau pe umeri povara inferiorității lor, ceea ce le influența fiecare nerv și toate structurile musculare. Era de înțeles de ce planete întregi continuau să fie menținute în ignoranță.

Leigh îl lăsă pe profesor legat fedeleș și se apucă să oprească generatoarele. Cînd ieși de acolo, motoarele puternice ale generatoarelor începuseră să se oprească. Duduitul lor scăzuse dramatic în intensitate.

Întors în camera fetei, intră în sas, urcă în automobilul/navă spațială și se lansă în noapte. Masa lucitoare a meteoritului rămase imediat undeva în întunericul din spatele lui. Simți deodată cum mica lui navă fu prinsă de razele tractoare de forță magnetică, care-l aduceau fără milă spre nava de forma unui trabuc, lungă de o sută cincizeci de metri, care apăruse parcă de nicăieri. Simți de asemenea și razele-spion care-l cercetau cu grijă înainte să se retragă. Deci fusese recunoscut. În apropiere apăru o altă navă, cu intenția de a-l prelua. Un sas se deschise silențios și apoi se închise la loc. Leigh privi cu silă la cei doi dreegi, bărbatul cel înalt și femeia zveltă. Se apucă să le explice ce anume făcuse. După care se întrebă de ce era nevoit să le dea socoteală. Imediat îl auzi pe Jeel, care tocmai zicea:

„Trebuie să recunoști, Merla, că este primul nostru caz de hipnotism care a înregistrat un asemenea succes. E pentru prima oară cînd am izbutit să ajungem la o asemenea performanță. A făcut tot ce i-am cerut. Pînă și cel mai mărunt gînd pe care i l-am implementat a fost adus la îndeplinire cu rigurozitate. Și iată și dovada: ecranele energetice s-au dezactivat. Acum, că avem controlul asupra bazei, vom putea rezista fără probleme chiar și după sosirea navelor galactice de război. O să ne umplem cisternele și rezervele de energie ca să ne țină o sută de ani."

Deodată, toată exaltarea lui Jeel pieri ca prin farmec. Zîmbi înțelegător atunci cînd se întoarse s-o privească pe Merla și îi zise scurt: „Draga mea, acum îți meriți răsplata. Am fi putut penetra acele ecrane în cel mult douăsprezece ore, dar asta ar fi însemnat distrugerea meteoritului. Victoria de acum este mult mai importantă. Ia-ți deci reporterul. Fă-ți poftele cu el – în vreme ce noi, ceilalți, vom începe pregătirile pentru ocuparea bazei. Înainte să plec o să-l leg pentru tine".

Leigh se gîndi cu detașare că îi sunase ceasul și că urma să aibă parte de Sărutul Morții. Se cutremură de groază cînd își dădu seama ce făcuse.

11

Se trezi întins pe canapeaua de care-l legase Jeel. După un moment, constată cu surprindere că, deși mintea străină se retrăsese într-un colț al creierului, continua să fie mai departe o prezență rece, supraconștientă.

Se întrebă nedumerit ce plăcere putea să aibă Jeel să experimenteze o dată cu el fiorul morții. Probabil că ființele acelea dezvoltaseră plăceri sadice, cu totul nenaturale. Mirarea îi muri precum iarba atinsă de o rază de energie atunci cînd o văzu pe femeie intrînd în cameră și apropiindu-se de el. Merla îi zîmbi încîntată, apoi se așeză pe marginea canapelei.

„Deci, iată-te", îi zise.

Leigh se gîndea că semăna cu o tigroaică. Îi putea citi hotărîrea în fiecare mușchi încordat al trupului. Observă de asemenea că-și schimbase hainele. Pusese pe ea o rochie de seară transparentă, dintr-un material foarte subțire, care stătea aproape lipit de corp și care-i punea în evidență părul auriu și fața albă ca varul. Fără voie se trezi privind-o cu fascinație și răspunzîndu-i pe același ton: „Da, iată-mă".

Cuvinte mincinoase, pentru că el nu se simțea deloc gata să se predea. Instinctiv, tot corpul i se încordase sub privirea ei. De cînd o întîlnise, aceea era prima oară cînd avea ocazia să-i studieze bine ochii, ceea ce aproape că-l paralizase. Nu mai văzuse vreodată asemenea ochi albaștri, neclintiți. Imobili. Fără însă a avea acea stabilitate specifică sincerității. Păreau să aibă mai degrabă acea nemișcare a morții. Leigh se simți deodată scuturat

de un fior de gheață, care se adăugă răcelii care se adunase deja în sufletul său. Îi trecu prin minte că femeia era de fapt moartă și că era menținută în viață în mod artificial, cu ajutorul sîngelui și al *vieții* furate de la oamenii uciși fără milă. Deși Merla zîmbea, ochii îi rămăseseră mai departe reci, ca aceia ai unui pește mort. Nici un fel de zîmbet nu i-ar fi putut lumina și îmblînzi frumusețea de gheață a chipului. După ce se așeză comod alături de el, începu să-i explice:

„Noi, dreegii, ducem o viață solitară, foarte dură. Atît de singuratică încît, uneori, stau și mă întreb dacă merită să ne zbatem așa de mult ca să rămînem în viață, dacă nu sîntem nebuni că mai încercăm. Nici măcar nu e vina noastră că am devenit așa. Totul s-a petrecut în timpul unei călătorii interstelare care a avut loc cu o mie de ani în urmă..." Se opri, deprimată deodată. „Am impresia că a trecut mai mult timp de atunci. Trebuie să fi trecut mai mult. Am pierdut șirul anilor."

După o clipă de tăcere, femeia continuă cu o amărăciune ciudată în glas, de parcă ceea ce-și amintea, faptul că împărtășea și cu altcineva ceea ce o măcinase secole de-a rîndul, readusese la suprafață și teroarea simțită atunci. „Eram printre cele cîteva mii de semeni aflați în vacanță, cînd navele noastre au fost prinse de forța gravitațională a unui soare care, de atunci, a fost botezat soarele Dreeg. Razele lui, foarte primejdioase pentru viața umană, ne-au infectat pe toți. După aceea am descoperit că numai transfuziile continue de sînge și forța vitală a altor oameni ne mai puteau salva. O vreme am primit donații, dar după aceea guvernul a decis că, fiind incurabili, puteam fi exterminați. Pe atunci eram cu toții tineri și iubeam nespus viața, așa cum era și normal. Dintre noi, cîteva sute se și pregătiseră de moarte, ajunseseră în ultima fază, dar mai aveam mulți prieteni care se aflau de-abia la începutul bolii. În cele din urmă am fugit de călăi. De atunci ne zbatem mereu ca să ne menținem în viață."

Leigh nu simțea nici o urmă de simpatie. Era ciudat, pentru că toate gîndurile pe care dorise ea să i le inducă se aflau deja în mintea lui. Putea vedea de acum existența lor, în navele spațiale pierdute în vastitatea spațiului. Procesele vieții, circumscrise nevoilor permanente, anormale ale trupurilor roase de boală, i se înfățișau cu limpezime. Da, avea în minte toate acele imagini pline de emoție. Dar el nu primea nici un fel de stimul din partea

lor. Poate pentru că femeia era prea rece. Anii și perpetua vînătoare îi marcaseră sufletul, ochii și chipul.

În plus, trupul ei se încordase și mai tare, atunci cînd începuse să se aplece peste el. Din ce în ce mai aproape. Leigh îi simți în față răsuflarea întretăiată. Și-i văzu sclipirea din ochi, luminați pe moment din interior. Întreaga ei ființă tremura din cauza încordării. Cînd vorbi iar, glasul îi era numai o șoaptă: „Vreau să mă săruți, fără teamă. O să te țin în viață zile în șir, dar trebuie să-mi răspunzi, nu am nevoie de pasivitate. Nu pari să ai mai mult de treizeci de ani și ești burlac. Ca atare, nu ai de ce să te opui, tot așa cum nu am nici eu. Dar trebuie să-ți lași tot corpul să se relaxeze".

Leigh n-o credea. Fața ei se afla la o palmă deasupra lui. Și era așa de multă ferocitate în nerăbdarea ei, încît pentru el nu putea însemna decît moartea. Nările i se dilatau în ritmul răsuflării. Mai mult ca sigur că nu exista om normal pe lume care să fi fost pregătit pentru un asemenea sărut. Oricum, el nu avea de gînd să se supună.

„Repede!" îi șuflă ea. „Relaxează-te, nu mi te mai împotrivi!"

Leigh însă nu o asculta. Mintea aceea incredibilă, care pînă în acel moment fusese pasivă, intrase iar în acțiune. Așa că se trezi spunînd deodată: „Mă bazez pe promisiunea ta, pentru că nu cred că pot să rezist în fața unei asemenea ispite. Poți să mă săruți cît vrei. Cred că pot să rezist..."

Leigh percepu un fel de fulgerare albăstruie și imediat simți o senzație de arsură, care se întinse ca un val spre fiecare nerv din trup. Valul acela se transformă într-o serie de înțepături dure, de parcă mii de ace i-ar fi străpuns carnea în același timp. Cînd senzația trecu, se mișcă ușor, uimit să constate că era încă în viață. Leigh deschise ochii.

Fu inundat deodată de un flux de uimire pur personală. Femeia zăcea prăvălită peste pieptul lui. Buzele ei, întredeschise, se aflau la cîțiva centimetri de gura sa. Iar mintea, mintea aceea pătrunzătoare, veghea atentă, observînd intrarea furtunoasă a dreegului cel înalt, care se opri ca fulgerat o clipă, apoi se repezi spre femeie.

Jeel ridică în brațe trupul moale al Merlei. Se văzu o secundă mai tîrziu același gen de descărcare cu nuanțe albastre atunci cînd

buzele lui le atinseră pe ale ei, de această dată dinspre el spre ea. Merla se mișcă și gemu. El începu s-o scuture cu brutalitate.

„Idioată mică ce ești!" urlă Jeel la ea. „Cum de ai lăsat să se întîmple una ca asta? Dacă mai întîrziam un minut ai fi murit."

„Nu – știu." Glasul femeii era șovăielnic, ca al unei bătrîne. Merla, slăbită, se lăsă să cadă pe podea, la picioarele lui, și rămase acolo, istovită. Părul ei auriu își pierduse strălucirea și elasticitatea. „Nu știu, Jeel. Am încercat numai să iau forța lui vitală, dar a luat-o el pe a mea. El..."

Merla se opri deodată. Ochii albaștri și ficși se deschiseră larg. Se chinui să se ridice în picioare.

„Jeel, trebuie să fie un spion. Nici un pămîntean nu mi-ar fi putut face așa ceva. Jeel! Glasul îi trăda teroarea. Jeel, fugi de aici. Chiar nu-ți dai seama? Are în el toată energia mea. Chiar dacă e legat acolo, ceea ce-l controlează are acum la dispoziție toată energia mea..."

„Gata, gata", răspunse Jeel, mîngîindu-i mîna cu blîndețe. „Pot să te asigur că nu e decît o ființă umană. Un simplu pămîntean. Și, da, așa este, ți-a luat energia. Ai făcut o greșeală și fluxul a fost inversat. Dar ca cineva să încerce ceva împotriva noastră, și să reușească, ar avea nevoie de mai mult decît de un simplu corp de pămîntean. Deci..."

„Nu înțelegi!" Glasul Merlei începu să tremure. „Jeel, tu nu știi, dar am trișat. Nu știu ce m-a apucat, dar tot aveam impresia că nu-mi ajungea energia vitală. De fiecare dată cînd a fost posibil, în timpul celor patru perioade în care am fost pe Pămînt, m-am furișat afară din navă. Am prins bărbați pe stradă. Nu mai știu exact cîți anume, pentru că le-am dizolvat corpurile imediat ce am terminat cu ele. Dar au fost cîteva duzini. Iar el are acum toată energia pe care am acumulat-o eu, destulă ca să țină ani de zile – chiar nu pricepi? –, destulă chiar și pentru unul ca el."

„Draga mea!" Jeel începu s-o scuture cu violență, așa cum ar fi procedat și un medic cu o femeie în plină criză de isterie. „Cei Mari ne-au ignorat mai bine de o mie de ani și..."

Se întrerupse. Fața prelungă i se întunecă deodată. Se răsuci precum un tigru, scoțînd arma din toc chiar în același moment în care Leigh se ridica.

Omul Leigh nu mai simțea deloc mirarea, mai ales după tot ce se întîmplase. Nu era deloc uimit de felul în care corzile dure

cu care îi fuseseră legate mîinile și picioarele căzuseră de parcă ar fi fost arse. Așa cum nu-l mai mira deloc felul în care dreegul practic înghețase după ce-l privise drept în ochi. Nu-l mai uluia nimic din toate astea, pentru că probabil deja asimilase primul șoc al adevărului de dimensiuni cosmice.

„Există o singură deosebire", rosti Leigh pe un ton așa de vibrant încît își simți corpul cutremurîndu-se din cauza acelei forțe neobișnuite pentru el. „De această dată avem două sute douăzeci și șapte de nave dreeg, toate adunate într-o zonă restrînsă. Restul – din înregistrările noastre reiese că nu sînt mai mult de o duzină – le putem lăsa fără griji în seama patrulelor de poliție."

Marele Galactic care fusese William Leigh zîmbi întunecat și se îndreptă spre captivii săi.

„Mi s-a părut un experiment foarte interesant, să-mi divid deliberat personalitatea. Cu trei ani în urmă, operatorii timpului de la noi ne-au arătat această ocazie de a distruge tribul dreeg, care, pînă în acest moment, ne-a tot scăpat printre degete din cauza vastității galaxiei. Așa s-a făcut că am plecat spre Pămînt, unde mi-am construit personajul William Leigh, reporter, completat cu o familie și un trecut veridic. Am fost obligat ca nouă zecimi din minte să mi-o retrag într-un compartiment special al creierului și apoi să evacuez un procentaj asemănător de energie vitală."

„Aici m-am lovit de marea problemă: cum să înlocuiesc acea energie, într-o proporție mulțumitoare, chiar la momentul potrivit, fără a fi nevoit s-o fac la rîndul meu pe vampirul. Mi-am construit un număr de capsule pline de energie, dar vă dați seama că niciodată nu am putut vedea viitorul cu toate amănuntele lui. Nu aveam de unde să cunoaștem detaliile a ceea ce avea să se petreacă la bordul acestei nave, sau în camera de hotel, sau sub restaurantul Constantine's. În afară de asta, dacă aș fi avut întreaga energie cînd mă apropiam de voi, razele-spion ar fi înregistrat-o imediat. Iar tu mi-ai fi distrus instantaneu micul meu automobil-navă spațială. De aceea, prima mea mare nevoie a fost să ajung la meteorit ca să obțin controlul parțial asupra propriului meu corp prin intermediul a ceea ce personalitatea mea pămînteană a numit camera «beznei»."

„Trebuie să recunosc, din păcate, că această personalitate pămînteană mi-a creat numeroase dificultăți. În cei trei ani de

cînd o folosesc a devenit foarte puternică, și tocmai din această cauză am fost nevoit să repet o scenă cu Patricia Ungarn și să apar ca o altă minte, invadatoare, ca să-l pot convinge pe Leigh să mi se supună. Desigur, restul a fost numai o simplă chestiune de a obține energie vitală suplimentară după ce am ajuns pe această navă. Energie cu care, mai zise, înclinîndu-se în fața femeii care înghețase locului, m-a servit chiar ea."

„M-am ostenit să explic toate aceste lucruri pentru că o minte va accepta controlul total numai după ce a înțeles bine că a fost învinsă. În final nu-mi rămîne decît să vă informez că veți rămîne în viață cîtă vreme mai pot să apară unele evenimente neașteptate. Printre altele, mă veți ajuta să iau contact, personal, cu prietenii voștri."

Făcu un gest de concediere în direcția celor doi. „Reveniți la existența voastră normală. Eu mai trebuie încă să încerc să-mi coordonez cele două personalități, și pentru treaba asta nu am nevoie de prezența voastră."

Cei doi dreegi ieșiră din încăpere cu ochi sticloși și mișcări spasmodice, de roboți, iar cele două minți dintr-un singur trup rămaseră singure.

Pentru Leigh, Leigh de pe Pămînt, primul șoc al disperării trecuse. Camera îi apărea ciudat de întunecată, de parcă ar fi văzut-o prin niște ochi care de acum nu-i mai aparțineau. Făcînd eforturi de-a dreptul eroice ca să-și păstreze controlul, își spuse: „Trebuie să lupt. *Ceva* încearcă să-mi posede corpul. În rest, totul este numai o minciună!"

O pulsație mintală alinătoare ajunse pînă în locul întunecat în care fusese încolțit sinele său: „Nu e o minciună, e doar minunatul adevăr. Tu nu ai de unde să știi ce au văzut și au simțit dreegii aceia, pentru că te afli în interiorul acestui corp, și din această cauză nu ai cum să-ți dai seama cîtă vitalitate are, mai presus de cele mai frumoase vise pe care le-ai fi putut nutri vreodată pe Pămînt. Trebuie să-ți accepți destinul măreț, pentru că altfel, chiar și simpla vedere a propriului corp va fi pentru tine ceva teribil. Păstrează-ți calmul și fii mai curajos decît ai fost vreodată, iar durerea se va preschimba în bucurie".

Lui Leigh îi era imposibil să-și păstreze calmul. Mintea îi tremura speriată în colțul ei întunecat, superconștientă de imboldurile ciudate care trăgeau de ea precum vîntul unei furtuni în miez

de noapte. Pentru un moment de spaimă înfiorătoare, se lăsă prinsă în acea furtună, apoi reveni încet din pragul nebuniei și emise un alt gînd, al ei, de o profunzime amară: Intrusul cel viclean încerca să-l convingă cu binișorul. Oare asta putea însemna – mintea i se lumină de o rază de speranță – că orice încercare de coordonare devenea imposibilă dacă el nu se supunea de bunăvoie persuasiunilor?

Nu se va supune niciodată.

„Gîndește-te", îi șopti mintea străină, „gîndește-te că vei deveni o fațetă de valoare a unui intelect cu un coeficient care depășește 12 000, înțelege că personalitatea ta n-a făcut altceva decît să joace un rol. Dar acum trebuie să revină la normalitate, la realitatea unei puteri aproape nelimitate. Ai fost ca un actor absorbit cu totul de rolul lui, dar piesa s-a terminat. Acum te afli singur în cabina ta și trebuie să-ți scoți machiajul. Dispoziția scenică dispare tot mai mult, pălește..."

„Du-te naibii", rosti William Leigh cu glas tare. „Eu sînt William Leigh, cu un coeficient de inteligență de 130, foarte mulțumit de ceea ce sînt. Nu-mi pasă dacă am fost construit din componentele creierului tău sau dacă m-am născut normal. Îmi dau seama ce încerci să faci cu sugestiile tale hipnotice, dar nu ține. Sînt aici. Sînt eu însumi. Și așa voi rămîne. Dacă ești așa de isteț, atunci pleacă să-ți cauți un alt corp."

Din locul de unde venise glasul nu se mai auzea nimic. Acea liniște, acea tăcere absolută îl făcu să simtă o undă de teroare mai puternică decît cea de dinainte.

Fusese așa de absorbit de acea luptă interioară, încît nu mai dăduse nici o atenție mișcărilor exterioare. Tresări puternic atunci cînd văzu că se afla în fața unui hublou. În spatele acestuia se întindea nesfîrșita noapte a spațiului.

Nu e decît o șmecherie, se gîndi, prins în ghearele fricii, un truc menit să se suprapună puterii corozive a sugestiilor hipnotice. Nu e decît o șmecherie! Încercă să se retragă de lîngă hublou. Constată îngrozit că nu putea. Corpul lui nu voia să se clintească. Încercă atunci să vorbească, să destrame giulgiul de liniște care-l învăluise. Numai că din piept nu-i ieșea nici un sunet.

Nu se mișca nici un mușchi, nici măcar un deget; nici un nerv nu dădea semne de viață.

Rămăsese singur.

Captiv în colțul lui de creier.

Pierdut.

Da, pierdut, veni un gînd de departe, vei fi pierdut în fața unei existențe ieftine, sordide, pierdut în fața unei vieți al cărei final este previzibil încă din ceasul nașterii, vei fi pierdut în fața unei civilizații care deja a fost salvată de o mie de ori chiar de propria-i forță distrugătoare. Cred că îți dai seama că măreția va fi pierdută pentru totdeauna, dacă alegi așa ceva.

Leigh gîndi împietrit: Mintea aceasta încearcă să mă înrobească prin repetarea ideilor, prin expunerea înfrîngerii. Era cea mai simplă metodă de hipnotism, destinată oamenilor la fel de simpli. Nu putea permite să o lase să-și facă efectul și asupra lui.

Deja, continuă mintea inexorabilă, ai acceptat faptul că ai jucat doar un rol, iar acum tocmai ai recunoscut unitatea noastră și dorești cu disperare să renunți la el. Dovada recunoașterii acestui fapt este chiar renunțarea la controlul asupra corpului – nostru.

...Corpul nostru, corpul *nostru*, corpul NOSTRU...

Cuvintele acelea răsunau cu o amploare titanică prin creierul său, înainte să se unească ușor cu pulsația calmă a celeilalte minți: „Concentrează-te. Întregul intelect derivă din capacitatea de concentrare; încetul cu încetul, corpul va arăta «viață», va putea reflecta și condensa puterea care se înalță. Nu a mai rămas decît un singur pas. Trebuie să vezi..."

Uimitor, dar în următorul moment, Leigh constată că se privea în oglindă. Nu știa de unde apăruse aceasta, nu-și amintea. Dar oglinda era în fața lui, chiar acolo unde, înainte, fusese hubloul. În ea se putea zări o imagine, fără formă, pentru că vederea îi era încețoșată.

Deliberat – simțea foarte clar premeditarea minții – vederea îi deveni mai clară. Și putu să se privească. Apoi renunță. Creierul lui refuza să se mai uite. Se zbătea cu disperarea nebună a unui om îngropat de viu, conștient de soarta sa. Îngrozit, căutase să se îndepărteze de imaginea strălucitoare din oglindă. Efortul era așa de mare, frica atît de puternică, încît, din punct de vedere mintal prinse să se clatine, iar conștientul începu să se învîrtă precum o roată, din ce în ce mai repede.

Roata se sparse în cele din urmă în zece mii de fragmente dureroase. Veni întunericul, mai adînc decît noaptea galactică.

După aceea urmă...

Unitatea!

PRIMA FAZĂ, COEFICIENT DE INTELIGENȚĂ 10 000
REABILITARE COMPLETĂ
ÎNCEPE FAZA A DOUA

12

Întins pe podea, legat fedeleș, Hanardy cugeta neliniștit: „Dacă o să reușesc să mă dezleg, mă cărăbănesc de aici cu toată viteza!"

Încercă frînghia cu care era legat și gemu cînd constată cît de dură era. O vreme încetă să se mai zbată, acceptînd situația în care se găsea, deși, sub acea resemnare clocotea o jale adîncă și o spaimă pe măsură.

Bănuia că și profesorul Ungarn, ca și fiica lui, erau la fel de neajutorați, pentru că altfel, în decursul ceasului care trecuse, ar fi încercat să afle ce era cu el.

Își ciuli urechile și ascultă cu atenție, avînd grijă să nu se miște deloc. Nu auzea decît duduitul înfundat al dinamurilor. Nu sesiza nici un zgomot de pași prin apropiere; nu simțea nici o mișcare în jur.

Rămase mai departe nemișcat, ascultînd cu atenție, cînd simți un fel de imbold ciudat în interiorul lui.

Înfiorat, Hanardy scutură capul ca pentru a-și alunga pîcla care-i încețoșase mintea, după care – se ridică în picioare.

Nici măcar nu observase că frînghia solidă cu care fusese legat se desprinsese de pe trupul lui de parcă ar fi fost arsă.

Ieși pe coridor, unde se opri, privind încordat în jur. Meteoritul părea pustiu, părăsit. Cu excepția vibrațiilor vagi ale dinamurilor, liniștea părea să domnească pretutindeni. Nu știa de ce, dar avea sentimentul că se afla pe o planetă. Gravitația artificială îl făcea să se simtă mai ușor decît pe Pămînt, dar era obișnuit cu asemenea schimbări. Îi venea greu să creadă că se afla în interiorul unui meteorit, la sute de mile depărtare de cea mai apropiată lună sau planetă locuită. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o clădire mare, la etajele ei superioare.

Hanardy se îndreptă spre puțul liftului celui mai apropiat. În vreme ce mergea se gîndea absorbit: „Mai întîi o dezleg pe domnișoara Pat și pe urmă și pe bătrînu' ei, după care dispar de aici".

Fusese o decizie automată, să meargă mai întîi la fată. În pofida limbii ei ascuțite, Hanardy o admira foarte mult. Deși o văzuse folosind tot felul de arme și rănind oameni, sentimentele lui nu se schimbaseră. Bănuia că era foarte furioasă și că probabil avea să dea vina pe el pentru dezastrul care se abătuse din senin.

Cînd ieși din lift, străbătu grăbit coridorul și bătu la ușa de la apartamentul Patriciei. Ezită o clipă pentru că era sigur că fata nu avea cum să deschidă.

După ce așteptă cîteva momente și nu primi nici un răspuns, apăsă ușor pe clanță. Ușa se deschise larg înaintea lui.

Intră în camera aceea minunată.

Apartamentul era un adevărat deliciu. Încăperea cea mare avea ferestre franțuzești care dădeau spre grădina însorită. Cum fuseseră lăsate deschise larg, cîntecul păsărilor se auzea foarte bine înăuntru. Existau multe alte uși care duceau spre lumea interioară a acelui apartament. Hanardy fusese și în celelalte încăperi, ca să facă unele reparații minore, și știa că totul era la fel de costisitor mobilat ca în odaia cea mare în care se găsea în acel moment.

După ce se uită cu atenție în jur, o văzu și pe fată. Era întinsă pe podea, pe jumătate ascunsă de fotoliul ei preferat, cu mîinile și picioarele legate cu o sîrmă.

Hanardy se apropie de ea cu un aer de mare nefericire pe chip. El fusese cel care-l adusese acolo pe William Leigh și nu prea știa cum s-ar fi putut apăra de acuzațiile pe care fata i le-ar fi putut aduce. Vinovăția îl făcea să se miște cu greu, să-și tîrșîie picioarele și să se lase să cadă stîngaci alături de ea. Se apucă să desfacă sîrma cu care fusese imobilizată.

Fata aștepta răbdătoare să fie eliberată. După ce scăpă de sîrmă, rămase mai departe pe podea și se apucă să-și frece încheieturile mîinilor și picioarelor, încercînd să-și restabilească circulația întreruptă.

După aceea ridică privirea spre el și emise primul comentariu: „Tu cum de ai scăpat nelegat?"

„N-am scăpat. M-a legat și pe mine", răspunse Hanardy. Vorbise repede, dorind ca fata să știe că și el fusese tot o victimă, ca și ea. Deja se simțea mai bine. Mai ales că fata nu părea furioasă.

„Și atunci cum de te-ai eliberat?" îl întrebă Patricia Ungarn.

„Păi, am..." începu Hanardy.

Se poticni însă cu explicația. Încercă să-și amintească cît mai bine ce anume se întîmplase. Era acolo, legat și apoi... apoi...

Ce se petrecuse după aceea?

Rămase nemișcat, de-abia îndrăznind să gîndească. Cînd își dădu seama că fata aștepta un răspuns, reîncepu cu o scuză: „Cred că nu m-a legat prea bine, și cum mă grăbeam, pentru că bănuiam că erai aici, n-am făcut decît să..."

Chiar în vreme ce vorbea, întreaga lui ființă își amintea de duritatea frînghiei, așa cum o simțise cu cîteva minute înainte să se elibereze.

Puse capăt acelor lămuriri poticnite, pentru că fata nu-l mai asculta, nici măcar nu se mai uita la el. Se ridicase în picioare și-și fricționa preocupată încheieturile mîinilor. Era mică de statură și drăguță într-un fel amar. Buzele îi erau strînse într-o linie subțire, iar ochii i se îngustaseră ușor din cauza acelei anxietăți constante. În afară de aceste mici detalii, părea o fată normală, aflată în ultimii ani de adolescență, dar mult mai isteață și mai sofisticată decît toate celelalte surate ale ei.

În vreme ce Hanardy, în felul lui încet, devenea tot mai conștient de complexitatea ei, Patricia își întoarse iar atenția asupra lui. Apoi îi zise cu o hotărîre demnă de un bărbat în toată firea: „Povestește-mi tot ce ți s-a întîmplat".

Hanardy renunță bucuros să mai încerce să se dumirească cum de izbutise să se dezlege. Așa că începu să-i vorbească fără șovăială: „În primul rînd, știu că individul ăsta a intrat atunci cînd eu lucram la strung. Un om foarte puternic, foarte rapid! Cînd l-am văzut prima oară n-am crezut că avea o asemenea forță și că se putea mișca cu o asemenea iuțeală. Cum eu sînt destul de greoi, îți dai seama că..."

„Și ce s-a întîmplat după aceea?" Fata arăta în continuare răbdare, dar tonul pe care-l folosise fusese destul de aspru, ca să-i canalizeze iar atenția asupra celor petrecute.

„După aia m-a legat și a ieșit și i-a prins și pe dreegii din nava spațială și a dispărut cu tot cu ei în spațiu." Hanardy scutură mi-

rat din cap. „Asta-i ceea ce mă nedumerește cel mai tare. Cum de a izbutit să facă așa ceva?"

Rămase tăcut, adîncit în gînduri, dar reveni deodată la realitate atunci cînd își dădu seama, cu vinovăție, că fata i se adresase de vreo două ori.

„Scuze", mormăi jenat. „Mă gîndeam cum o fi reușit una ca asta, dar tot nu pot să pricep." Încheie pe un ton aproape ofensiv: „Tu știi ce face?"

Fata îl privea cu o expresie de adîncă uimire. Hanardy, care crezuse că se supărase pe el pentru că nu fusese atent, rosti repede: „N-am auzit ce mi-ai spus. Vrei să mai repeți o dată?"

Fata însă nu părea să-l fi auzit.

„Steve, ce anume face?"

„Păi, tocmai a..."

În clipa aceea Hanardy se întrerupse și revăzu mintal tot ce discutase, toate cuvintele ciudate pe care le folosise. Dialogul în sine părea așa de fantastic încît simți cum se albea la față.

„Hă!" îi scăpă fără voie.

„Steve, spune-mi ce anume face."

Hanardy o văzu pe fată cum se uita la el, de parcă ar fi înțeles ceea ce lui îi scăpa. Treaba asta îl irită peste măsură.

Rosti nefericit: „Mai bine m-aș duce să-l eliberez și pe tatăl tău, înainte să apară și ultimul grup de dreegi".

Cum termină de vorbit, rămase cu gura căscată. Se gîndi supărat: „Cred c-am început s-o iau razna. Ce naiba tot spun?"

Se întoarse și o porni spre ușă.

„Întoarce-te imediat!"

Glasul fetei, tăios și poruncitor, aproape că-l lăsă fără suflare. Ca să se apere, ridică între el și ea bariera soliditătii și încetinelii lui, care-l servise așa de bine ani la rînd în relațiile sale cu ceilalți oameni. Se întoarse greoi cu fața spre ea. Dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, fata îl întrebă cu agresivitate: „Steve, cum a făcut-o?"

Întrebarea ei se lovi de încăpățînarea lui. Nu avea deloc sentimentul că-i rezista deliberat. Însă cum pîcla de dinainte începuse să-i acopere iar mintea, o întrebă și el la rîndul său: „Ce să facă, domnișoară?"

„Să plece?"

„Cine?" Se simțea ca un dobitoc în fața întrebărilor puse de ea, unul mare, mai ales din cauza acelor gînduri fără sens și pentru că-l luase gura pe dinainte și vorbise fără rost.

„Leigh – prostule! Despre el e vorba."

„Eu am crezut că a luat nava aia mică a ta, care e și automobil."

Urmară cîteva momente de tăcere încordată. Fata își tot încleșta și-și descleșta pumnii. Nu mai semăna cu o copilă. Hanardy, care o văzuse furioasă și înainte, se crispase așteptînd ca mînia ei să se abată asupra lui precum o furtună cu tunete și fulgere. Însă, în locul exploziei așteptate, tensiunea păru să se risipească. Fata părea pierdută în gînduri atunci cînd îi zise, cu o blîndețe neașteptată: „Dar după aceea, Steve? După ce a plecat de aici?"

Patricia întinse brațul în direcția aviarului, unde soarele strălucea în spatele ferestrelor franțuzești. Hanardy văzu păsările care zburau printre copaci. Trilurile lor muzicale adăugau scenei o notă caldă, domestică, de parcă aceea ar fi fost o grădină adevărată. În vreme ce privea, observă cum se mișcau frunzele copacilor în briza artificială, creată de ventilatoarele ascunse. Scena de afară închipuia o după-amiază de vară, doar că în spatele acelor ziduri de sticlă se întindea nemiloasă noaptea spațiului.

Da. În afara meteoritului se întindea noaptea cosmosului, deranjată ici-colo de cîte un atom de materie – o planetă nevăzută din cauza distanței și a dimensiunilor mici, un soare, un punct de lumină și energie, repede pierdut în întunericul vast, încît lumina se rătăcea, devenind doar o granulă în norul luminos al galaxiilor, preț de un moment din timpul universului...

Hanardy contemplă acea viziune. Era vag conștient că intensitatea de moment a interesului său era ușor diferită de restul gîndurilor similare pe care le avusese în trecut. În timpul lungilor sale peregrinări îi mai trecuseră prin minte asemenea idei. Își aminti că se gîndise la spațiu și la vastitatea lui cu numai cîteva luni înainte. Tocmai privea printr-un un hublou și – doar pentru o clipită – misterul imensității vidului îl atinsese. Atunci se întrebase mirat: „Ce naiba se ascunde de fapt în spatele lui? Și cum se face că un om ca mine mai merită să trăiască?"

Hanardy rosti într-un tîrziu: „Mai bine l-aș elibera și pe tatăl tău, domnișoară Pat. Iar după aceea, o s-o șterg de aici, cît mai repede", șopti drept încheiere.

13

Hanardy se întoarse și, deși Patricia îl strigă furioasă, ieși împleticit pe coridor și coborî în adîncul meteoritului, spre camera motoarelor, ca să-l dezlege pe profesor.

Cînd ajunse acolo, bătrînul era aproape vesel.

„Ei bine, Steve, încă nu am murit. Nu știu de ce nu au sărit pe noi, dar văd că ecranele energetice rezistă încă."

Profesorul era un bărbat impunător, cu ochi adînciți în orbite și chipul cel mai nefericit pe care-l văzuse Hanardy vreodată. Profesorul se ridică și începu să-și frece viguros brațele amorțite. Forța intelectului i se întipărise în expresia feței, laolaltă cu melancolia. Felul calm și practic în care apărase meteoritul de atacul dreegilor arăta foarte clar că omul cu chip trist era necunoscutul observator al acelui sistem solar, aflat în slujba unei vaste culturi galactice care includea, în eșalonul superior, pe Marele Galactic care fusese William Leigh, în cel inferior pe profesorul Ungarn și pe drăgălașa lui fiică.

Acele gînduri se strecuraseră nechemate în conștientul lui Hanardy. Așa putu să-și dea seama că acel savant era în primul rînd un protector. El și acea bază a lui se aflau acolo pentru a împiedica contactul pămîntenilor cu restul galaxiei. Omul și civilizația lui terestră se aflau de-abia la începutul dezvoltării și de aceea nu i se putea permite să afle că exista o cultură galactică de-a dreptul gigantică. Navele interstelare ale altor culturi din eșalonul inferior, care fuseseră admise în Uniunea Galactică, erau avertizate să se îndepărteze de acel sistem solar de fiecare dată cînd se apropiau prea mult. Dreegii cei nelegiuiți și vînați de patrulele de poliție galactică intraseră accidental în acel sector interzis al spațiului. În goana lor lacomă după sînge și energie vitală se concentraseră cu toții acolo, avizi, în speranța că vor face rost de asemenea provizii cît să le ajungă pentru ani de zile, și astfel să pună capăt veșnicelor lor peregrinări.

Dar de fapt fusese numai o capcană care-i permisese Marelui Galactic să prindă o mare parte dintre ei. Numai că acum urmau să sosească alții, pentru care nu mai exista nici o capcană iscusită. Îl auzi pe profesor cum îi spunea:

„Spune-mi, ai reușit să termini treaba înainte să te fi legat Leigh? Deveni deodată mai atent. Steve, ce s-a întîmplat?"

„Ha! Nimic." Hanardy izbuti să-și alunge gîndurile de mai devreme. „Mai bine mă apuc de treabă. O să-mi ia vreo jumătate de oră."

Profesorul Ungarn încuviință și rosti liniștit: „O să mă simt mult mai bine cînd o să ridicăm și ecranul ăsta. Acolo afară e ditamai grupul."

Hanardy dădu să-i spună că «grupul» acela nu mai reprezenta o problemă, dar că o altă super-navă, întîrziată, avea să apară în scenă cît de curînd. Preferă însă să tacă, mai ales că era sincer nedumerit. „Ce se petrece cu mine?" se întrebă. „Chiar sînt pe cale să înnebunesc?"

Se îndreptă ca un automat spre atelierul de reparații. Cum intră, dădu cu ochii de frînghiile cu care fusese legat, aruncate pe podea. Se îndreptă spre ele mînat de curiozitate, după care se lăsă în genunchi și luă o bucată.

Frînghia i se dezintegră între degete, transformîndu-se într-un praf așa de fin, încît îi invadă nările. Strănută zgomotos.

Descoperi apoi că toate bucățile de frînghie erau la fel. Nu reușea deloc să înțeleagă. Continua să ridice rămășițele, care apoi se dezintegrau chiar în fața ochilor lui. Cînd nu mai avu în jur decît praf, se ridică și se duse să-și continue munca la strung.

„Dacă apare și ultimul grup de dreegi, atunci poate c-ar trebui să cred că tot ce s-a întîmplat a fost absolut real", își zise absent.

Își întrerupse reflecțiile și se gîndi cu luciditate pentru prima dată: „De unde mi-a venit mie numele ăsta, dreegi?"

Se opri imediat din treabă. Dacă-l făcea cumva pe profesor să admită că asta erau de fapt – *dreegi* – atunci...

Atunci ce?

„Atunci s-ar dovedi totul real", își răspunse singur. „Și asta-i tot ce vreau."

Frînghia care se făcuse pulbere și tot ceea ce ar fi putut ea dovedi începuse deja să păleasca în fundalul memoriei, fără să-i mai pară reală și avînd nevoie să fie revigorată de un nou miracol.

Din fericire, puse întrebarea care-l rodea în circumstanțe optime. Atunci cînd îi dădu profesorului piesa reparată, aduse vorba despre dreegi chiar cînd acesta se întorcea preocupat la treabă. Ungarn lucra grăbit la secțiunea stricată a generatorului. De acolo, foarte absorbit de muncă, răspunse la întrebarea lui

Hanardy: „Da, da", murmură. „Dreegii. Vampiri în cel mai rău sens al cuvîntului... deși arată exact ca noi."

În acel moment, profesorul își dădu seama cu cine stătea de vorbă. Se opri din treabă și se întoarse să-l privească pe Hanardy. În cele din urmă rosti încet: „Steve, nu trebuie să repeți tot ce auzi pe aici. Universul este cu mult mai mare decît ai putea tu să-ți închipui, dar oamenii vor rîde de tine dacă încerci să le spui. Vor zice numai că ești nebun".

Hanardy nu se urni din loc. Pentru că se gîndea concentrat: „El tot nu-și dă seama. Trebuie să știu. Se petrec așa de multe lucruri..."

Dar i se părea mult mai simplu să nu spună nimic. La Spaceport, pe luna Europa, prin barurile pe care le frecventa, era acceptat de unii clienți permanenți de acolo ca unul de-al lor. O parte dintre ei erau inteligenți, ba chiar educați, dar preferau să apeleze la cinism și ironie, alungînd imediat orice fel de idee serioasă.

Hanardy se și vedea spunîndu-le că spațiul însemna mai mult decît acel sistem solar relativ mic, că avea viață și inteligență risipită pe întinderea lui, atrăgînd apoi asupra lui vorbele de batjocură și toate ironiile lor.

Deși era tolerat de ei, nu l-ar fi ajutat cu absolut nimic să le spună ceva din tot ce se petrecuse.

Hanardy o porni încet spre ușă. „Trebuie să știu", își zise iar, „dar acum mai bine mă întorc pe nava mea și o roiesc de aici, înainte să apară dreegul ăla care o să spună că e viitorul soț al lui Pat."

Cel mai bine era să decoleze pe furiș. Profesorul și fata nu ar fi fost deloc de acord să-l lase să plece tocmai în acel moment. Numai că apărarea meteoritului era treaba lor, nu a lui. Nu era normal ca tocmai el să se înfrunte cu dreegul care-l prinsese și-l omorîse pe prietenul lui Pat.

Hanardy se opri buimăcit în prag și, fără voie, gemu sonor.

Poate c-ar fi mai bine să le spun, se gîndi mai departe. Nu au cum să se descurce cu dreegul dacă or să creadă că este altcineva.

„Steve!" îl strigă profesorul.

Hanardy se întoarse. „Da, șefule?"

„Aș vrea să termini cu descărcatul proviziilor."

„Bine, șefule."

Se îndepărtă greoi pe coridor, foarte obosit și foarte bucuros că i se ceruse să plece, ușurat că nu mai putuse să le destăinuie totul imediat. Socoti, ostenit, că în primul rînd trebuia să doarmă puțin, ca să-și mai limpezească mintea.

14

Hanardy urcă încet rampa pînă la nava sa și se duse direct în cabină. Înainte să se întindă pe patul îngust, se opri doar o clipă ca să-și privească imaginea reflectată de peretele de metal lucios ca oglinda. Văzu doar un bărbat îndesat, musculos, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de doc plini de unsoare și cu o cămașă galbenă, murdară. Barba crescută îi accentua trăsăturile neregulate pe care le mai văzuse și înainte, dar parcă niciodată cu o asemenea claritate, sau cu o asemenea convingere că nu era altceva decît o ființă umană inferioară. Hanardy gemu și se întinse în pat. Se gîndi cu amărăciune: „E sigur că acum am văzut ce fel de neisprăvit sînt eu de fapt".

Privi în urmă, spre trecut, spre anii lungi care trecuseră și suspină. Nu vedea decît imaginea unui om care se înjosise singur ca ființă umană, căutînd evadarea într-o muncă solitară în spațiu din nevoia cumplită de a concura cu ceilalți ca individ.

„Nimeni n-ar crede un cuvînt", cugetă mai departe. „Toate aiurelile astea sînt numai fantezia mea – nu s-au petrecut în afara ei, unde poți deveni orice. Mai bine să-mi țin gura și să încetez să mai cred că pricep ceva din tot ce se întîmplă."

Închise ochii – și privi spre univers cu o clarviziune interioară foarte limpede.

Cînd deschise iar ochii își dădu seama că dormise. Și mai realiză și altceva. Ecranele de forță fuseseră dezactivate și un dreeg cu o navetă spațială tocmai intra printr-un sas din extremitatea inferioară a meteoritului.

Vampirul căuta în primul rînd informații, dar avea de gînd să-i omoare pe toți cei din meteorit imediat ce avea să se simtă în siguranță.

Transpirat tot, Hanardy se dădu jos din pat și se grăbi să coboare din navă ca să intre în meteorit. Începu să alerge cît putea

de repede pe coridorul care ducea spre celălalt sas. La intrare dădu peste profesor și Patricia. Amîndoi zîmbeau entuziasmați.

Profesorul chiar îi spuse: „Vești bune, Steve. Tocmai a sosit logodnicul lui Pat. A ajuns mai curînd decît ne așteptam noi. Ne îngrijorează numai faptul că nu am primit nici o comunicare din vreme".

Hanardy murmură ceva, simțindu-se ca un idiot. Să se înșele așa de tare! Să își zică automat dreeg, cînd realitatea era – klugg ... logodnicul mult așteptat al fetei, Thadled Madro.

Faptul că noul venit fusese identificat făcea ca toate fanteziile lui să fie doar simple iluzii, feste jucate de o minte agitată.

Hanardy privi întunecat cum Madro cobora rampa navetei sale. Iubitul fetei era un bărbat foarte înalt și foarte subțire, de vreo treizeci de ani, cu ochi adînciți în orbite. Era dotat cu un magnetism impresionant, poruncitor-repulsiv. Extrem de neplăcut.

Hanardy recunoscu cu amărăciune că reacția lui fusese peste măsură de critică. Poate din cauză că încă nu-și putea da seama care era neajunsul noului sosit. Își aminti de vagabonzii cu care se împrietenise în Spaceport, pe Europa. Foarte inteligenți. Dar toți lăsau aceeași impresie de personalitate supraîncărcată.

Hanardy observă cu surprindere că fata nu se grăbea să-l întîmpine cu căldură pe vizitatorul cel chipeș. Profesorul Ungarn era acela care se apropiase de el și care acum se înclina curtenitor în fața lui. Madro răspunse în același fel la salut, după care rămase țeapăn lîngă Hanardy. Profesorul aruncă o privire aspră în direcția fiicei lui, apoi zîmbi spre musafir în chip de scuză și spuse: „Thadled Madro, aceasta este fiica mea, Patricia – care pare să sufere de un atac de timiditate neașteptat".

Madro se înclină grav în fața ei. Patricia dădu ușor din cap. Profesorul se întoarse spre ea și-i zise: „Draga mea, știm foarte bine că este o modalitate nefericită de a te mărita, de a te încrede într-un om pe care nici unul dintre noi nu l-a mai văzut pînă acum. Dar să nu uităm curajul pe care l-a avut atunci cînd s-a decis să vină aici, drept care ar trebui să-i oferim o cale de comunicare și posibilitatea de a ne arăta cine este".

Madro se înclină iar spre fată. „În acești termeni, te salut, Patricia." Se îndreptă de spate. „În legătură cu acea comunicare –

sînt încă nedumerit din cauza mesajului pe care l-am primit pe drum. Vreți să-mi oferiți ceva mai multe informații?"

Profesorul Ungarn începu să-i povestească despre atacul dreeg și felul brusc în care încetase; aminti și de William Leigh, Marele Galactic, și încheie cu: „Culmea este că am aflat ce s-a întîmplat de la un pămîntean care, afectat de simpla prezență a Marelui Galactic, a căpătat capacitatea de a vedea la depărtare și de a cunoaște gîndurile altora".

Pe chipul marcat de oboseală al profesorului apăru o umbră de zîmbet. Hanardy se înfioră pe dinăuntru, cu impresia clară că tocmai fusese luat peste picior. Privi nefericit spre fată. Probabil că-i povestise tatălui ei tot ce-i spusese el.

Patricia Ungarn îi susținu privirea și dădu ușor din umeri. „Tu singur mi-ai spus toate astea, Steve", rosti ea degajată. „De ce nu ne povestești absolut tot ce ai simțit?"

Madro se întoarse să-l privească pe Hanardy cu gravitate și cu mare interes, de parcă ar fi fost capabil să-i citească gîndurile. Se întoarse apoi încet spre fată. „Ai putea să-mi faci un rezumat concis?" o întrebă. „Dacă vom fi nevoiți să acționăm, mi-ar plăcea să știu cît mai bine cu cine mă lupt și ce trebuie să fac."

În tonul lui apăruse o notă de duritate care-l înfioră pe Hanardy, care de cîteva minute se gîndea numai la un singur lucru: *„Ei de fapt nu-l cunosc! Ei nu-l cunosc..."* În minte avea deja imaginea navei lui Madro atunci cînd fusese interceptată, iar el ucis prin metoda vampirească. Restul era numai machiaj iscusit, suficient de bun ca să treacă cu succes peste inspecția profesorului și a fiicei sale receptive. Ceea ce însemna că, înainte de a-l fi omorît pe adevăratul Madro, dreegul învățase parolele, codurile secrete și suficiente date despre trecutul victimei sale, încît să-și poată juca rolul cît mai convingător.

Era foarte posibil ca peste cîteva minute să fie atacați de creatura aceea, care avea să constate că era în perfectă siguranță.

Hanardy nu-și făcea iluzii sau false speranțe. Fusese nevoie de o ființă atotputernică pentru a-i învinge pe dreegi. Iar acum, printr-o întîmplare sau șiretlic, dreegii din nava întîrziată izbutiseră ceea ce grosul semenilor lor fuseseră incapabili să ducă la bun sfîrșit – pătrunseseră, printr-un reprezentant, în meteoritul-fortăreață, baza supraveghetorului galactic din sistemul solar.

Toată atitudinea lui arăta că temerile care-i mai adăstau în suflet nu aveau nici un fel de legătură cu profesorul sau cu fiica lui, ori cu Hanardy. Voia numai să știe în detaliu ce anume se întîmplase. Drept care, o vreme va fi binevoitor și politicos, fiind convins că avea să afle mai multe în rolul său de aliat decît ca inamic recunoscut.

„Trebuie să-i rezistăm", cugetă Hanardy în agonie. „Avem două posibilități: ori avem mare grijă să nu-i spunem nimic, ori îi dăm pe loc tot ce vrea." Din punctul lui de vedere a doua alternativă era de preferat.

Își dădu seama că fata începuse să vorbească. În vreme ce Hanardy asculta, ea tocmai reda esența celor întîmplate, tot ceea ce-i povestise chiar el. Era totul acolo, clar, detaliat. Mai mult, toate lămuririle și explicațiile ei avură darul să penetreze și ceața groasă care se așezase peste propriile-i amintiri.

După ce fata încheie, Madro încuviință din cap încruntat. Trupul lui subțire părea neobișnuit de încordat. Mai ales atunci cînd rosti aproape ca pentru sine: „Deci au fost capturați aproape toți..." Se întrerupse și se întoarse să-l privească tăios pe Hanardy. „Ai sentimentul că va mai veni o navă?"

Hanardy dădu numai din cap, pentru că nu avea încredere că propriul glas nu-l va trăda.

„Și cîți dreegi se află la bordul acestei singure nave?" continuă Madro.

Din păcate, acum nu mai avea cum să ocolească un răspuns verbal.

„Nouă", rosti Hanardy.

Înainte nici măcar nu se gîndise la cîți erau. Dar știa cu siguranță că numărul pe care-l spusese era exact. Cel puțin pe moment.

Madro îi zise mai departe pe un ton straniu: „Chiar poți să percepi totul așa de clar? Atunci s-ar putea să știi și alte lucruri".

Ochii lui întunecați îi sfredeleau pe cei ai lui Hanardy. Vorbele nerostite care păreau să vină din adîncul lor parcă îi spuneau: „Asta înseamnă că știi precis cine anume sînt eu, nu?"

Cum privirea celuilalt era aproape hipnotică, Hanardy se pomeni ducînd o adevărată bătălie interioară ca să nu admită pe loc că știa foarte bine cine era și ce căuta acolo.

Madro deschise iar vorba: „Spune-mi acum, acești – dreegi – din primul grup, au fost uciși cu toții?"

„Păi, eu..." Hanardy se întrerupse uluit. „Hei, habar nu am. Nu știu ce s-a întîmplat cu ei. Cred că avea de gînd să-i omoare, cel puțin așa intenționa pînă la un moment dat; dar după aceea..."

„Da, Steve, după aceea?" Era Pat, iar glasul ei îl îmboldea să continue.

„Nu știu. A observat ceva."

„Cine a observat ceva?" insistă Pat.

„Leigh, doar îl – cunoști. Dar nu știu ce a făcut mai departe."

„Și atunci, unde ar putea să fie acum?" se miră fata.

Hanardy rămase tăcut, simțind o undă de vinovăție, de parcă ar fi dezamăgit-o pentru că nu știa.

Constată că dreegul îi întorsese spatele.

„Se pare că avem multe lucruri de descoperit", le zise falsul Madro încet. „Este clar că trebuie să reevaluăm întreaga situație. În plus, m-aș aventura să afirm că, prin intermediul acestui om cu percepția la distanță stimulată, am putea obține atîtea cunoștințe despre univers încît, chiar aici și acum, am putea trece la următorul mare pas pe scara dezvoltării rasei klugg."

Comentariul în sine părea să indice că dreegul nu știa ce anume să facă. Hanardy o porni încet în urma celorlalți. Preț de cîteva clipe, cînd se simți cuprins de disperare, se gîndi chiar să scoată revolverul și să tragă, înainte ca dreegul să aibă vreme să se apere.

Din păcate, era copleșit de povara îndoielii. Poate că acea suspiciune exista numai în capul lui. Nu avea altă dovadă în afara acelor imagini foarte clare care-i apăruseră nechemate în minte, dar și ele păreau doar visul unui nebun, pentru că n-aveau nici o legătură cu tot ce se întîmplase și se discutase în prezența lui. Probabil că așa acționau nebunii, sub imperiul unui impuls de moment, dar nu și Steve Hanardy cel încet și lipsit de imaginație.

„Asta-i", murmură Hanardy ca pentru sine, „trebuie să rămîn cu picioarele pe pămînt!"

Înaintea lui, profesorul Ungarn tocmai declara pe un ton plăcut, de conversație: „Trebuie să-ți spun că te admir sincer, Thadled. Ai zis ceva ce ne-a șocat pe mine și pe Pat. Ai rostit oribilul cuvînt «klugg» de parcă nu te-ar fi deranjat deloc".

„Nu e decît o vorbă, o denumire", răspunse Madro indiferent.

Cîtă vreme continuă drumul pe coridoare, nimeni nu mai spuse nimic. Se opriră în camera de control. Fata se lăsă să cadă pe un scaun, în vreme ce tatăl ei și Madro se opriră în fața panoului de control al generatoarelor.

„Ecranele funcționează de minune", spuse profesorul cu satisfacție. „Le-am deconectat numai cîteva momente atunci cînd ai intrat. Nu e o problemă dacă sîntem atacați de ultima navă dreeg, pentru că datorită lor vom avea vreme să hotărîm care este cel mai bun mod de a riposta."

Madro reveni lîngă fată și se așeză pe scaunul alăturat. Apoi se adresă profesorului: „Ceea ce ai spus cu cîteva momente în urmă, în legătură cu apartenența noastră la rasa klugg și felul în care te îngrozește chiar și denumirea aceasta – ei bine, ai dreptate. Pe mine nu mă deranjează absolut deloc".

Profesorul i-o întoarse cu amărăciune: „Nu crezi că te autoamăgești? Dintre toate rasele cunoscute în civilizația galactică, noi sîntem ultimii pe scara dezvoltării intelectuale. Noi sîntem cei care trebuie să facă toată munca murdară. Noi sîntem asemenea zilierilor de pe planetele cum este Pămîntul. Cînd Pat a aflat adevărul, aproape c-a înnebunit tot încercînd să-și nege originile. Noi sîntem de fapt idioții galactici!" încheie, cutremurîndu-se.

Madro izbucni în rîs, părînd relaxat, ceea ce-l făcu pe Hanardy să-i admire sincer atitudinea. Dacă Madro era dreeg, cum credea el, atunci ignora faptul că poate intrase cu ochii larg deschiși într-o altă capcană pregătită de Marele Galactic, pentru că nu părea să-i pese. Dar pe de altă parte, dacă era de fapt klugg, atunci izbutise cumva să se împace de minune cu propria-i inferioritate. „Și mie mi-ar fi de folos o asemenea atitudine", se gîndi Hanardy cu admirație crescîndă. „Dar dacă oamenii ăștia sînt idioții galaxiei, atunci eu ce să mai spun?"

Madro începu să vorbească din nou: „Noi sîntem ceea ce sîntem", rosti cu simplitate. „Aici nu este vorba de o prea mare deosebire de inteligență. Diferența constă în nivelul de energie. În felul în care este utilizată. Dar pentru a realiza minunile cunoscute trebuie să ai această energie, să o poți lua de undeva. De aceea cazul acestui individ, Leigh, mi se pare extrem de intere-

sant. Dacă am putea să reconstituim ceea ce a făcut aici, pe unde a umblat, s-ar putea să descoperim multe lucruri importante."

Patricia și tatăl ei rămaseră tăcuți. Ochii le străluceau în vreme ce-l așteptau pe Madro să continue. El însă se întoarse spre Hanardy. „Să revenim la întrebarea pe care ți-a pus-o și ea mai devreme", rosti, făcînd semn cu capul spre fată, „cînd te-ai dus s-o dezlegi. Spune-mi cum de a putut părăsi sistemul solar după ce i-a capturat pe acei – dreegi?" Ezitase o secundă înainte să rostească ultimul cuvînt.

Hanardy răspunse cu simplitate: „Nu aș spune că a plecat. Mai degrabă a ... el *era* în altă parte. Și i-a luat și pe ei acolo". Făcu un efort ca să-și găsească cuvintele. „Cum să vă spun, lucrurile nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi. Sînt..." se întrerupse nefericit.

Observă că atît fata cît și cei doi bărbați așteptau cu răbdare să continue. Disperat, Hanardy începu să dea din mîini, indicînd locuri din afara meteoritului, arătînd spre ecranele de energie. „Toate astea ... de fapt nu sînt reale", izbuti să spună chinuit.

Madro se întoarse spre ceilalți: „Este conceptul unui univers iluzoriu. O idee veche, dar poate că n-ar strica să o studiem puțin".

Profesorul Ungarn murmură: „Ca teoria ta să devină viabilă, va trebui să apelăm la niște tehnici extrem de complicate".

Hanardy zise deodată, făcînd eforturi disperate ca să priceapă ceva din propriile-i spuse: „Trebuie să continui să pui acolo afară. De parcă ai face-o, deși n-o faci de fapt. Asta te conectează în direct".

„Ce anume spui acolo afară, Steve?" Vorbise fata, la fel de încordată ca și el.

„Lumea. Universul ... totul."

„Aha!"

Hanardy continuă: „După aceea, pentru o clipă, nu mai duci nimic acolo. Atunci este momentul în care faci ceva ce nu înțeleg".

„Ce anume?" Glasul fetei, de acum calm și parcă lipsit de orice emoție, îl călăuzea mai departe.

„Oprești totul", rosti Hanardy cu mirare. „Lași nimicul să se năpustească înăuntru. Și atunci – atunci fiecare devine el însuși cel adevărat ... cîtă vreme are energie."

Întoarse capul spre cei trei oameni, privirea trecîndu-i prin ei fără să-i vadă. Glasul lui Madro ajunse pînă la el ca de la o mare distanță.

„Vedeți? Este doar o chestiune de energie", le zise calm. „Hanardy?"

Steve păru să revină deodată în cameră, atît mintal, cît și fizic.

„Da?"

„De unde anume și-a făcut rost de energia asta?" îl întrebă Madro.

„Ah", rosti Hanardy, „trebuie s-o fi luat de acolo unde fusese stocată – dintr-un soi de cameră neagră."

Era un gînd nou; în minte îi ajunse o imagine a felului în care energia fusese stocată acolo de altcineva, nu de Leigh. Înainte ca Hanardy să mai poată spune ceva, Madro interveni surescitat: „Atunci, arată-ne!" rosti, iar glasul îi era ca un foc care trasase calea , cerînd o reacție promptă din partea celorlalți.

Hanardy deschise drumul, deși trupul masiv îi tremura de neliniște. Avea impresia că urma să dezvăluie ceva ce avea să ajute la victoria dreegilor. Din păcate, nu mai avea cale de întoarcere. Dacă creatura aceea era dreeg, atunci orice fel de rezistență ar fi fost inutilă. Știa asta intuitiv.

„Măcar de aș avea cum să fiu sigur", își zise Hanardy înnegurat. Culmea era că știa precis. El era absolut sigur. Dar nu atît de sigur încît să facă vreo încercare ca să-și salveze propria viață.

După cum stăteau lucrurile, se vedea silit să ducă farsa pînă la capăt, pînă cînd dreegul – satisfăcut că aflase tot ce-l interesa – avea să-i termine pe toți după bunul lui plac.

15

Ceea ce intuise se întîmplă douăzeci de minute mai tîrziu.

...După ce cercetaseră cu atenție toate lifturile și se opriseră la fiecare nivel, imediat ce Hanardy se postă cu încăpățînare în fața unei uși care dădea într-o debara de unelte...

„Deci, unde a fost stocată?" îl chestionă iar Madro pe Hanardy. „Mă refer la energia pe care a asimilat-o Leigh."

Hanardy arătă nefericit spre peretele de metal dinăuntrul debaralei.

„Vrei să spui că energia era *în* perete?"

Hanardy simți cum întrebarea îi tulburase iar simțul realității, drept care rămase nemișcat, scuturat de fiori reci, în vreme ce Pat și profesorul trecură pe lîngă el și se apucară să testeze peretele cu un instrument de măsurat.

Madro nu se alătură eforturilor lor, nici măcar nu se mai uita spre debara. Hanardy simți cum îngheța pe dinăuntru atunci cînd dreegul, ignorînd cu totul activitatea profesorului și a fiicei lui, se întoarse și se apropie de el. „Steve", îi zise, „vreau să vorbesc cu tine." Privi peste umăr și ridică glasul: „O să-l iau pe Hanardy la o mică discuție între patru ochi".

„Foarte bine!" Era Pat. Nici ea și nici profesorul nu se întoarseră. Madro nu mai aștepta. Degetele lui puternice îl apucară de cot. Tremurînd, Hanardy își dădu seama care-i erau intențiile. Voia să-l testeze! Ca să determine cît de vulnerabil era. Pînă la moarte – dacă se dovedea prea fragil.

Chiar în vreme ce lui Hanardy îi treceau prin minte acele gînduri, Madro îl trăgea fără milă departe de debara, spre colțul coridorului. Steve continua să privească în urmă, neîndrăznind să strige după ajutor, dar sperînd ca profesorul sau fiica lui să vină după ei.

Ultima oară cînd îi mai zări, erau tot în debara, iar profesorul tocmai spunea: „O serie de analize asupra acestui perete ar trebui să..."

Hanardy se întrebă ce aveau să mai spună atunci cînd urmau să-i descopere dispariția – și moartea.

Madro îl trase pe Hanardy de-a lungul unui hol lateral, la capătul căruia se afla o cameră. Închise ușa după el și rămaseră singuri. Hanardy nici măcar nu încercase să-i opună rezistență.

Madro rămase nemișcat cîteva clipe, înalt, subțire, surîzător. „Bun, e momentul să ne lămurim o dată pentru totdeauna", îi zise încet. „Eu – contra oricărei calități cu care te-ai fi putut pricopsi."

Cum avusese acele halucinații care se adeveriseră în cele din urmă, Hanardy îndrăzni să nutrească speranța că poate era adevărat, că poate ceva deosebit se lipise și de el – așa cum sugerase profesorul –, drept care, preț de cîteva secunde, chiar așteptă ca acel ceva dinăuntrul lui să rezolve situația.

Din păcate, acela fusese tot răgazul pe care-l avusese – cele cîteva secunde. Viteza cu care se produse atacul lui Madro, ca și violența lui, alungară pe loc starea de așteptare.

Se simți ridicat fără efort, prins de un picior și ținut în sus asemeni unei păpuși de cîrpă. Observă că dreegul intenționa să-i zdrobească scăfîrlia de peretele din apropiere. Un spasm automat al instinctului de supraviețuire îl făcu pe Hanardy să lovească tare cu călcîiul piciorului liber în încheietura mîinii cu care-l prinsese Madro.

Se părea că rezistența pe care o opusese acelui prim atac fusese mulțumitoare. Dreegul îi dădu drumul. Hanardy începu să cadă – cu încetinitorul, din cauza gravitației reduse. De fapt, mult prea încet pentru iuțeala cu care urmă cel de-al doilea atac.

Poate din cauza masivității corpului, unul dintre picioarele lui Hanardy ajunse totuși să atingă podeaua. În următorul moment se afla din nou prizonierul degetelor ca de oțel care-l înhățaseră și-i sfîșiau nemiloase hainele și carnea – dreegului oricum nu-i păsa dacă-l rănea.

În mintea lui Hanardy nu mai exista nici o îndoială. Nu avea nici o capacitate specială care să-l ajute să-l învingă pe dreeg.

Nu avea nici un fel de resurse interioare. Nici viziuni. Era cu totul neajutorat. Mușchii mari îi erau precum lutul în strînsoarea de oțel a bărbatului, a cărui putere o copleșea cu totul pe a lui.

Hanardy încetă să se mai zbată și strigă disperat: „Pentru numele Domnului, la ce bun atîtea crime? De ce nu vă schimbați voi, dreegii, de ce nu vreți să încercați să reveniți din nou la normal?"

La fel de subit pe cît apăruse, violența dispăru pe loc.

Madro îl eliberă, făcu un pas în spate și-l ațintì cu privirea.

„Un mesaj!" rosti. „Deci ăsta este rolul tău."

Hanardy nu realiză pe moment că amenințarea dispăruse. Era aproape întins pe podea. Din acea poziție nedemnă continuă să-i vorbească: „Nu trebuie să mă omori! O să-mi țin gura! Oricum, cine m-ar crede pe mine?"

„Ce înseamnă normal?"

Vocea dreegului era rece și dominatoare. Radiația care venea dinspre el era tot mai puternică.

„Eu", răspunse Hanardy.

„Tu!" Se simțea neîncrederea.

„Da, eu", rosti Hanardy zorit. „Ceea ce mă deranjează cel mai tare este faptul că știu că sînt un om inferior. Dar altfel, un tip absolut normal. În mine se echilibrează totul – asta-i cheia. Cîteodată mai beau și eu un pahar, dar nu pentru că aș avea nevoie. Mai ales că nu mă afectează în vreun fel. Mai demult, cînd eram încă puștan, am încercat să iau droguri. Nu s-au potrivit nici de frică cu metabolismul organismului meu. Le-am vărsat imediat. Asta-i normal. Tu nu poți face așa ceva cu ceea ce ai."

„Ce e normal?" Madro părea rece și neclintit, de parcă s-ar fi aflat undeva departe, într-un loc de neatins.

„Ești bolnav", îl lămuri Hanardy. „Atîta sînge și energie vitală. Este ceva mult peste normal. Nici măcar nu sînt absolut necesare. Ai putea fi tratat."

De-abia după ce termină de vorbit, își dădu seama de întreaga ciudățenie a spuselor lui. Clipi nedumerit. „Habar nu am avut ce voiam să spun", mormăi.

Expresia dreegului se schimbă. Dădu din cap și zise: „Cred că tocmai am primit o comunicare din partea Marelui Galactic. Un fel de ofertă venită în al doisprezecelea ceas, o ultimă șansă".

„Ce o să faci cu mine?" îndrăzni Hanardy.

„Întrebarea care se impune", veni replica rece ca gheața, „este: care ar fi cea mai bună cale pentru a te neutraliza? Eu o aleg pe aceasta!"

Un obiect metalic apăru deodată în mîna dreegului. Din țeava lui țîșni o rază de lumină care se îndreptă spre capul lui Hanardy. Pilotul tresări, încercă să se ferească, se gîndi că aceea era moartea și încremeni, așteptînd să simtă șocul ei teribil.

Dar de fapt nu simți nimic. Raza aceea îi atinse fața, dar părea la fel de inofensivă ca și lumina unei lanterne. După ce lumina dispăru, Hanardy clipi de cîteva ori, constatînd că era nevătămat.

Încă nu se ridicase de pe jos cînd dreegul îi zise: „Și acum o să vii cu mine ca să-mi arăți toate locurile unde au fost depozitate armele și muniția, nu contează cantitatea sau mărimea lor".

Hanardy mergea înainte, dar continua să se uite peste umăr, iar în spate, de cîte ori privea, vedea trupul înalt și chipul întunecat al dreegului.

Asemănarea cu Thadled Madro începuse să dispară, de parcă creatura, care-și modelase trăsăturile după cele ale tînărului klugg, fără a folosi vreun fel de machiaj, considerase că putea să se relaxeze.

În cele din urmă ajunseră în locul în care se aflau cei doi Ungarn. Tatăl și fiica nu spuseră nimic. Lui Hanardy i se părea că erau mult prea tăcuți, prea supuși, iar fata ciudat de palidă. Se gîndi cu mirare: „Acum știu și ei!"

Situația se limpezi atunci cînd toți patru se opriră în apartamentul principal. Profesorul Ungarn oftă, se întoarse și – ignorîndu-l cu totul pe Hanardy – spuse: „Ei bine, domnule dreeg, eu și fiica mea tocmai ne întrebam ce anume te-a făcut să ne amîni execuția?"

„Hanardy!" veni răspunsul.

După ce-i rosti numele, de parcă pilotul nici n-ar fi fost de față, dreegul rămase tăcut cîteva momente lungi, cu ochii îngustați și cu dinții albi încleștați pe sub buzele desfăcute. Părea să zîmbească triumfător, fioros.

„Pare să fie sub controlul tău, nu?" Aceea fusese Pat Ungarn, cu un glas stins. În clipa în care vorbise, atrăgînd atenția dreegului asupra ei, păruse să se micșoreze, poate și din cauză că, involuntar, făcuse un pas în spate.

Corpul încordat al lui Sween-Madro începu să se relaxeze. Dar zîmbetul de pe buzele lui rămase la fel de neplăcut. Continua să ignore prezența lui Hanardy. „Steve a fost atins de un gen cu totul special de rază energetică. Din păcate, efectul ei va anula, cel puțin deocamdată, toate capacitățile dobîndite."

Profesorul Ungarn începu să rîdă. „Chiar crezi la modul serios că ai putea înfrînge această – ființă – care era William Leigh – cu ceea ce i-ai făcut lui Steve? Dacă te gîndești mai bine, Leigh este adevăratul tău adversar, nu Hanardy. Tu duci acum o luptă cu o umbră. Unul dintre luptători a lăsat o marionetă în urma lui care să lovească în numele său."

Sween-Madro rosti netulburat: „Nu e atît de periculos pe cît pare. Și se știe foarte bine că marionetele sînt în general niște luptători slabi."

Profesorul îl contrazise imediat: „Orice individ din specia cunoscută nouă sub denumirea de Marii Galactici – care, desigur, nu poate fi numele rasei respective – mai mult ca sigur a luat în

calcul absolut toate posibilitățile. Ce anume ai putea avea de cîștigat așteptînd?"

Sween-Madro ezită o clipă, apoi răspunse: „Steve a menționat un posibil tratament pentru boala noastră". Glasul îi fusese încordat.

În încăpere se așternu deodată liniștea. Acea tăcere părea să se fi îmbibat în pereți și să-i fi paralizat pe cei patru indivizi aflați acolo. Momentul se încheie atunci cînd Sween-Madro începu să rîdă domol. Apoi le zise: „Cred că pentru cîteva secunde am fost..."

„Uman", continuă Pat în locul lui. „De parcă ai fi avut sentimente și speranțe și dorințe ca noi."

„Nu conta pe asta." Vocea dreegului redevenise aspră.

Profesorul Ungarn începu să raționeze cu glas tare: „Bănuiesc că ai ajuns la concluzia că Steve are imprimat în memorie contactul mintal pe care l-a avut cu o inteligență supremă, probabil cea mai mare din cîte există. Știi de asemenea că acești pămînteni, cîtă vreme se află în starea de veghe, în mintea lor este o mare confuzie, motiv pentru care sînt considerați inacceptabili pentru a primi cetățenia galactică. De aici rezultă că cea mai bună cale de a te apăra de memoria lui Steve ar fi să-l menții în stare de veghe. De aici deduc mai departe că raza energetică era menită să-i stimuleze pe un timp nedeterminat centrul treziei din creier".

„Din păcate pentru tine, este o metodă de apărare ineficientă. În patru sau cinci zile extenuarea lui Hanardy va ajunge la un prag critic și ceva dinăuntrul lui va ceda. Ce o să ai atunci și nu ai acum?"

Dreegul, în mod surprinzător, părea dispus să răspundă la întrebări. De parcă toate explicațiile expuse cu glas tare l-ar fi ajutat să judece mai bine întreaga situație. „Pînă atunci vor sosi colegii mei", le zise.

„Cînd veți pica cu toții în capcană", cugetă profesorul. „Cred că ar fi mai sigur dacă ne-ai ucide pe mine și pe Pat chiar acum. Cît despre Steve..."

Hanardy ascultase acel schimb de replici cu convingerea tot mai mare că bătrînul melancolic cerea executarea lor imediată. „Hei!" izbucni aproape fără voie. „Ce încerci să faci?"

Profesorul dădu din mînă a lehamite. „Taci, Steve. Cred că îți dai seama că dreegul ăsta ne va ucide. Încerc numai să aflu

ce anume îl reține. Parcă nu se potrivește cu cea ce eu consider a fi bunul lui simț." Se întrerupse deodată și se întoarse spre Hanardy. „Să nu-ți faci griji că te va omorî acum. Nu îndrăznește. Ești în siguranță."

Hanardy însă nu se simțea deloc în siguranță. Dar cum de-a lungul timpului se obișnuise să primească ordine din partea acelui om, se supuse imediat și tăcu.

Dreegul, care-i ascultase căzut pe gînduri, le spuse liniștit că, atunci cînd aveau să sosească și prietenii lui, Hanardy și cu Pat vor merge cu ei înapoi spre Europa. De asemenea, credea că prezența lui Pat era necesară în acea călătorie. În concluzie, nimeni nu avea să moară pînă cînd nu se termina totul.

„Îmi amintesc", continuă Sween-Madro, „de ceea ce a spus pilotul, că Marele Galactic a observat ceva. Eu am dedus de aici că observația lui a avut o legătură strînsă cu Steve. Ca atare, vom merge la Spaceport și vom studia comportamentul din trecut al lui Steve chiar la fața locului. Deocamdată vreau să dezarmăm meteoritul pentru propria mea liniște."

Liniștea celorlalți se spulberase în adîncul spațiului.

Cei trei prizonieri îl însoțiră tăcuți pe cuceritorul lor de-a lungul coridoarelor și prin camere. Curînd, toate armele aflate în meteorit au fost neutralizate sau distruse. Sursele de energie, care ar fi putut fi convertite în arme, au fost sigilate. După aceea au fost dezactivate ecranele energetice, iar panoul lor de comandă distrus.

Dreegul avu grijă să le taie orice cale de evadare, distrugînd cele cîteva navete spațiale. Ultimul loc spre care se îndreptară, mai întîi Hanardy, urmat îndeaproape de profesor și de Pat, cu dreegul în spatele lor, a fost chiar nava lui Steve. Dreegul o dezarmă, după care îl obligă pe Hanardy să-și demonteze panoul de control. Din toate componentele înșirate pe podea, dreegul alese piesele-cheie. Cu ele în mînă se opri în pragul ușii. Privirea-i dură se opri asupra lui Hanardy. „Steve!" îi zise. „Tu o să rămîi aici."

„Adică pe nava mea?"

„Da. Dacă îndrăznești să ieși de aici, indiferent de motiv, te omor. Ai priceput?"

Hanardy privi cu disperare spre profesor înainte să se întoarcă iar spre dreeg. Protestă cu jumătate de gură: „Dar profesorul mi-a dat ceva de lucru".

„Profesore" – glasul tăios al dreegului reteză dintr-o dată orice comentariu din partea lui Hanardy – „spune-i, te rog, că ceea ce avea de făcut nu mai prezintă nici un fel de importanță acum."

Hanardy notă în treacăt zîmbetul amar al profesorului, înainte ca acesta să-i spună cu blîndețe: „Pat și cu mine vom fi uciși imediat ce nu vom mai fi de folos. Nu avem de unde să știm ce vor face cu tine în cele din urmă".

„Deci tu rămîi aici! Voi doi veniți cu mine", le porunci Sween-Madro profesorului și fiicei lui.

Cei trei plecară la fel de tăcuți precum veniseră. Ușa sasului se trînti în urma lor. Hanardy auzi scrîșnetul zăvoarelor de metal care-l blocaseră acolo. După aceea, asupra lui se pogorî liniștea.

Omul dotat cu cea mai avansată inteligență din sistemul solar rămăsese singur și perfect treaz.

16

Pentru Hanardy, așteptarea nu reprezenta o problemă, indiferent de poziția în care stătea, în picioare, întins sau așezat. Anii îndelungați pe care-i petrecuse de unul singur în spațiu îl pregătiseră pentru calvarul care de-abia începuse. Dar exista totuși o diferență.

Așa cum descoperi destul de repede, atunci cînd se întinse pe patul din cabina lui, nu putea să doarmă.

Astfel trecură douăzeci și patru de ore terestre.

Steve Hanardy nu era genul de om înclinat spre introspecție, tot așa cum nu fusese niciodată vreun cititor pasionat. Cele patru cărți de la bord erau de fapt manuale tehnice de reparații. Deși le frunzărise de sute de ori, le scoase ca să le mai examineze o dată. Din păcate, așa cum se așteptase, fiecare pagină era obositor de cunoscută. După un ceas le termină.

Mai trecu o zi, iar el continua să fie treaz, incapabil să doarmă, deși simțea extenuarea ca pe o stare de agitație continuă.

Ca om al spațiului, Hanardy fusese bine îndoctrinat cu privire la pericolele care-l pîndeau din cauza lipsei de somn. Știa de tendința minții de a visa chiar și în starea de veghe, de halucinațiile care apăreau, toate fiind efectele normale ale încordării permanente prezente la omul treaz.

Dar el nu păți nimic.

Nu avea de unde să știe că centrul somnului din creierul său fusese deconectat, iar centrul treziei stimulat pe o perioadă de timp nedefinită. Din acest motiv, primul nu putea intra în acțiune, în vreme ce al doilea nu se putea deconecta. Ca atare, nu apărea nici acea stare intermediară.

În schimb obosea tot mai rău.

Deși zăcea întins pe pat aproape tot timpul, oboseala devenea din ce în ce mai pregnantă.

În cea de-a patra «dimineață», se gîndi pentru prima oară că probabil nu mai dura mult pînă să înnebunească.

Niciodată nu mai experimentase o asemenea groază cumplită. În după-amiaza aceleiași zile, Hanardy, speriat, ametit, lipsit de speranță, păru gata să se prăvălească pe panta nebuniei.

Nu se știe ce s-ar fi întîmplat mai departe dacă ar fi continuat să rămînă singur, pentru că, puțin mai tîrziu, ușa cea grea a sasului se deschise și prin ea intră Pat Ungarn. După ce-l descoperi în cabină, îl prinse de umeri și-i zise: „Haide, Steve, vino cu mine. A venit momentul să acționăm".

Hanardy se ridică cu greu din pat. După ce o porni după ea, își aduse aminte de ordinul pe care-l primise de la Sween-Madro și se opri.

„Ce este?" îl întrebă fata mirată.

Hanardy mormăi jenat: „Mi-a spus să nu ies din nava mea. Dacă nu-l ascult, mă omoară".

Fata își pierdu și bruma de răbdare pe care o mai avea. „Steve, încetează cu aiurelile astea." Cuvintele ei tăioase veniră ca niște lovituri pentru mintea lui. „N-ai ce pierde mai mult decît noi. Gata, hai să mergem!"

O porni înapoi prin sas. Hanardy rămăsese pironit locului, tremurînd din cauza confuziei. Fata izbutise, cu o singură frază rostită în stilul ei răstit, să-i pună bărbăția sub semnul întrebării, deși foarte subtil, și îl silise să recunoască dragostea prostească pe care o nutrea pentru ea și care aproape că-l transformase în sclav, restabilind astfel ascendența absolută pe care o avusese asupra lui.

Tăcut, dar foarte hotărît, traversă din doi pași sasul și, cîteva secunde mai tîrziu, se afla pe teritoriul interzis.

Simți că se condamnase singur.

Fata îl conduse spre ceea ce era de fapt sala motoarelor din meteorit.

În vreme ce Steve intra șovăitor după ea, profesorul Ungarn se ridică de pe scaun și le ieși înainte, cu zîmbetul lui obosit pe buze.

Îl întîmpină cu : „Pat vrea să-ți vorbească despre inteligență. Știi care este coeficientul tău?"

Întrebarea nu reuși să atragă atenția lui Hanardy. Tot timpul cît o urmase pe fată pe coridoarele pustii, mintea îi fusese chinuită de gîndul că la orice colț l-ar fi putut întîlni pe Sween-Madro care avea să-l omoare, pe loc. Deși spaima aceea nu dispăruse încă, alături de ea se înfiripase și întrebarea firească: *Unde* era dreegul?

Profesorul se răsti deodată: „Steve, mă auzi?" Obligat să se uite la el, Hanardy își aminti plin de mîndrie că aparținea grupului de oameni, cam 55% din total, a căror inteligență se situa peste medie, iar coeficientul lui era de 104.

„Cel cu care am dat testul mi-a spus că inteligența mea este peste medie." Adăugă imediat pe un ton de scuză: „Desigur, pe lîngă voi doi, nu înseamnă mare lucru".

Bătrînul însă îl contrazise. „Pe scala klugg ai avea un coeficient mai mare de 104. Noi ținem cont de mai mulți factori. Talentul la mecanică sau cunoștințele despre spațiu nu sînt apreciate corect de nici unul dintre testele terestre pe care le-am studiat eu."

Rămase tăcut o clipă, apoi rosti mai departe: „Vezi tu, Steve, încerc să-ți explic toate astea în mare grabă, pentru că, după aprecierile noastre, cîndva, săptămîna care va veni, vei fi, cu întreruperi, omul cel mai inteligent din întregul sistem solar. Nimeni nu poate face absolut nimic în privința asta, dar noi te putem ajuta să te folosești cît mai bine de această inteligență deosebită. De aceea vreau să te pregătesc".

Hanardy, foarte nervos, după ce se postase în așa fel încît să poată supraveghea ușa deschisă – încă se mai aștepta să-l vadă pe puternicul dreeg dînd buzna peste micul lor grup conspirativ –, scuturâ din cap cu o expresie de neajutorare. „Voi nu știți ce anume s-a petrecut deja. Pot fi omorît. Cu cea mai mare ușurință. Nu am nici un fel de apărare în fața dreegilor."

Începu să le povestească cu amărăciune ce se întîmplase între el și Sween-Madro și cît de neajutorat fusese în fața lui.

„Eram deci în genunchi în fața lui, cerșind îndurare, cînd, din întîmplare, am spus ceva ce l-a făcut să se oprească. Dacă nu vorbeam atunci, nici prin cap nu-i trecea să mă cruțe."

Pat se apropie de el, se postă în fața lui și-l prinse cu mîinile ei mici de umeri. „Steve", îi zise grăbită, „deasupra unui anume punct al coeficientului de inteligență, mintea se poate situa *deasupra* materiei, o poate controla. Iar o ființă cu o asemenea capacitate a inteligenței nu poate fi ucisă. Nici de gloanțe și nici cu alte mijloace în care este implicată materia. Acum ascultă bine la mine: în tine, în memoria ta există un asemenea nivel de inteligență. Atunci cînd te-a atacat, dreegul a încercat numai să afle care sînt limitele în care poate acționa. Și a reușit. A scos de la tine mesajul Marelui Galactic."

„Steve, știi foarte bine că după aceea n-a *îndrăznit* să bage vreun glonț în tine, sau să te omoare cu vreo rază de energie concentrată. Pentru că asta ar fi scos la suprafață acea inteligență, ar fi descătușat ceea ce se află închis în memoria ta!"

Ca să-și sublinieze spusele, încercă să-l scuture. Nu reuși decît să-l facă pe Hanardy teribil de conștient de trupul ei tînăr. Biata de ea, avea un corp așa de mititel pentru o fire așa de aprigă! Din păcate, de-abia dacă îl clinti. Învinsă, fata renunță și-i spuse fără suflare: „Chiar nu înțelegi, Steve? O să fii ca un rege! Încearcă să te porți ca atare!"

„Uite ce-i..." începu Hanardy în felul lui greoi.

Chipul fetei se înroși de furie. Îl întrerupse pe loc, fără menajamente. „Dacă nu încetezi să te tot opui, o să mă obligi pînă la urmă să te împușc chiar *eu*, și mai vedem după aceea."

Hanardy privi în adîncul ochilor ei tulburați de mînie. Se convinse că fata nu glumise deloc atunci cînd îl amenințase. Speriat, o întrebă: „Și ce, Doamne-iartă-mă, ai vrea să fac eu acum?"

„Ascultă cu atenție la ce are tata să-ți spună", îi porunci ea. „Și încetează să te mai uiți în cealaltă parte. Trebuie să te educăm cît mai repede, pentru că nu mai avem multă vreme la dispoziție."

Hanardy avea impresia că fata exagera, pentru că lui i se părea că nu mai aveau nici un fel de răgaz.

Reuși însă să se dezmeticească. Știa că acolo era sala cea mare cu motoarele ei, bătrînul și fiica lui, alături de care era și

el, speriat de permanentele amenințări cu moartea. Hanardy avu o viziune fulgerătoare cu ei trei, pierduți pentru totdeauna în pîntecul acelui meteorit, care nu era decît un mic membru al familiei colosale ce se învîrtea în jurul lui Jupiter, care, la rîndul lui, nu era decît un punct de materie într-un univers nepăsător, în care nu exista milă sau dreptate dacă permisese dezvoltarea unor creaturi asemenea dreegilor.

În vreme ce viziunea aceea pălea și se retrăgea, lui Hanardy îi trecu prin minte că Pat nu putea să-l împuște. Nu avea nici o armă. Deschise gura ca să-i spună și ei, dar se răzgîndi și o închise la loc.

Fetei i s-ar fi putut oferi ocazia de a face rost de una. Ca atare, amenințarea rămînea în picioare, deși nu mai era iminentă... dar continua să persiste. Oricum, gîndul acela avu darul de a-l mai liniști puțin. Încă se mai simțea speriat și nervos, dar nu la fel de rău ca înainte. Se întoarse spre profesor și ascultă apoi cu atenție rezumatul acestuia despre istoria inteligenței și încercările care fuseseră întreprinse pentru măsurarea ei.

Se părea că testele de inteligență de pe Pămînt se bazau pe un fel de curbă în care media era de 100. Fiecare test pe care-l studiase profesorul îi arătase că exista o anume nesiguranță cu privire la ce anume putea fi considerat factor de inteligență și ce nu. Capacitatea de a deosebi stînga de dreapta putea fi considerată un factor de inteligență? Unul dintre teste o includea. Individul testat trebuia să fie capabil să rezolve jocuri matematice sau de logică? Multe teste considerau că era ceva de o mare importanță. Aproape toți psihologii insistau asupra cunoașterii subtile a semnificației cuvintelor în diverse contexte, cu cît mai mare numărul cuvintelor, cu atît mai bine. Cunoștințele de aritmetică erau deja o cerință universală. La fel și observarea rapidă a formelor sau a corpurilor geometrice. În alte teste erau obligatorii cunoștințele generale despre istoria și politica lumii.

„Desigur, noi, kluggii, am reușit să facem un pas mai departe", continuă profesorul pe obișnuitul ton melancolic.

Cuvintele lui păreau să străpungă mintea lui Hanardy. Află că rasa klugg opera mai mult pe baza teoriilor... teorii care, la rîndul lor, se bazau în primul rînd pe capacitățile primare, nu pe cele secundare. O altă rasă, «mai presus» decît kluggii – numită

lennel –, opera cu Certitudinea... o ramificare armonioasă a Autorității.

„Desigur, această Certitudine a lennelilor", mai zise bătrînul, „este numai un sistem, și nu un canal deschis. Dar chiar și așa, datorită ei sînt aproape la fel de puternici ca dreegii."

Hanardy află mai departe că pe o curbă a coeficientului de inteligență care includea oamenii, kluggii, lennelii și dreegii, mediile fiecăruia ar fi fost 100, 220, 380 și 450. Dreegii aveau un canal deschis spre controlul mișcărilor fizice.

„Chiar și un Mare Galactic se poate mișca la fel de repede ca un dreeg, dar nu-l poate întrece", explică mai departe profesorul. „Pentru un individ, asemenea canale deschise reprezintă de fapt niște căi spre o abilitate mult mai mare decît i-ar permite coeficientul său standard."

Talentul, indiferent de forma pe care o îmbrăca acesta, muzicală, artistică, matematică, ori de natură fizică, mintală sau emoțională, nu era altceva decît un canal deschis care opera mai presus de curba normală umană, klugg, lennel sau dreeg. Prin definiție, un Mare Galactic era o persoană a cărei curbă a coeficientului de inteligență includea numai canale deschise.

Se descoperise că acea curbă a canalelor deschise începea de la un coeficient de 80. Deși nici un membru al raselor inferioare nu văzuse ceva mai mare de 3 000 – limita din spațiul cunoscut –, se credea că Marele Galactic avea o curbă a coeficientului de inteligență care ajungea sau chiar depășea 10 000.

„Este imposibil", continuă profesorul pe același ton didactic, „să ne imaginăm măcar ce fel de canal deschis ar fi acela. Un exemplu bun de canal deschis de opt sute este chiar Pat. Care te poate induce în eroare cu mare ușurință. Ar putea scăpa din orice situație cu o lovitură fulgerătoare a mîinii, cu o simplă fentă, o diversiune..."

Bătrînul se întrerupse deodată. Privirea lui trecuse peste umărul lui Hanardy și se fixase pe ceva din spatele lui.

17

Hanardy îngheță, sigur că nu scăpase de ce-i fusese mai frică și că dreegul Sween-Madro era în spatele său.

După un moment își dădu seama că era ceva imposibil. Profesorul privea fix la tabloul de comandă al meteoritului. Iar în partea aceea nu exista nici un fel de ușă.

Hanardy răsuflă ușurat și se întoarse. Văzu că pe tabloul de comandă, plin de instrumente, un monitor se luminase deodată. În el se vedea o scenă din spațiu.

Era o parte cunoscută a bolții care se deschidea spre spațiul interstelar, în partea opusă soarelui. Aproape de centrul acelei scene clipea o luminiță.

Chiar în vreme ce Hanardy privea curios la monitor, imaginea se mișcă ușor, centrîndu-se exact pe luminița pîlpîitoare.

Auzi chiar în spate suspinul înăbușit al fetei. „Tată", șopti ea, „nu e...?"

Profesorul trecu pe lîngă Hanardy, îndreptîndu-se spre micul monitor. Încuviință din cap cu un aer de mare oboseală. „Da, draga mea, mi-e teamă că este. Au sosit și ceilalți opt dreegi."

Întoarse capul și privi neajutorat spre Hanardy. „Fiica mea se gîndise să te folosească împotriva lui Sween-Madro, înainte de sosirea lor."

Hanardy exclamă năucit: „Să *mă* folosească?"

Cuvintele profesorului îi mai alungaseră oboseala din trup.

Bătrînul dădu din umeri. „Oricare ar fi fost meritele planului ei, acum e mult prea tîrziu ca să-l mai punem în aplicare. În curînd ne vom afla soarta", încheie pe un ton lugubru.

Tabloul înfrîngerii dură numai cîteva secunde. Un sunet venit din senin, scos de un glas subțirel de fată, alungă tăcerea și emoțiile întunecate din încăpere.

„Cît de departe sînt?" se auzi iar glasul fetei venind din spatele lui Hanardy, încordat, dar ușor de recunoscut. „Spune-mi exact cît mai durează pînă să ajungă aici."

Mintea lui Hanardy se debarasă de amorțeală atunci cînd profesorul răspunse resemnat: „Cred că mai puțin de două ore. Dacă observi aici..."

De acolo continuă o discuție în termeni tehnici despre rapiditatea cu care se centrase monitorul asupra navei, ceea ce însemna – după cum spunea el – că velocitatea acesteia era enormă.

Profesorul nu reuși să-și termine explicațiile. Pe la mijlocul lor fata țipă și, spre marea uimire a lui Hanardy, se aruncă spre bătrîn cu brațele ridicate, gata de atac.

Se apucă să-și pălmuiască tatăl în vreme ce striga tot felul de blesteme pe tonul acela de soprană. Lui Hanardy îi trebuiră cîteva momente ca să priceapă ce spunea. „Bătrîn prost ce ești! Cum adică numai două ore? Naiba să te ia, nici n-avem nevoie de mai mult de două ore!"

În momentul acela Hanardy ieși din șocul uimirii. Se repezi la ea cu stîngăcie, o prinse în brațe și o îndepărtă de bietul profesor. „Ce naiba te-a apucat?!" strigă la ea.

Fata încercă să se întoarcă spre el, zvîrcolindu-se groaznic în strînsoarea brațelor puternice. Dar el continua s-o strîngă mai departe, în vreme ce se scuza. În cele din urmă fata se potoli cînd înțelese că puterea lui o întrecea cu mult pe a ei. Încetă să se mai zbată și, după ce își recăpătă controlul, îi spuse: „Steve, nebunul ăsta bătrîn care e tatăl meu a acceptat de două ori la rînd înfrîngerea – cînd nu era cazul!"

Se opri și se întoarse spre profesor. Glasul i se ridică cu o octavă atunci cînd i se adresă direct: „Acum arată-i lui Steve ce am văzut și eu înainte să-l aduc aici".

Profesorul Ungarn se albise tot la față și tremura violent. „Îmi pare nespus de rău, draga mea", rosti încet. Dădu din cap spre Hanardy. „Sînt convins că acum poți să-i dai drumul."

Hanardy o eliberă imediat. Pat își aranjă hainele cu o expresie care nu prevestea nimic bun. „Acum gata, arată-i, fir-ar să fie, nu mai pierde vremea."

Profesorul Ungarn îl prinse pe Hanardy de braț și-l trase mai aproape de tabloul de control, zicîndu-i în chip de scuză: „Mi-am dezamăgit fiica. Adevărul este că am trecut de trei sute de ani. Pentru un klugg asta înseamnă bătrînețea, cu toate vicisitudinile ei. Poate din cauza asta uit cîteodată cum e să fii tînăr și viguros".

Pat, continuă el cu explicațiile, era fructul unei căsnicii tîrzii. Mama ei refuzase să meargă cu el în misiunea de observator galactic. Cînd o luase pe fetiță, sperase s-o ferească cumva de șocul descoperirii premature că făcea parte dintr-o rasă de servitori. Din păcate, izolarea în care crescuse nu-i cruțase cu nimic sentimentele. Izolarea lor fusese cu atît mai nefericită cu cît se aflau departe de garnizoanele militare asociate raselor inferioare, care i-ar fi putut apăra de amenințarea cu moartea. La fel de nefericită

fusese și decizia lui pripită că nu mai aveau scăpare de la soarta care-i aștepta.

„Din acest motiv nici prin cap nu mi-a trecut să-i spun că..."

„Arată-i", se auzi de undeva din spate glasul furios al fetei. „Haide, spune-i ceea ce n-ai socotit nimerit să-mi destăinui mie din capul locului."

Profesorul apăsă pe cîteva butoane și pe un alt monitor apăru mai întîi imaginea unei camere și apoi și aceea a unui pat plasat pe o latură a ei, în care zăcea întins un bărbat aproape gol.

Patul deveni mai mare și în cele din urmă ocupă tot monitorul. Hanardy fluieră a pagubă. Cel întins în pat nu era altul decît puternicul dreeg.

Bărbatul din pat, ce părea inconștient, nu mai semăna deloc cu ființa înaltă și plină de vitalitate care venise acolo, dîndu-se drept logodnicul lui Pat. Corpul de pe pat era anormal de slab, iar coastele îi ieșiseră în afară. Fata, care înainte avusese obraji plini, părea să se fi topit, pentru că nu mai rămăseseră din ea decît pielea albă și oasele.

„Pentru a supraviețui, au nevoie de sîngele și de energia vitală a celorlalți oameni. Nevoia lor este permanentă", șopti bătrînul fără vlagă.

„Asta-i ceea ce voiam să-ți arăt, Steve", rosti fata cu duritate. „Tatăl meu nu m-a lăsat să văd decît acum cîteva minute. Închipuie-ți! Deși sîntem amenințați cu moartea, el îmi spune chiar în ziua, ba nu, chiar în ora în care trebuie să apară ceilalți dreegi, ceea ce știa de zile întregi."

Bătrînul stinse monitorul și oftă. „Mi-e teamă că nu m-am gîndit că un klugg ar putea avea o asemenea îndrăzneală încît să dorească să se înfrunte cu un dreeg. În fine, cred că Sween-Madro s-a gîndit atunci cînd a venit aici că ne va putea folosi pe noi drept surse de sînge și de energie vitală. Din păcate pentru el, cînd i-ai dezvăluit cum ai fost programat de Marele Galactic, s-a răzgîndit în această privință, preferînd să aștepte sosirea tovarășilor săi. Așa că iată-l – la dispoziția noastră, după cum crede Pat."

Hanardy primise ani de zile tot felul de ordine de la cei doi, așa că i se părea ceva absolut firesc să aștepte ca profesorul să-i spună ce avea de făcut mai departe.

Bătrînul continuă, oftînd: „Pat crede că dacă-l atacăm acum, am avea șanse mari să-l și omorîm".

Hanardy se îndoia serios, dar cum nu izbutise vreodată să-și impună părerea, nu vedea de ce ar fi reușit tocmai în asemenea moment. Cînd era gata să asculte mai departe, își aminti din nou că nu aveau nici un fel de arme. Deci nu aveau cum să se aventureze să-l atace pe dreeg.

Tocmai cînd sublinia în fața profesorului acest fapt și încă mai vorbea, simți ceva rece în mînă.

Mirat, privi în jos și puțin în spate și constată că fata îi pusese în palmă o bară de metal de o jumătate de metru în lungime. Involuntar, strînse bara în mînă. După cum o simțea deduse că trebuia să fie făcută dintr-un aliaj special de aluminiu, foarte tare, ușor și extrem de rezistent.

Fata veni în fața lui și îi zise: „În cazul în care expresia de pe fața ta înseamnă ceea ce cred eu, mai bine să-ți spun acum care sînt ordinele tale: ții bine bara asta, te duci oriunde ar fi dreegul și-l omori în bătaie cu ea".

Hanardy privi mirat spre profesor, de parcă nu fusese prea sigur că fata vorbise cu el. „Eu?" întrebă. Apoi, după o clipă, protestă indignat: „Hei!"

„Mai bine te-ai mișca", îi mai zise fata, „pentru că nu avem mult timp la dispoziție."

„Hei!" se opuse el din nou.

18

Treptat, camera încetă să se mai învîrtă cu el. Hanardy văzu că fata vorbea din nou. „Eu voi intra pe ușa care este în fața patului", afirmă ea. „Dacă putem să-l scoatem din starea în care este acum, aș vrea să-i pun cîteva întrebări. Trebuie să știu mai multe despre natura superinteligenței."

Pentru un creier semiamorțit cum era cel al lui Hanardy, cuvintele fetei erau extrem de derutante. El încă mai încerca să se obișnuiască cu gîndul că fusese ales să se ia la bătaie cu dreegul și simultan încerca să se pregătească pentru ceea ce-l aștepta.

Cu atîtea pe cap, îi venea tare greu să și-o imagineze pe fata mărunțică înfruntîndu-l de una singură pe dreeg.

Pat îi vorbi din nou, pe un ton de dojană: „Tu, Steve, vei sta chiar în pragul celeilalte uși. Acum ascultă-mă cu cea mai mare atenție. Trebuie să faci tot posibilul să nu cumva să-i atragi atenția asupra ta, asta este misiunea mea. Informația pe care o doresc este pentru binele tău. Însă atunci cînd o să strig să vii, să nu care cumva să întîrzii, chiar și o secundă. Dai năvală peste el și-l omori, ai înțeles?"

Lui Hanardy îi venise și lui o idee. Ceva ce tocmai îi trecuse prin minte. Știa că în situația extrem de periculoasă în care se aflau, mai exista și o ultimă soluție.

Ar fi putut pleca de acolo cu propria sa navă!

Dar mai întîi trebuia să-și recupereze piesele-cheie pe care i le luase dreegul din panoul de control, să-și repare nava și de-abia după aceea să fugă!

Ca să pună mîna pe piese trebuia să meargă să le ia – din dormitorul dreegului. Pînă la urmă, fie că-i plăcea sau nu, era obligat să facă exact ceea ce dorea Pat.

Spaima-i mai dispăru știind că acum avea un țel anume, întărit și de sentimentul că nu mai exista și o altă cale, de mijloc.

După ce termină cu aceste socoteli, Hanardy se grăbi să încuviințeze: „Mda", rosti, „am priceput".

Fata ajunsese deja la ușă. Cînd îl auzi, se întoarse și-l privi cu suspiciune. „Nu cred că este cazul să-ți faci vreun alt plan!" îl acuză imediat.

Hanardy se simți vinovat, mai ales că nu se așteptase să fie prins așa de repede. „Pentru numele Domnului", se apără el, „nu-mi place deloc ce ai de gînd să faci – să mergi acolo și să-l trezești pe tipu' ăsta. Oricum nu văd ce pustiu de bine mi-ar face să ascult altă prelegere despre inteligență. Nu sînt așa de isteț și oricum nu pricep o iotă. Eu zic c-ar fi mai bine să intrăm peste el și să-i facem felul pe loc."

Fata îi întoarse spatele. Nici măcar nu privi în urmă atunci cînd ieși din cameră. Hanardy se strîmbă nemulțumit. Cîteva clipe mai tîrziu o porni după ea, măcinat de îngrijorare. Însă își închisese mintea, resemnat.

Pat îl auzi bocănind pe coridor, alături de ea. Fără să se uite la el, îi zise: „Ești o armă, Steve. Însă mai întîi trebuie să aflu cum să folosesc arma ca să pot să scap. În mare, asta-i tot ce trebuie să facem! Să fugim de dreegi și să ne ascundem. Acum ai înțeles?"

Dar el nu era decît o biată ființă umană, care străbătea coridoare lungi de metal și rocă într-o parte îndepărtată a sistemului solar, iar stîngăcia sa normală ajunsese acum la paroxism din cauza extenuării. Dar o auzise, ba mai mult, prinsese chiar sensul de suprafață al cuvintelor ei.

Cum fusese foarte atent la ce-i spusese, murmură: „Mda, bine."

Altfel, continuase ea după ce-i auzise mormăiala, s-ar putea aprinde ca un snop de artificii, eliminînd energia cu care-l încărcase acel *homo-galacticus* într-o serie de explozii fără rost, îndreptate spre nimic, nerealizînd nimic.

Așa se ivise și întrebarea: „Ce fel de armă era el?"

„După cum văd eu", încheie ea, „putem numai să sperăm că vom reuși să scoatem această informație de la dreeg. Asta-i motivul pentru care trebuie să vorbim cu el."

„Mda", mormăi Hanardy răgușit, „sigur".

Ajunseră la destinație mult prea repede. Atunci cînd fata îi făcu semn cu capul, Hanardy porni în fugă spre colțul coridorului. Deschise încet ușa laterală și se postă în pragul ei.

În clipa aceea Pat se afla în cameră de mai bine de cincisprezece secunde. Hanardy dădu peste o scenă extrem de ciudată.

Vedea cum se foia în pat trupul slab al dreegului. Acesta deschisese ochii și se uita fix la fata care-l întreba cu răsuflarea tăiată: „Asta! Ce ai făcut chiar acum – cum ai devenit conștient de prezența mea? Cum faci treaba asta?"

De unde se afla, Hanardy nu putea vedea prea bine capul dreegului. Știa numai că acesta nu răspundea.

„Care este natura inteligenței Marelui Galactic?" insistă Pat Ungarn.

Dreegul îi răspunse. „Pat", rosti stins, „oricum nu ai viitor. Pentru ce-ți mai trebuie să știi?"

„Tot mai am cîteva zile."

„Adevărat", încuviință Sween-Madro.

Nu părea să-și fi dat seama că mai exista și o a doua persoană în cameră. *Deci nu poate să citească gîndurile!* se bucură Hanardy. Pentru prima dată vedea și o rază de speranță.

„Am impresia", continuă Pat, „că te afli într-o situație vulnerabilă. Așa că mai bine mi-ai răspunde la întrebare! Dacă nu..."

Nu-și duse amenințarea pînă la capăt.

Trupul din pat își schimbă iar poziția. Apoi: „Bine, draga mea, dacă nu vrei decît informații, atunci o să capeți mai mult decît te-ai tîrguit".

„Ce vrei să spui?"

„Nu există nici un fel de Mari Galactici", rosti dreegul. „Nu există o asemenea rasă de super-ființe. Iar să pui întrebări cu privire la inteligența lor este – nu lipsit de sens, dar ceva foarte complex."

„E de-a dreptul ridicol!" Tonul lui Pat era teribil. „L-am văzut!"

Fata aruncă o privire fugitivă și spre Hanardy care deja încuviința din cap. *El unul* știa sigur că exista un Mare Galactic.

Sween-Madro se ridică în capul oaselor. „Chestia cu Marele Galactic este numai o aiureală. Ceea ce ai văzut tu a fost numai un membru al unei rase inferioare care, accidental, a fost suprastimulat și a devenit temporar o super-ființă. Prin ce metodă?" Dreegul zîmbi cu răceală. „O dată la un anume răstimp, într-un loc se acumulează suficientă energie încît o asemenea suprastimulare să devină posibilă. Individul cel norocos, cînd se află în acea super-stare, vede limpede care este situația reală. Cînd acea energie este transformată de propriul său corp și este folosită în cantitatea necesară îndeplinirii unui anume scop, el stochează energia vitală într-un loc în care va putea fi folosită mai departe de altcineva. Următoarea persoană va putea folosi energia în forma ei convertită. După ce va trece prin ea, fiecare recipient se va întoarce la starea sa anterioară de inferioritate."

„De aceea, William Leigh, un reporter pămîntean, a fost pentru cîteva ore singurul Mare Galactic din această zonă a spațiului. Sînt convins că acum nu mai are nici un fel de super-puteri. Și nu mai are cine să-l înlocuiască. Desigur, continuă dreegul, același lucru i se poate aplica și lui Hanardy. Ca să-și folosească inteligența din memorie la întreaga ei capacitate, va avea nevoie de energie vitală în cantități uriașe. De unde o să-și procure așa ceva? Nu are cum! Dacă sîntem atenți și investigăm cu grijă trecutul lui, vom putea să-l oprim să ajungă la orice sursă, știută sau neștiută."

Hanardy ascultase totul cu răsuflarea tăiată, simțind cum golul din capul pieptului se transformase într-un adevărat hău. Ob-

servă că și fata se albise la față. „Nu cred", bolborosi ea. „Nu e decît o..."

Pat nu mai reuși să termine, pentru că, într-o fracțiune de secundă, dreegul se și repezise la ea. Iuțeala cu care făcuse acele mișcări era absolut uluitoare.

Hanardy, care urmărise totul cu atenție, nu-și amintea să-l fi văzut pe dreeg dîndu-se jos din pat.

De-abia acum înțelegea, își zise abătut, la ce serviseră toate mișcările pe care le făcuse în pat – manevre, exerciții de echilibru. Creatura-bărbat fusese luată prin surprindere – fusese prinsă într-o poziție vulnerabilă, deschisă, dar se folosise de vorbe ca să se pregătească de atac.

Hanardy știa că Pat fusese luată pe nepregătite. Degetele lui Sween-Madro se încleștară pe umărul ei. O întoarse cu fața spre el, fără vreun efort aparent. Acum o putea domina cu înălțimea lui considerabilă. „Pat", îi zise, „Hanardy are imprimat în memorie ceva. *Dar asta-i tot.* Nimic mai mult. Asta-i tot ce-a mai rămas din Marii Galactici."

Pat rosti întretăiat: „Dacă nu e mare lucru, atunci de ce ești speriat?"

„N-aș spune că e chiar o nimica toată", îi răspunse cu răbdare Sween-Madro. „Există un anume... potențial. O șansă la un milion. Nu aș vrea să aibă ocazia să se folosească de acea capacitate imprimată în memorie, deși, desigur, va trebui să ne asumăm riscul și să-l trecem la starea de somn."

O eliberă și se îndepărtă de ea. „Nu, nu, scumpa mea, nu ai nici o șansă să te folosești de vreun talent special de-al lui – *pentru că știu că este chiar acolo, în pragul celeilalte uși.* Nu are cum să se miște așa de repede încît să ajungă pînă aici și să mă pocnească cu bara aia de metal."

Hanardy se dezumflă deodată. Pat Ungarn încremenise, privind încruntată spre creatură. Își reveni deodată. „Știu de ce nu îndrăznești să-l împuști pe Steve. Dar stau și mă întreb de ce nu mă împuști pe mine." Ridicase glasul în semn de provocare.

„Hei!" izbucni Hanardy. „Ai grijă!"

„Nu-ți face griji, Steve", îi răspunse ea veselă, fără să se întoarcă. „Nu din cauză că aș fi dotată cu vreun mare potențial mintal. Dar nu se va atinge nici de mine. Știe foarte bine că mă placi. Iar dacă eu pățesc ceva, tu s-ar putea să-i pui vreun gînd rău pentru

mai tîrziu. Nu am dreptate, domnule dreeg? Am izbutit să-ți descopăr dilema, deși nu posed decît un amărît de creier klugg."

Pentru Hanardy, cuvintele ei păruseră sinucidere curată. Dar Sween-Madro nu făcea nimic, o privea numai, ametit și tăcut – o adevărată sperietoare de ciori de la talie în sus, iar dedesubt cu niște pantaloni pescărești trași peste picioarele numai piele și os.

Cu toate astea, Hanardy nu credea că dreegul era vulnerabil. Își amintea foarte bine de mișcările lui fulgerătoare– de acea tranziție aproape instantanee dintr-un loc al spațiului în altul... din pat pînă la Patricia, cu o viteză invizibilă. Fantastic!

Încă o dată, glasul lui Pat rupse tăcerea, batjocoritor. „Ce-i asta? Un individ cu un coeficient de inteligență de 400 sau 500 care este nedumerit? Care nu știe ce să facă? Te rog să nu uiți că, indiferent ce anume plănuiești, Steve n-o să mai poată rămîne treaz prea multă vreme. E numai o chestiune de timp înainte ca ceva din corpul lui să cedeze."

În clipa aceea, Hanardy se simți scuturat de un alt motiv de neliniște. Se gîndi automat: „Pierde vremea. Cu fiecare moment care se scurge, dreegii se apropie tot mai mult!"

Gîndul acela îi apăsa așa de tare cugetul, încît se trezi fără voie rostindu-l tare: „Pentru Dumnezeu, domnișoară Pat, dreegii ăia vor ajunge aici în orice clipă..."

„Taci din gură, idiot mare ce ești!"

Isterizată, furioasă, îngrozită, totul instantaneu – aceea a fost reacția ei, cu totul neașteptată.

Îi mai spusese și altceva cu glasul ei ascuțit, dar Hanardy nu putuse auzi clar ce anume. Pentru că, în acel moment, între cuvintele lui și ale ei, dreegul se întorsese. Iar brațul lui se mișcase. Atît fusese vizibil. Dar spre ce anume se mișcase? Superviteza cú care executase totul nu permisese nimănui să observe. Logic ar fi fost ca mîna să se fi mișcat spre buzunarul pantalonilor, deși nu se putuse vedea nimic de genul ăsta.

Hanardy mai apucă să zărească în treacăt lucirea stinsă a metalului, înainte ca raza luminoasă să-i atingă fața.

În vreme ce se simțea înghițit de întuneric, Hanardy realiză ce anume îi mai spusese fata: „Steve, o să te adoarmă chiar în vreme ce gîndul la nava dreeg care se apropie este prezent în mintea ta..."

19

Cît de repede poate avea loc tranziția de la starea de veghe la somn?

Atît cît îi trebuie centrului treziei din creier să se deconecteze și să lase centrul somnului să intre în acțiune.

Deci nu există o anume perioadă de timp care să fie conștientizată. În cazul unei existențe umane obișnuite, această tranziție pare destul de scurtă.

Lui Hanardy, care era un om foarte simplu, i se păru că trece direct la starea de somn.

Tocmai dădea să se avînte înainte, cu buzele desfăcute, ca pentru a spune ceva – cînd adormi ...din cîte putea să-și dea el – sinele său – seama. Mai avu și o ultimă senzație, destul de vagă, că se prăbușea.

În mod conștient nu se mai petrecu nimic altceva.

În subconștient, scurgerea timpului se înregistră altfel, cel puțin în acea perioadă clară de trecere de la starea de veghe la cea de somn.

În timpul acestei perioade, particulele aflate în interiorul atomilor din corpul lui executară milioane și miliarde de acțiuni separate. Miile de miliarde de molecule își începură manevrele în zona crepusculară a materiei. Din cauza gîndului care fusese în creierul lui, la un anume nivel al conștienței observă punctele exacte ale spațiului, văzu și identifică ceilalți dreegi și nava care se apropia, le estimă ruta cea mai scurtă, calculă și execută apoi matematica schimbării. Era simplă în vidul virtual al spațiului, dificilă acolo unde materia era densă. Dar în nici un caz imposibilă.

Atunci cînd el termină de calculat, nava dreeg cu cei opt pasageri de la bord își schimbă coordonatele dintr-un loc în alt loc precis al spațiului, acoperind breșa dintre ele cu o dantelărie de puncte în relație strînsă unele cu altele.

În dormitorul din meteorit, singurul eveniment vizibil a fost căderea lui Hanardy. O cădere cu răsucire, se părea, pentru că se întinsese pe o parte, cu mîna în care ținea bara prinsă sub corp.

Imediat după ce Hanardy se prăbuși, dreegul trecu pe lîngă Pat, spre ușa deschisă. Cînd ajunse la ea, se agăță de clanță, ca pentru a se susține.

Pat îl urmărea din locul în care înghețase. După tot ce se întîmplase, nu mai îndrăznea să creadă că slăbiciunea lui era chiar așa de mare.

Cu toate astea, după o clipă se aventură: „Pot să-i pun o întrebare tatălui meu?"

Nu primi nici un răspuns. Dreegul rămăsese agățat de clanța ușii.

Fata se simți cuprinsă de exaltare. Îndrăzni chiar să accepte realitatea – dreegul era extenuat. Probabil că ultimul efort pe care-l făcuse îl secătuise de putere.

Nu mai pierdu vremea și, răsucindu-se pe călcîie, se repezi spre Hanardy, în căutarea armei lor improvizate. Observă dintr-o privire că Steve stătea pe ea, drept care încercă să-l rostogolească pe spate. Nu izbuti. Parcă era lipit de podea în poziția aceea incomodă.

Nu avea vreme de pierdut cu asemenea nimicuri! Răsuflînd greu, își vîrî o mînă pe sub el, găsi bara și trase de ea.

Nu voia să se urnească.

Încercă s-o răsucească în vreme ce o trăgea, se folosi de toată puterea – în van.

Hanardy ținuse strîns bara în mînă, iar acum greutatea corpului adăugată deasupra ei nu o lăsa să se clintească. Nu avea ce face, era de nerecuperat.

Pat credea că felul în care căzuse în acea poziție incomodă nu era întîmplător. Gîndi, uimită, că dreegul îl făcuse să cadă așa.

Pe moment se simți copleșită. Ce uimitoare capacitate de predicție – să poată conștientiza cu asemenea acuratețe natura pericolului care-l pîndea și să ia cele mai potrivite măsuri de apărare!

Fusese o manevră desemnată să înfrîngă cu exactitate și precizie o femeie klugg minionă, a cărei capacitate de duplicare nu putea ușura cu nimic greutatea unui trup solid ca al lui Hanardy și a cărei abilitate în rezolvarea problemelor nu o includea și pe aceea de a desclești o mînă bine strînsă asupra unui obiect.

Dar – sări în picioare, foarte hotărîtă – treaba asta n-avea să-l ajute cu nimic!

Și dreegul avea o armă. Singura lui speranță era ca ea să nu îndrăznească să se apropie de el.

Cîteva clipe mai tîrziu, îndrăznise. Degetele ei tremurătoare îi cercetau înfrigurate pantalonii, în căutarea buzunarelor.

Nu găsi nimic.

Dar *avea* o armă, își zise supărată și nedumerită. Cu care trăsese în Steve, doar îl văzuse clar.

Din nou, cercetă cu atenție singurul obiect vestimentar pe care-l purta. Degeaba.

În cele din urmă își aminti că și tatăl ei urmărise tot ce se petrecuse în cameră. Poate observase el unde era.

„Tată!" strigă neliniștită.

„Da, draga mea?" Răspunsul venit din difuzoare era calm și liniștit.

Privindu-l pe dreeg cu o îngrijorare crescîndă, Pat întrebă: „Poți să-mi dai un sfat, să-mi spui cum să-l omor?"

Bătrînul aflat în camera de control a meteoritului oftă. Din locul lui, putea vedea pe un monitor fata, trupul adormit al lui Hanardy și pe Sween-Madro agățat de clanța ușii; pe un altul urmărea în același timp nava dreeg care sosise și se lipise de un sas. Chiar în vreme ce privea, trei bărbați și cinci femei coborîră din navă și intrară pe coridorul meteoritului. Era clar că nu mai avea nici un rost s-o lase pe Patricia să-l omoare pe Sween-Madro.

Glasul fetei îi ajunse la urechi.

„Cred că s-a folosit de super-viteza lui fără ca eu să fi observat și a ascuns arma. Tu ai văzut ce a făcut cu ea?"

Profesorul nu vedea decît că dreegii care sosiseră, deși nu se grăbeau, se îndreptau direct spre camera în care erau Madro și Pat.

În vreme ce-i studia, profesorul se gîndi că Pat avusese dreptate. Sween-Madro fusese vulnerabil. Ar fi putut fi ucis. Dar acum era prea tîrziu.

Copleșit din cauza regretelor care-i împovărau sufletul, profesorul abandonă camera de control și se grăbi să se alăture fiicei lui.

Atunci cînd ajunse la fața locului, Sween-Madro era iar în pat, iar Hanardy fusese urcat pe un fel de targă electrică care fusese împinsă lîngă o mașinărie adusă special de pe nava dreeg.

Mașinăria era un dispozitiv cu o pereche de cupe transparente în formă de bulb și dotată cu un sistem simplu de sucțiune. Într-una din venele de la brațul drept al lui Hanardy fusese

introdus un ac. Într-una din cupele-bulb se ridica mereu nivelul unui lichid vîscos de un albastru-roșiatic; aproape o jumătate de litru, estimă profesorul șoptindu-i fiicei sale.

Tăcuți, dreegii se îndreptară unul cîte unul spre mașinărie. Se folosi un alt ac. Fiecare primi cîte o porție din sîngele aflat în cupa-bulb. Astfel se consumă cam o jumătate din cantitatea extrasă de la Hanardy.

Tot fără o vorbă, acul fu inserat în brațul lui Sween-Madro și restul sîngelui din cupă îi reveni lui.

Pat privea la creaturile acelea ciudate cu o curiozitate avidă. Toată viața auzise și fusese prevenită să se ferească de ele; iar acum le avea în fața ochilor, adunate mai multe într-un singur loc. Patru bărbați și cinci femei.

Trei femei erau brunete, una era blondă, iar a cincea roșcată.

Toate erau, fără excepție, înalte și zvelte. Bărbații aveau între un metru optzeci și cinci, un metru optzeci și șapte, și erau slabi. Oare acea înălțime era un efect al bolii de care sufereau? Nu putea decît să speculeze.

Trupul întins pe pat se mișcă. Sween-Madro deschise ochii și se ridică în capul oaselor.

Părea slăbit și nesigur pe el. Din nou, urmă o acțiune petrecută în liniște. Bărbații dreeg nu se mișcară, dar femeile trecură pe rînd și-l sărutară ușor pe buze.

La fiecare atingere a buzelor, se putea zări un fel de licărire albăstruie, o fulgerare luminoasă, ca o scînteie. Invariabil, acea scînteie trecea dinspre femeie spre bărbat.

Cu fiecare asemenea descărcare, el părea să devină mai puternic. Corpul i se mărise considerabil. Ochii îi deveniseră mai strălucitori.

Pat, care privise totul cu fascinație, simți deodată două perechi de mîini cum o înhățau. Mai avu vreme doar să țipe ascuțit atunci cînd cei doi bărbați dreeg o traseră spre Sween-Madro și o ridicară deasupra patului, forțîndu-i capul să stea nemișcat.

În ultimul moment, încetă să se mai zbată și încremeni.

Era conștientă de privirea sardonică a lui Sween-Madro. Cu o mișcare studiată, dreegul ridică ușor capul și-și frecă buzele de gura ei.

Pat se aștepta să moară.

Undeva înăuntrul cefei se aprinse un foc. Căldura lui părea de nesuportat; în clipa aceea se observă o scînteie albastră trecînd de pe buzele ei pe ale lui.

După aceea se trezi așezată iar pe podea, ametită, dar – după cum putea să-și dea seama – nevătămată. În viață.

Sween-Madro își petrecu picioarele peste marginea patului și îi zise:

„Existența acestui gen de descărcare energetică de tip frate-și-soră, Pat – pe care tocmai ai experimentat-o – și capacitatea dreeg de a o folosi arată că vom putea deveni cele mai puternice ființe din galaxie pentru totdeauna. Dacă-l vom putea învinge pe Hanardy. De la tine nu am luat decît zece la sută din energia vitală. Nu vrem să pățești ceva – încă."

Se ridică și se îndreptă spre targa pe care zăcea pilotul inconștient. Le făcu semn profesorului și fetei să se apropie.

Dreegul le zise: „Eu încă nu mă simt prea bine. Poți să-ți dai seama de vreo schimbare petrecută în el?" Nu așteptă vreun răspuns, ci continuă ușurat: „Bănuiesc că nu s-a întîmplat nimic. Arată ca ultimul om de pe scara inteligenței, cu care nu ai vrea să te întîlnești sau să discuți, și așa a fost și înainte – nu sînteți de acord?"

Pat răspunse repede: „Nu înțeleg. La ce anume te-ai fi așteptat?"

„La nimic", veni răspunsul. „A folosit neprogramat capacitatea de care dispune atunci cînd mi-a spus cît de aproape era nava noastră. O asemenea acțiune în relație directă cu vederea în spațiu apare în curba inteligenței Marelui Galactic la un coeficient de 1 200."

„Dar de ce anume te temi?" insistă Pat.

„Că va apărea din nou în sistemul lui nervos!"

„Și ce ar putea face?"

Dreegul o privi cu dispreț. Glasul profesorului Ungarn rupse în cele din urmă tăcerea. „Draga mea, dreegii se poartă acum de parcă singurul lor dușman este Hanardy cel programat."

„Atunci tu chiar crezi că analiza lor cu privire la natura Marilor Galactici este corectă?"

„Ei cred că așa este; drept care cred și eu."

„Ca atare nu mai există nici un fel de speranță?"

Bătrînul arătă spre Hanardy. „Mai este și Steve."

„Dar nu e altceva decît un prăpădit. De asta l-am și ales să fie cărăușul nostru, ai uitat?" îl acuză ea. „Pentru că era cel mai tîmpit și mai cinstit nenorocit din întregul sistem solar – îți amintești?"

Bătrînul încuviință din cap, cu un aer posomorît. Pat constată că dreegii se uitau la ei, foarte atenți la ce discutau.

Una dintre femeile brunete se apropie de ei: „Numele meu este Rilke", se prezentă. Continuă pe un ton jos, ușor răgușit: „Ceea ce tocmai ai descris – un om lipsit de importanță ca acesta – este unul dintre motivele pentru care vrem să mergem pe Europa. Trebuie să descoperim ce anume a văzut Marele Galactic în acest omuleț ciudat. Și trebuie să știm, pentru că avem nevoie de sîngele și energia vitală a unui milion de oameni din acest sistem solar lipsit de apărare ca să ne umplem cisternele și să ne încărcăm bateriile. Dar, pînă cînd nu dezlegăm misterul cu Hanardy, nu îndrăznim să omorîm nici măcar o singură ființă".

20

Luați o ființă înzestrată cu rațiune...

Toți cei aflați la bordul super-navei dreeg, care făcea drumul pînă la luna Europa în numai treizeci de ore (în loc de cîteva săptămîni), se potrivesc acestei descrieri: dreegii, Pat, profesorul Ungarn și adormitul Hanardy.

Au luat cu ei și nava de mărfuri a lui Hanardy pentru a se folosi de ea la aterizare. Au coborît fără incidente în docul permanent pe care-l avea în Spaceport, cel mai mare oraș al Europei.

Considerați orice persoană înzestrată cu rațiune...

Aici putem include și un om în stare de somn... precum Hanardy. Cînd un om este în cel de-al patrulea stagiu al somnului, asemenea lui Hanardy – stagiul profund al undelor delta – poți să-l împingi, să-l lovești sau să-l rostogolești. Este foarte greu să-l trezești. Cu toate astea, acesta este stagiul în care o persoană poate acționa ca somnambul, atingînd orice țel, oricît de ciudat.

Forțați această ființă înzestrată cu rațiune să interacționeze cu un univers extrem de vast...

„Nu vrem să ne asumăm nici un fel de riscuri", zise Rilke, femeia dreeg brunetă. „Îl vom pune în mișcare la nivelul stagiului patru, în stare de somnambulism."

Sween a fost acela care direcționă o rază luminoasă spre fața lui Hanardy; după cîteva clipe o întrerupse.

Trecu o perioadă lungă de timp. Apoi corpul din pat prinse să se miște.

O a doua femeie – blonda –, fără să ridice privirea de pe instrumentul pe care-l monitoriza, făcu un gest grăbit și comentă: „Centrul somnambulismului se află în banda undelor delta la C-zece-treisprezece-B."

Erau niște detalii tehnice specifice dreegilor care nu însemnau nimic pentru Pat. Cu toate astea, cuvintele ei stîrniseră entuziasmul celorlalți opt membri ai grupului.

Sween-Madro se întoarse spre Pat. „Ai idee de ce Hanardy ar vrea să viziteze și are un sentiment de afecțiune pentru treisprezece oameni din Spaceport?"

Pat ridică din umeri. „Știu că s-a împrietenit cu anumiți nenorociți din oraș", rosti cu dispreț. „Pierde-vară obișnuiți, cum găsești peste tot prin spațiu. Eu n-aș irosi nici măcar o clipă cu ei."

Sween i-o întoarse cu răceală: „Noi nu ne asumăm nici un fel de riscuri, Pat. Soluția ideală ar fi să-i omorîm pe toți treisprezece. Dar dacă o facem, Hanardy ar putea avea vise cu scop punitiv legate de noi, atunci cînd o să se trezească. Ceea ce se va întîmpla în curînd, într-un fel sau altul. Deci ... chipul slab și prelung se destinse într-un zîmbet feroce – o să-i facem nefolositori pentru el".

„Taci!" șopti blonda. Arătă spre silueta din pat.

Hanardy cel somnambul deschise ochii.

Pat constată atunci că toți dreegii îl priveau pe Steve cu cea mai mare atenție. Involuntar, pentru o clipă, își ținu și ea răsuflarea și aștepta alături de ei.

Hanardy nu privi nici spre ea și nici spre dreegi, nu arăta că ar fi fost conștient de prezența lor.

Fără un cuvînt, coborî din pat și-și scoase pijamaua. După aceea, intră în baia mică și se apucă să se radă și să-și perie părul. Reveni în cabina-dormitor și începu să se îmbrace cu aceiași pantaloni pătați și o cămașă nouă, iar în picioare își trase o pereche de ghete.

Atunci cînd Hanardy ieși din cabină, Rilke o împinse pe Pat. „Rămîi alături de somnambul", îi comandă.

Pat observă că Rilke și cu Sween-Madro se țineau aproape, chiar în urma ei. Ceilalți dispăruseră din vedere.

Hanardy, în faza de somnambulism, deschise trapa navei și o porni în jos pe traversă.

Sween-Madro îi făcu semn cu capul lui Pat să-l urmeze.

Fata ezită o clipă în capul «traversei» înalte. Apoi mai adăstă un moment ca să privească la orașul Spaceport, care se întindea în fața ei.

Trapa navei lui Hanardy se afla la aproape cincizeci de metri deasupra rampei solide care susținea vehiculul spațial. Exista un spațiu de aproape un metru și jumătate între trapă și partea superioară a rampei, care era de fapt o parte integrantă din doc.

Chiar în față, Pat putea vedea prima clădire a orașului. Îi venea greu să creadă că aproape întreaga populație din acel port spațial, cu tot echipamentul de care dispunea, nu avea nici o șansă împotriva dreegilor. Acolo nu exista nici o protecție pentru ea, Hanardy sau oricine altcineva.

Uimirea aproape că o copleși. Factorul decisiv era tocmai inteligența dreegilor. Se gîndi aproape fără voie: „Ceea ce se află în *memoria* lui Steve despre inteligența superioară este tot ce a rămas ca scut între acești vampiri și victimele lor".

Cîteva minute mai tîrziu mergea alături de Hanardy. Aruncă o privire spre chipul lui lipsit de expresie, așa de grosolan și fără urmă de educație. Nu reprezenta o mare speranță.

Ea și dreegii se ținură după Hanardy de-a lungul unei străzi, intrară după el într-un hotel, urcară cu un ascensor și străbătură un hol pînă ajunseră la ușa cu numărul 517. Hanardy apăsă pe un buton și, puțin după aceea, ușa se deschise. În fața lor apăru o femeie de vîrstă mijlocie. Era îndesată și avea ochi tulburi, dar chipul i se lumină de un zîmbet strîmb atunci cînd dădu cu ochii de Hanardy. „Hei, Han, bună!" îi strigă.

După ce vorbi își dădu seama că Pat și cei doi dreegi veniseră împreună cu pilotul. Dacă se gîndise cumva să se apere, era prea tîrziu. Sween o anihilă cu ajutorul razei mecanismului hipnotic, despre care rosti degajat imediat ce intrară în cameră și închiseră ușa: „Nu e nevoie de ceva mai complex pentru ființele umane sau pentru – ridică nepăsător din umeri – kluggi. Scuze, Pat", îi zise fetei, „dar adevărul este că, asemenea oamenilor din acest sistem solar, nici voi nu aveți decît o idee destul de vagă despre

hipnotism și alte fenomene nonconștiente, dar care au fost special inventate de hipnotizatorii lipsiți de scrupule pentru propriul lor beneficiu."

Făcu o scurtă pauză, se uită iar la fată și adăugă cu sarcasm: „N-o să poți surprinde niciodată un lennel, un medder sau un hulak prin nici o metodă de control mai simplă decît..." Se întrerupse deodată. „Mă rog, nu contează!"

Se întoarse spre femeie. Sub îndrumarea lui relată care era relația dintre ea și Hanardy.

De cînd se cunoscuseră, Hanardy îi tot dăduse bani.

„Și ce anume primește pentru ei?" întrebă Rilke.

„Nimic."

Cum metoda lor obliga subiectul să spună numai adevărul, Rilke se încruntă spre Sween. „Nu poate să fie vorba de altruism. Nu la acest nivel scăzut, nu?"

În mod clar dăduseră peste ceva neașteptat. Pat rosti cu silă: „Dacă altruismul este un factor al coeficientului de inteligență, voi dreegii sînteți cu toții niște idioți fără speranță din punctul ăsta de vedere".

Bărbatul nu-i răspunse. În următoarea clipă, trupul lui anormal de lung și de subțire se aplecă asupra femeii inconștiente pe care o interogase atît de repede. Se văzu o fulgerare albăstruie atunci cînd buzele lui le atinseră pe ale ei. Repetă acea caricatură de sărut de încă șase ori. De fiecare dată femeia devenea vizibil mai mică, ca un om bolnav care se stinge pe un pat de spital.

În cele din urmă, raza hipnotică fu ațintită asupra ochilor ei obosiți, ștergînd amintirea celor petrecute. Însă atunci cînd plecară de acolo, femeia zbîrcită de pe pat era încă în viață.

Următoarea persoană la care-i conduse Hanardy era un bărbat. De această dată veni rîndul lui Rilke să ofere sărutul morții și în sistemul ei se înmagazină energia vitală a omului.

Îi secătuiră în felul acesta pe toți cei treisprezece prieteni ai lui Hanardy, după care se deciseră să arunce întregul oraș în aer.

Zîmbind cu ferocitate, Sween explică: „Dacă i-o facem cînd ești și tu cu el, femeia pentru care simte o devoțiune de-a dreptul idioată și care-i este alături, în portul lui de acasă – singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată –, o să fie foarte ocupat ca să-i apere pe cei dragi. Apoi noi, care vom fi deja în spațiu cînd se

vor petrece toate astea, probabil vom supraviețui în cele cîteva secunde care îi vor trebui înainte să se trezească".

În vreme ce-l asculta, Pat simți cum se forma în interiorul ei convingerea că oricum nu mai avea ce pierde.

Începuseră deja să urce pe traversa de metal care ducea spre trapa navei de mărfuri. Hanardy mergea înaintea lor, ca un automat, iar în spatele lui venea Pat, apoi Rilke și la urmă Sween. Cînd ajunseră la ultimii metri, Pat își luă inima în dinți și zise cu glas tare: „Mi se pare o greșeală..." începu.

Și făcu un salt înainte. Se propti cu mîinile de spatele lui Hanardy și-l împinse peste marginea traversei.

După cum se așteptase, dreegii reacționară cu rapiditate. Hanardy încă se mai clătina pe marginea îngustă a traversei, la o înălțime de cincizeci de metri, cînd cei doi ajunseseră la el. Ca o singură persoană, se întinseră peste balustradă, se aplecară și lăsară brațele în jos. Îl prinseră în următoarea fracțiune de secundă.

Atunci cînd îl împinsese pe Hanardy, din cauza efortului făcut, Pat se trezi alunecînd peste cealaltă margine a traversei.

În vreme ce cădea, completă în minte fraza pe care o începuse: „Mi se pare o greșeală... să supui o asemenea dragoste prostească la cel mai cumplit test!"

21

Spaceportul de pe Europa, asemenea altor comunități similare din sistemul solar, nu era un orășel obișnuit de patru mii de suflete. Cel mai bine semăna cu o veche bază de alimentare din Pacificul de Sud, cu echipamentul și garnizoana sa militară. «Garnizoana» din Spaceport era compusă din experți tehnici care lucrau în sisteme mecanice complexe create pentru repararea și verificarea navelor spațiale. În plus, Spaceport era și bază pentru mineri, pentru că acolo soseau mici transportoare încărcate cu minereurile excavate de pe meteoriți, care apoi erau preluate de fabrici gigantice, unde erau separate în materiale prețioase și resturi. Spre Pămînt plecau numai cargourile pline de materiale gata prelucrate.

Asemănarea cu un port din Pacificul de Sud se născuse și din altă pricină. Exact la fel cum în fiecare port de pe Pămînt se adunau treptat tot mai mulți aventurieri și pierde-vară, pînă cînd

se ajungea la saturație, tot așa și în Spaceport se strînsese un adevărat trib de rătăcitori ai spațiului. Tribul era constituit din femei și bărbați într-un număr aproape egal, mărimea fiecărui grup fiind variabilă. Cel mai adesea erau întîlnite grupurile de cîte treisprezece asemenea indivizi. Nu s-ar fi putut spune că erau cinstiți, dar nici unul nu era căutat pentru crimă sau furt. De altfel, ar fi fost imposibil. În spațiu, o persoană acuzată de unul dintre delictele de bază era automat trimisă pe Pămînt, fără a i se mai permite să plece vreodată de acolo. Chiar și așa, printre oficialii însărcinați cu aplicarea legii exista o mare toleranță în privința a ceea ce putea fi considerat delict. În nici un caz beția sau dependența de droguri, indiferent că ar fi fost vorba de vreun bărbat sau o femeie. Orice fel de sex normal, cu plată sau fără, nu fusese niciodată subiectul vreunei investigații.

Exista și un motiv pentru această atitudine. Majoritatea persoanelor implicate – bărbați și femei – aveau pregătire într-un domeniu tehnic, indiferent care ar fi fost acesta. Erau niște paria pentru că nu erau capabili să păstreze o slujbă permanentă, dar în timpul perioadelor aglomerate, cîte un ofițer de la serviciul de personal, trimis din partea companiei presate de timp, putea fi adesea văzut prin barurile de pe strada Front, căutînd un anume om sau un grup. Vagabonzii găsiți de el puteau cîștiga bani frumoși pentru o săptămînă sau două, dacă nu chiar trei.

Exact un asemenea ofițer de la personal care căuta acele suflete pierdute îi descoperi pe cei treisprezece oameni de care avea nevoie – patru femei și nouă bărbați – bolnavi cu toții.

Desigur, chemase imediat autoritățile portuare. După ce îi examină, doctorul care fusese adus declară că toți cei treisprezece se aflau într-o stare avansată de slăbiciune. Păreau să fie, așa cum se exprimă chiar el, «parțial în viață».

Raportul provocă panică la Autoritatea Portuară. Directorul întrevedea deja efectele distrugătoare ale unei epidemii.

Tocmai cînd se gîndea la ce ar fi putut face, primi diverse rapoarte de la doctori particulari care arătau că boala, oricare ar fi fost aceea, afectase și un mare număr de cetățeni influenți, rezidenți în Spaceport.

Totalul calculat după ultima numărătoare era de 193 de persoane bolnave de aceeași pierdere majoră de energie, aflate într-o apatie totală.

22

La un anume nivel al minții, Hanardy deveni conștient că Patricia Ungarn cădea și că avea să moară.

Ca s-o salveze, trebuia să facă rost de energie de undeva.

Știu imediat de unde putea lua acea energie.

Pentru un moment cosmic, atunci cînd starea de somnambulism fu întreruptă, fiind înlocuită de acea fază de visare care precede întotdeauna trezia, se simți încătușat de rigiditatea personalității sale.

Urmă o fracțiune de secundă în care o anumită parte a conștientului lui privi cu uimire și groază la o viață întreagă de neglijență.

Acea singură privire caleidoscopică spre interiorul său a fost suficientă. Barierele căzură.

Timpul încetă să se mai scurgă. Pentru el, toate particulele existente în univers își încetaseră mișcarea.

În starea aceea de veșnicie, Hanardy era conștient de el însuși ca de o locație. În jurul lui mai existau alte 193 de asemenea locații. Observă pe dată că treisprezece dintre ele erau pîlpîitoare, gata să se stingă. Le excluse imediat din planul său.

Pentru celelalte 180 rămase emise un postulat. Postulă că cei 180 vor fi bucuroși să se achite imediat față de el.

După aceea, fiecare din cei 180 cedă de bunăvoie șapte zecimi din întreaga energie vitală în toate cele 180 de locații.

Imediat ce acea energie se îndreptă spre Hanardy, timpul își reluă scurgerea.

Universul viu care era Steve Hanardy se extinse spre ceea ce părea să fie mărețul întuneric primordial. În acel întuneric existau pete și mai întunecate, nouă la număr – dreegii. Chiar prin inima fiecărei excrescențe negre trecea un fir lung și argintiu ca un vierme: boala dreeg, strălucitoare, încîlcită, urîtă.

În vreme ce Hanardy observa acele distorsiuni criminale, deveni conștient de dunga roșie din mijlocul acelui argintiu sinistru.

Se gîndi atunci uluit: „Ia te uită, ăsta-i chiar sîngele meu!"

Realiză atunci, cu un profund interes, că era sîngele pe care dreegii îl luaseră de la el imediat ce ajunseseră pe meteoritul Ungarn.

Mare parte din el ajunsese la Sween. Dar și ceilalți luaseră repede cîte un pic din sîngele proaspăt. Hanardy constată că asta era ceea ce observase la el Marele Galactic. Era un catalizator!

În prezența lui, într-un mod sau altul, oamenii se vindecau... în multe feluri.

În numai cîteva zile, sîngele pe care-l luaseră cu forța avea să-i vindece pe dreegi de boala care-i măcina.

Dreegii vor descoperi leacul cu stupoare – deși era prea tîrziu ca să-și mai poată schimba metodele brutale.

Pentru Hanardy scena dinaintea lui se alteră.

Cele nouă pete negre nu mai erau formatate de boală, așa cum le văzu după aceea. Descoperi că ajunsese să-i respecte pe cei nouă ca membri ai singurei rase inferioare care atinsese nemurirea. Lecuirea lor era foarte importantă.

Din nou, pentru Hanardy avu loc o altă schimbare. Devenise conștient de liniile albe de energie care zburau direct spre el de undeva dintr-un întuneric și mai adînc situat mai în spate. În depărtare era un singur punct de lumină. Atunci cînd atenția lui se concentră asupra punctului de lumină, toate celelalte linii dispărură.

Lui Hanardy îi veni în minte că aceea trebuia să fie nava dreeg și că, în relație cu Pămîntul, trebuia orientată într-o anume direcție. Dunga albă și nespus de subțire era ca o linie trasată de la navă la el. Hanardy privi de-a lungul ei. Și pentru că era deschis – așa de deschis! – execută atingerea. Atinse și alte locuri și încercă să echilibreze totul între ele și nava dreeg.

Se orientă în spațiu.

Orientă chiar spațiul în funcție de el!

Atunci cînd termină atingerea, realiză că nava dreeg se afla la o distanță ceva mai mare de șase mii de ani lumină.

Destul de departe, decise.

Imediat ce luă această decizie, permise timpului să își reia cursul și pentru dreegi. Și așa...

Atunci cînd timpul începu să se scurgă iar, dreegii descoperiră că se aflau în propria lor navă. Erau acolo toți nouă. Se priviră nesiguri unii pe alții, apoi se apucară să studieze spațiul din jur. Văzură imediat configurațiile stelare necunoscute. Nefericirea lor crescu. Nu era deloc plăcut să se vadă pierduți în spațiu, după cum prea bine știau din experiențele anterioare.

După un răstimp, în care nu se mai întîmplă nimic, deveni clar că – deși probabil nu aveau să mai poată găsi niciodată sistemul solar în care se afla Pămîntul – erau cel puțin în siguranță...

Pentru Pat, prima schimbare percepută a fost stabilitatea, nu mai cădea în gol. Așa cum nu se mai afla pe Europa. Imediat ce-și recăpătă echilibrul, văzu că se afla într-o cameră cunoscută.

Scutură din cap ca să-și alunge ceața din priviri. Își dădu seama că era vorba de o cameră din meteoritul Ungarn, căminul ei. Auzi un fel de suspin înăbușit și se întoarse – se opri, cu un picior în aer, atunci cînd văzu că alături era tatăl ei.

Pe chipul lui se imprimase o expresie de ușurare. „Mi-am făcut multe griji din cauza ta", îi zise. „Eu am ajuns aici de mai bine de un ceas. Draga mea, totul e bine! Ecranele noastre sînt activate și totul este la fel cum era ... înainte. Sîntem în siguranță."

„D-dar", se bîlbîi fata, „Steve unde e?"

...Ceva mai devreme. Hanardy avea impresia că-și amintea de o experiență uitată de pe meteoritul Ungarn – de o perioadă de dinainte de sosirea lui Sween-Madro și a celui de-al doilea grup de dreegi.

Marele Galactic din acea perioadă, care fusese William Leigh, era aplecat peste Hanardy, așa cum zăcea întins pe podea.

Îi spusese cu un zîmbet serios, dar amical: „Tu și fata asta sînteți o combinație reușită. Tu, cu atîția oameni care ți-au rămas datori, iar ea, cu abilitatea considerabilă de a rezolva situațiile încurcate".

După aceea se întrerupsese deodată. „Steve, în univers sînt miliarde de canale deschise. Să conștientizezi geniul din ele este următorul mare pas pe scara inteligenței. Pentru că oricum ai avut parte de un feed-back serios, dacă ești foarte atent, s-ar putea să obții și fata."

Cuvintele lui Leigh se întrerupseseră brusc. Pentru că în acel moment atinsese umărul pilotului.

Amintirea păli...

AL DOILEA STAGIU – COEFICIENTUL DE INTELIGENȚĂ 10 000

REABILITARE COMPLETĂ
ÎNCEPE STAGIUL FINAL!

23

Barbara Ellington simți înțepătura atunci cînd se ridică de la tișnitoare – o mică pișcătură de moment, ceva rece ca gheața în mușchiul brațului drept, aproape de umăr.

Se răsuci repede, ușor stîngace, apoi privi derutată la omul mic și chel, cu costum elegant, care se afla la doi pași în urma ei, așteptîndu-și rîndul să bea. „Oh, Barbara, bună ziua", o salută el curtenitor.

Barbara se simțea stînjenită de-a binelea. „Eu..." începu incoerentă. „Eu n-am știut că mai aștepta cineva după mine, doctor Gloge. Dar acum am terminat."

Luă de lîngă perete servieta pe care o lăsase jos cînd se oprise ca să bea, apoi plecă mai departe pe holul luminat de soare. Era o fată înaltă și subțire – poate chiar un pic prea înaltă, dar, cu chipul acela serios și părul castaniu și lucitor nu era neatrăgătoare. În clipa aceea, obrajii îi ardeau. Știa că mergea țeapănă ca un lemn, prea conștientă de propria-i persoană, întrebîndu-se dacă doctorul se uita după ea. Se simțea nemulțumită de felul în care se comportase lîngă tișnitoare.

„Dar ceva m-a înțepat", își zise neliniștită.

Atunci cînd ajunse la capătul holului, aruncă o privire în urmă. Doctorul terminase de băut și se îndrepta fără grabă în direcția opusă. Nu mai vedea pe nimeni altcineva în jur.

După ce dădu colțul, Barbara ridică mîna stîngă și se apucă să fricționeze zona de pe brațul drept, unde simțise înțepătura aceea ușoară, ca de gheață. Oare doctorul era responsabil pentru – mă rog, ce simțise? Se încruntă și scutură din cap. Lucrase în biroul doctorului vreme de două săptămîni imediat după ce se angajase la institut. Dar dr. Henry Gloge, șeful secției de biologie de la Institutul de Cercetări Alpha, deși fusese mereu politicos, ba chiar curtenitor, avea o personalitate tăcută, rece, retrasă, fiind cu totul devotat muncii sale.

Nu era deloc genul de bărbat căruia să i se pară nostim să-i joace o asemenea farsă unei stenografe.

Dar, de fapt, nu fusese deloc o farsă.

Din punctul de vedere al doctorului Henry Gloge, întîlnirea din ziua aceea cu Barbara Ellington pe holul celui de-al cincilea etaj fusese o întîmplare cum nu se putea mai fericită. Cu cîteva

săptămîni înainte o selectase drept unul dintre cei doi subiecți simpli la minte pentru Stimularea Punctul Omega.

În planurile lui foarte atente fusese inclusă și o vizită în camera ei, atunci cînd era plecată. Instalase deja echipamente diverse care s-ar fi putut dovedi extrem de valoroase pentru experimentul lui. Pînă cînd nu terminase cu toate aceste aranjamente preliminarii nici nu o căutase în secția de stenografie. Însă după aceea, cînd avusese nevoie de ea, descoperise că Barbara fusese transferată din departament.

Gloge nu îndrăznise să riște întrebînd unde anume era. Pentru că, dacă experimentul avea să ajungă la un rezultat indezirabil, nimeni nu trebuia să bănuiască existența vreunei legături între o dactilografă umilă și el. Și chiar dacă rezultatul era cel scontat, putea fi nevoit să păstreze mai departe secretul.

Gloge fusese foarte nemulțumit de întîrziere. Cînd în cea de-a patra zi a căutărilor sale o recunoscuse deodată, mergînd pe hol cam la cincizeci de pași înaintea lui, considerase că soarta ținea totuși cu el.

Atunci cînd fata se oprise la țișnitoare, el se apropiase în spatele ei. Se asigurase mai întîi că nu era nimeni prin preajmă. Deabia atunci scosese din buzunar micul pistol cu jet pe care-l ațintise spre mușchiul umărului ei. În armă avea un compus gazos al serului Omega și singurul semn că-l descărcase, atunci cînd trăsese, fusese dunga subțire, ca o ceață, care se văzuse o clipă întinzîndu-se din capătul ca un vîrf de ac al pistolului pînă la brațul ei.

Cînd misiunea fusese îndeplinită, Gloge strecurase imediat instrumentul în tocul din interiorul hainei, pe care după aceea o încheiase, pentru mai multă siguranță.

Barbara, cu servieta în mînă, intră grăbită în birourile lui John Hammond, asistentul special al președintelui acelui institut, care se aflau la etajul cinci a ceea ce era în general considerat cel mai mare complex științific de pe Pămînt. Alex Sloan, președintele, avea biroul la etajul șase.

Barbara se opri în fața ușii negre, masive, care avea înscris pe ea numele lui Hammond. Privi posesivă spre cuvintele «Investigații și cercetări științifice», caligrafiate frumos în partea de sus a canatului. Scoase apoi din servietă o cheie de dimensiuni mici, o bagă în broască și apăsă spre dreapta.

Ușa se deschise silențioasă. Barbara intră în anticameră și auzi un clinchet înăbușit atunci cînd ușa se închise în spatele ei.

Nu era nimeni în jur. Masa de lucru a lui Helen Wendell, secretara lui Hammond, era așezată în cealaltă parte a încăperii și avea deasupra un număr mare de documente. Ușa de la holișorul îngust care dădea în biroul personal al lui Hammond era deschisă. De acolo Barbara putea auzi glasul molcom al lui Helen.

Barbara Ellington fusese mutată la biroul lui Hammond – de fapt la Helen Wendell – imediat ce revenise din călătoria ei neașteptată în Europa. Amintirea acelei vacanțe, după cum prefera ea s-o numească, continua s-o umple de bucurie. Deși, desigur, fusese plănuită ca un fel de pregătire suplimentară pentru actuala ei poziție.

În afară de faptul că salariul îi crescuse într-un mod foarte plăcut, mare parte a interesului ei pentru postul actual fusese, și continua să fie, datorat figurii impozante a lui John Hammond, iar în afară de asta, pentru că avea să facă parte din cercul care se ocupa de operațiunile ascunse de la «Investigații și cercetări științifice». Din păcate, pînă în clipa aceea fusese foarte dezamăgită.

Barbara se îndreptă spre masa de lucru a lui Helen Wendell, scoase din servietă un set de documente și tocmai le așeza într-un coș cînd privirea i se opri deodată asupra numelui doctorului Henry Gloge, care era trecut pe un mic bilet din teancul alăturat. Dintr-un impuls – pentru că-l văzuse pe doctor cu numai cîteva clipe înainte – se uită mai bine la el.

Biletul era atașat la un raport. Acesta îi amintea lui Hammond că urma să se întîlnească cu dr. Gloge în ziua aceea, la trei și jumătate, în legătură cu proiectul Omega. Barbara privi automat spre ceasul de la mînă; era numai trei fără cinci.

Spre deosebire de majoritatea materialelor cu care lucra, cel din fața ei era ceva mai ușor de înțeles. Se referea la un proiect biologic, Stimularea Punctul Omega. Barbara nu-și amintea să fi auzit de un asemenea proiect cîtă vreme lucrase la doctorul Gloge. Dar nu era deloc surprinzător – secțiunea de biologie era una dintre cele mai mari din institut. Din cîte citise, proiectul era legat de «accelerarea procesului evoluționist» la cîteva specii de animale și singura informație reală din acel raport părea să fie numărul cobailor care muriseră în timpul testului și cînd fuseseră distruse cadavrele lor.

Oare marele John Hammond își pierdea vremea cu asemenea lucruri?

Dezamăgită, Barbara puse raportul la loc în coș și o porni spre propriul ei birou.

Imediat ce se așeză la masa de lucru, observă un teanc de hîrtii care nu fuseseră acolo atunci cînd plecase să ducă documentele lui Helen și să ia altele. Atașată la teanc era și o notă, pe care se vedea scrisul mare și clar al lui Helen. Se apucă s-o citească:

Barbara,

Documentele de față au sosit pe neașteptate și trebuie dactilografiate chiar azi. Este evident că va trebui să stai cîteva ore peste program. Dacă ți-ai făcut deja ceva planuri pentru seară, anunță-mă și voi cere o dactilografă de jos să vină și să se ocupe de ele.

Barbara simți imediat o undă de gelozie posesivă. Aceea era treaba *ei*, biroul *ei* ! În mod categoric nu voia să vină o altă fată acolo.

Din nefericire, chiar avea o întîlnire în seara aceea. Dar i se părea mult mai important să oprească o intrusă să-i ia locul din biroul lui John Hammond, fie și numai pentru cîteva ore. Aceea fusese decizia ei de moment și nu avea nevoie să se mai gîndească la ea. Totuși, rămase nemișcată un moment, mușcîndu-și buzele; în clipa aceea era numai o femeie care se gîndea cum să refuze un mascul cu temperament exploziv și fără pic de răbdare. Ridică receptorul telefonului și formă un număr.

De cîteva luni bune Barbara își pusese speranțele în Vince Strather, un tehnician de la laboratorul foto. Cînd îi auzi glasul la telefon, îi explică ce se întîmplase și încheie spășită: „Mi-e teamă că nu o să fiu privită foarte bine dacă refuz, Vince, mai ales că am venit aici de curînd".

Aproape că-l putea simți pe Vince absorbind impactul refuzului pe care tocmai i-l comunicase; de cînd începuse scurta lor poveste de dragoste Barbara descoperise că el încerca s-o împingă cu repeziciune spre intimitatea premaritală, un pas pe care ea era hotărîtă să nu-l facă.

În acel moment însă se simțea doar ușurată că el îi acceptase explicația. Puse receptorul în furcă, simțind doar căldură la adresa lui.

„Îl iubesc cu adevărat", se gîndi.

Cîteva momente mai tîrziu se simți deodată amețită.

Simptomele erau destul de ciudate, pentru că nu semănau deloc cu cele pe care le știa foarte bine și care însoțeau adesea durerile de cap. Simțea ceva care lua amploare, un fel de vîrtej ușor care avea loc înăuntrul și în afara ei, ca și cum nu ar mai fi avut deloc greutate, gata să se ridice plutind de pe scaun și să se răsucească încet, iar și iar.

Aproape simultan, deveni conștientă de o surescitare curioasă, de un sentiment de putere, de bine, ceva cu totul deosebit de tot ce mai simțise vreodată. Senzațiile continuară pentru alte douăzeci de secunde, după care își pierdură intensitatea și dispărură la fel de brusc pe cît apăruseră.

Derutată și zguduită, Barbara se îndreptă în scaun. O clipă se gîndi să ia o aspirină. Dar nu vedea ce motiv ar fi avut. Nu se simțea rău. Mai mult, i se părea că era mult mai receptivă și mai plină de viață.

Tocmai cînd voia să se întoarcă la mașina de scris, observă o mișcare cu colțul unui ochi. Întoarse capul și văzu că John Hammond se oprise în pragul ușii de la micul ei birou.

Barbara îngheță, așa cum i se întîmpla mereu în prezența lui; apoi se întoarse încet cu fața spre el.

Hammond rămăsese în ușă, privind-o îngîndurat. Era un bărbat de un metru și optzeci, cu păr de un castaniu întunecat și ochi de culoarea oțelului. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani și avea constituția unui atlet. Dar nu prezența lui sau puterea fizică o impresionaseră cel mai mult pe Barbara în decursul celor zece zile de cînd lucra acolo, ci inteligența fină care era exprimată de chipul frumos cizelat și care lucea mereu în ochii reci. În acel moment se gîndi pentru a suta oară: „Așa trebuie să arate toți oamenii cu adevărat mari".

„Te simți bine, Barbara?" o întrebă Hammond. „O clipă am crezut c-o să cazi de pe scaun."

Barbara se simți extrem de tulburată că omul acela observase ușoara amețeală pe care o avusese. „Îmi pare rău, domnule Hammond", murmură cu timiditate. „Cred că visam cu ochii deschiși."

El o mai privi un moment, apoi încuviință din cap, se întoarse și plecă.

24

După ce plecă de lîngă Barbara, Gloge coborî cîteva etaje și se ascunse în spatele unui morman de lăzi. Acestea erau într-un pasaj aflat chiar în fața ușii încuiate a depozitului principal al laboratorului foto. La trei și un sfert fix se deschise ușa aflată vizavi de pasaj. Un tînăr roșcat, înalt, cu chip întunecat, îmbrăcat cu un halat pătat pe deasupra hainelor de stradă, care împingea înaintea lui un cărucior încărcat, apăru în capătul pasajului, îndreptîndu-se spre Gloge și depozitul laboratorului.

Acela era finalul schimbului de la laborator. Gloge descoperise că una dintre sarcinile regulate ale lui Vincent Strather, prietenul Barbarei Ellington, era să pună la loc în depozit anumite materiale, exact la acea oră.

Privind printre crăpăturile unei lăzi, dr. Gloge supraveghea apropierea lui Strather. Își dădu seama că era mult mai încordat și mai nervos decît fusese atunci cînd îi făcuse Barbarei injecția. Vincent Strather nu era deloc genul de subiect pe care l-ar fi ales Gloge – tînărul era prea irascibil, prea amar. Dar simplul fapt că era prietenul Barbarei și că petrecea cu ea timpul liber se putea dovedi folositor pentru stagiile avansate ale experimentului – asta era părerea doctorului.

Strecurîndu-și mîna pe sub haină, acolo unde se afla tocul pistolului, ieși din ascunzătoare și traversă pasajul, îndreptîndu-se spre Vince Strather...

Chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci își dădu seama că nervozitatea îl trădase.

Vîrful sub formă de ac al armei fusese prea departe de Strather; cu o jumătate de metru, dacă nu chiar cu un metru mai departe. La o distanță prea mare, jetul de gaz care ieșea din ac cu o viteză de aproape o mie de kilometri pe oră, avea vreme să se împrăștie și să încetinească. Pe Strather îl nimeri sus, pe un umăr, și îi zgîrie puțin pielea atunci cînd o penetră. Pentru tînăr, senzația trebuie să fi fost cea a unui impact destul de dur. Sări ca ars și urlă, după care începu să tremure, de parcă ar fi fost în stare de șoc – răgaz în care Gloge profită și-și strecură arma în toc și apoi își încheie haina.

Din păcate, incidentul nu se termină acolo. Vince Strather se răsuci deodată. Îl prinse pe Gloge de umeri, iar chipul furios se

apropie la un deget de fața doctorului. „Nemernic afurisit ce ești!" urlă. „Cu ce naiba m-ai lovit adineauri? Și cine naiba mai ești și tu?"

Pentru o clipă, doctorul se pierdu. Apoi încercă să se smulgă din strînsoarea dură a lui Strather. „Habar nu am despre ce tot vorbești acolo!" rosti cu răsuflarea tăiată.

Se opri deodată. Văzu că Vince privea peste umărul lui. Strînsoarea se reduse, iar Gloge se putu elibera. Se întoarse și privi în spate. Simți cum i se înmuiau genunchii.

De-a lungul pasajului venea chiar John Hammond, care-i privea întrebător. Gloge nu putea decît să spere cu disperare că Hammond nu fusese prin apropiere atunci cînd trăsese cu arma lui cu jet.

Hammond se apropie de ei și rosti pe un ton autoritar: „Doctor Gloge, poți să-mi explici ce se petrece aici?"

„Doctor!" repetă Vince uimit.

Gloge încercă să se arate cît mai indignat. „Se pare că acest tînăr are impresia că l-am lovit acum o clipă. Nu cred că mai este nevoie să spun că nu am făcut absolut nimic de genul ăsta și nici nu înțeleg de unde i-a venit o asemenea idee."

Se întoarse să se uite încruntat la Strather. Privirea tînărului se mișca nesigură de la un bărbat la altul. Era în mod clar copleșit de prezența lui Hammond și de titlul lui Gloge, dar nu reușise să-și depășească furia.

Rosti morocănos: „Ei bine, ceva m-a lovit. Cel puțin așa am simțit! Cînd m-am întors ca să mă uit în jur, dumnealui era acolo. Ca atare am crezut că el m-a pocnit".

„Tocmai treceam pe lîngă tine", îl corectă Gloge. „Tu ai urlat deodată și eu m-am oprit." Dădu din umeri și zîmbi nevinovat. „Asta-i tot ce am făcut, tinere! Pentru că nu aveam absolut nici un motiv să te lovesc."

Strather admise cu ranchiună: „Atunci probabil că m-am înșelat".

Doctorul răspunse prompt: „Atunci să considerăm totul o greșeală și să uităm incidentul!" Întinse mîna.

Strather i-o strînse cu ezitări, apoi îl privi și pe Hammond. Cînd Hammond nu comentă, se întoarse ușurat, luă una din cutiile din cărucior și dispăru în depozit.

Hammond rosti de-abia atunci: „Tocmai mă îndreptam spre biroul tău, doctore, unde mă așteptam ca în cîteva minute să

avem o mică discuție despre proiectul Omega. Bănuiesc că mergeai în aceeași direcție, nu?"

„Da, da." Gloge o porni alături de bărbatul cel înalt, în vreme ce se gîndea: „Oare a văzut ceva?"

Tovarășul lui de drum nu dădea nici un semn.

Cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce privea peste suprafața lucioasă a mesei de lucru spre John Hammond, Gloge avu sentimentul neplăcut că era un criminal confruntat cu oamenii legii. Întotdeauna îl uimise faptul că bărbatul acela – Hammond – reușea să-l facă să se simtă ca un băiețel.

Cu toate acestea, discuția lor începuse cu o declarație reconfortantă din partea omului cel impunător: „Discuția noastră este absolut neoficială, doctore. În clipa aceasta nu-l reprezint pe președintele Sloan – și nici Consiliul Director. Întîlnirea noastră a fost special aranjată. Pentru că astfel vom putea amîndoi discuta cu mai multă franchețe".

Gloge întrebă: „Există cumva plîngeri despre activitatea mea de aici?"

Hammond încuviință din cap. „Nu se poate să nu știi nimic despre ele, doctore. Ți s-a cerut să-ți amplifici rapoartele cu privire la proiect, să dai mai multe detalii, să fie cît mai clare, și asta de vreo trei ori în ultimele două luni."

Gloge admise în sinea lui, deși cu multe șovăieli, că acum era obligat să-i dea mai multe date.

Răspunse cu o sinceritate aparentă: „Această reținere a mea de a comunica mai pe larg se datorează în mare măsură unei dileme strict științifice. S-au întîmplat destule lucruri în acest experiment, dar înțelesul lor mi-a devenit clar de-abia în ultima vreme".

„Există sentimentul", zise Hammond cu glasul său calm, „că proiectul dumitale este un eșec."

Gloge interveni cu tărie: „Este o acuzație nefondată!"

Hammond se uită cu atenție la el înainte să răspundă: „Nu s-a formulat nici o acuzație – încă. Acesta-i motivul pentru care azi mă aflu aici. Știi foarte bine că nu ai raportat nici un fel de succes în ultimele șase luni".

„Domnule Hammond, au fost multe eșecuri. În limitele proiectului, în această fază a experimentului era ceva de așteptat."

„Ce fel de limite?"

„Experimentele din cadrul proiectului au fost limitate la formele inferioare, necomplicate, ale vieții animale."

„Acestea", rosti Hammond la fel de calm, „au fost limitele pe care chiar dumneata le-ai impus proiectului."

Doctorul încuviință. „Adevărat. Dar concluziile pe care le-am putut extrage făcînd experimente pe formele inferioare de viață au fost neprețuite. Iar faptul că rezultatele experimentului au ieșit aproape mereu negative, în sensul că rezultatul obișnuit era un animal care ajungea la o formă neviabilă, nu are absolut nici o importanță."

„Ca rezultat obișnuit", repetă Hammond. „Deci nu toate au murit?"

Gloge își mușcă buzele. Nu era genul de lucru pe care ar fi vrut să-l admită în această fază de început a discuției. Răspunse nemulțumit: „Într-un procentaj respectabil, animalele de experiment au supraviețuit primei injecții".

„Dar celei de-a doua?"

Gloge ezită. Dar nu mai avea cale de întoarcere. „Procentajul de supraviețuire scade drastic în acest punct", răspunse. „Nu-mi amintesc cifrele exacte."

„Dar celei de-a treia?"

Acum era forțat să facă dezvăluiri. Drept care răspunse: „Pînă acum, numai trei animale au supraviețuit celei de-a treia injecții. Toate trei din aceeași specie – *Cryptobranchus*".

„Aha!" rosti Hammond. „Mda. O salamandră mare... Deci, cea de-a treia injecție, conform teoriei tale, ar trebui să avanseze un animal de-a lungul liniei evolutive stimulate pînă într-un punct în care ar putea atinge o jumătate de milion de ani de evoluție naturală. Ai putea spune că acest rezultat a fost atins în cele trei cazuri?"

Doctorul Gloge răspunse: „Cum *Cryptobranchus* ar putea fi considerată, din motive întemeiate, o specie în care evoluția practic a stagnat, aș spune că s-a atins mai mult de atît".

„Care au fost schimbările observabile?"

Gloge se oțelise singur în vreme ce dezvăluia lucrurile unul după altul. Încerca deocamdată să decidă cînd anume trebuia să înceapă să reziste acelui interogatoriu.

Acum! se gîndi.

Rosti tare, încercînd să pară sincer: „Domnule Hammond, încep să-mi dau seama că am greșit că nu am fost mult mai deschis și mai detaliat în rapoarte. Nici nu-mi vine să cred că sînteți interesat de aceste rezultate superficiale. De ce nu mă lăsați să vă fac un scurt rezumat al observațiilor mele?"

Ochii gri ai lui Hammond erau ațintiți asupra lui. „Te rog", îi zise pe un ton liniștit.

Gloge se apucă atunci să-i expună concluziile lui. Cele mai importante evenimente erau ambigue, dar extrem de importante.

Una dintre observații arăta că exista, la toate formele de viață, o largă paletă de linii de dezvoltare evoluționistă. Din motive încă neclarificate, serul Omega stimula numai una dintre aceste linii potențiale, și nici o altă stimulare ulterioară n-ar mai fi putut altera direcția mutațională. Majoritatea acelor linii de dezvoltare conduceau spre extincție.

„Pe de altă parte", continuă Gloge, „șansele de succes cresc cît forma de viață este mai evoluată."

Hammond rosti atunci, sincer interesat: „Vrei să spui că atunci cînd vei începe să lucrezi cu mamifere mai evoluate și în cele din urmă cu maimuțe, te aștepți la rezultate mai bune?"

„Nu am nici o îndoială", răspunse Gloge cu fermitate.

Un aspect secundar – continuă Gloge – erau zonele creierului care controlau inhibiția reflexelor simple și care adesea păreau să fie sursa unei noi dezvoltări neuronale și a extinderii senzoriale. Se părea că serul intensificase aceste puncte de efort, mărindu-le flexibilitatea operațională. Ceea ce mergea rău era faptul că mult prea des asemenea amplificare a inhibițiilor parțiale conducea spre moarte.

Oricum, în *Cryptobranchus*, cerul gurii dezvoltase mici cili funcționali. Pielea se îngroșase și se transformase într-un fel de armură segmentată. De asemenea, se dezvoltaseră și colți conectați la niște glande care produceau un venin hematoxic ușor. Ochii dispăruseră, dar anumite zone ale pielii deveniseră sensibile la lumină.

Gloge ridică din umeri și încheie: „Au mai existat și alte schimbări, dar cele enumerate mai sus au fost cele mai dramatice."

„Par destul de impresionante", admise Hammond. „Ce s-a întîmplat cu cele două specimene care nu au fost disecate?"

Doctorul constată cu amărăciune că diversiunea lui nu funcționase. „Au primit și o a patra injecție, desigur", răspunse resemnat.

„Cea care", întrebă Hammond, „ar fi trebuit să le avanseze spre un punct aflat la un milion de ani de dezvoltare de-a lungul liniei evoluționiste pe care se angajaseră...?"

„Sau", interveni Gloge, „spre punctul maxim al acelei linii evoluționiste. Ecuația celor patru faze ale procesului de simulare la trecerea unor perioade anume a unei dezvoltări evoluționiste normale – douăzeci de mii de ani, cincizeci de mii, cinci sute de mii și un milion de ani – este, desigur, ipotetică și generalizată. Calculele mele arată că pentru multe specii pe care le cunoaștem în această zonă, două puncte pot fi aproximativ aceleași."

Hammond încuviință din cap. „Am înțeles, doctore. Ce s-a mai întîmplat după ce *Cryptobranchus* cel evoluat a primit și cea de-a patra injecție?"

„Nu aș putea să vă dau un răspuns precis, domnule Hammond. În aparență, a avut loc o degradare rapidă a întregii structuri. În nici două ore cele două specimene s-au dizolvat pur și simplu", răspunse Gloge încordat.

„Cu alte cuvinte", zise Hammond, „stimularea Punctul Omega conduce *Cryptobranchus* și, de fapt, toate celelalte specii la care a fost aplicată, spre una dintre aleile înfundate ale evoluției."

Doctorul Gloge răspunse înțelegător: „Pînă acum așa s-a întîmplat".

Hammond rămase tăcut, apoi: „Încă ceva", îi zise. „S-a sugerat că poate ai vrea să-ți iei un asistent bine calificat care să te ajute în muncă. Institutul nostru l-ar putea obține pe sir Hubert Roland pentru un proiect de o asemenea anvergură."

Doctorul răspunse cu răceală: „Tot respectul pentru realizările lui sir Hubert Roland, dar l-aș privi ca pe un intrus și un încurcă-lume aici. Dacă se încearcă impunerea lui cu forța, mă voi opune".

„Ei bine", rosti Hammond ușor, „hai să nu luăm de pe acum nici un fel de decizii pripite. Cum am spus și la început, această discuție a fost neoficială." Aruncă o privire spre ceasul de la mînă. „Mi-e teamă că va trebui s-o încheiem acum. Crezi că vei avea vreme să mă întîlnești iar, în biroul meu, de azi într-o săptămînă, pe

la ora zece, doctore? Aș vrea să continuăm discuția noastră și de-abia atunci voi avea puțin timp liber."

Gloge de-abia putea să-și țină în frîu triumful. Nu era decît miercuri. Selectase cu grijă această zi a săptămînii drept momentul de începere al experimentului, pentru că dorise ca subiecții lui să fie departe de institut în perioada weekend-ului.

Pînă sîmbătă avea să le facă celor doi tineri primele două injecții.

Apoi, pînă miercurea care urma, le va da cea de-a treia și poate și cea de-a patra doză, va înregistra cu grijă reacțiile sau, dacă experimentul eșua, avea să-i omoare.

Ca să-și ascundă surescitarea, Gloge rosti pe tonul unuia care face o concesie: „Cum doriți, domnule Hammond".

Hammond se întoarse la biroul lui. O invită pe Helen Wendell la el și închise ușa. „O coincidență neobișnuită", îi zise. „Poate primul indiciu."

Se apucă să-i descrie cu acuratețe întîlnirea de la ora 3.15 cu Gloge și Vince Strather de pe coridor, după care repetă acuzația lui Vince. „Trebuie să admiți", conchise el, „că într-un complex așa de mare cum este al nostru, ar fi deja o coincidență prea mare ca cei doi să aibă o asemenea legătură."

Helen era uluită. „Mai degrabă fantastică", răspunse ea. „Zici că Vince avea impresia că fusese lovit? Ce anume ar putea produce o asemenea senzație?"

„Un pumn", răspunse Hammond laconic, „o lovitură cu o bîtă de baseball, și, în anumite circumstanțe, chiar și descărcarea unui pistol cu jet..."

Se opri deodată și o privi cu ochi luminoși. „A început să se potrivească, nu? Incredibil, dar se pare că doctorul Henry Gloge, cel care experimentează serul Omega, și-a ales singur, fără știrea nimănui, un subiect simplu la minte, cum e Vince Strather. În alte circumstanțe", continuă, „am fi obligați să reexaminăm calificativele morale ale lui Gloge, ca să vedem dacă mai poate rămîne la noi, dar cred că și el este o victimă, la fel ca Vince."

„Dar.. dar..." protestă femeia, „cum ar putea fi legată treaba asta de întîlnirea întîmplătoare a lui William Leigh cu cei doi și cu Barbara și – probabil mai important – cum se leagă de situația dreeg?"

Bărbatul îi zîmbi cu tandrețe. „Nu uita", îi zise, „că s-ar putea să nu fim calificați să răspundem la aceste întrebări. Sîntem numai martorii efectelor logicii Marelui Galactic. Să nu ne pripim încercînd să decidem ce înseamnă toate astea. Să observăm numai că am început să fim implicați, drept care să ținem ochii larg deschiși și mintea în alertă."

25

Doctorul Henry Gloge rămase treaz mare parte a nopții, oscilînd între speranță și temeri cu privire la ce avea să găsească atunci cînd va merge să verifice primele rezultate ale Stimulării Punctul Omega la ființele umane. Dacă erau în mod evident negative, atunci nu va avea decît o singură scăpare.

Care s-ar fi putut numi cu ușurință crimă.

Doctorul abordase acest subiect într-o manieră detașată, netulburată. De cîteva ori în munca sa făcuse experiențe mult mai avansate în secret, în vreme ce, pe față, în mod ostentativ apelase la metoda pas cu pas. De aceea, oțelit de cunoștințele speciale căpătate în experimentările secrete, avusese rezultate miraculoase la cele oficiale.

Pentru el, importanța proiectului Omega justifica pe deplin o abordare secretă similară. Considerînd totul cu obiectivitate, în lumina unui asemenea țel măreț, viețile celor doi tineri pe care-i alesese drept subiecți ai experimentului nu aveau absolut nici un fel de valoare. Distrugerea lor, dacă se dovedea necesar, avea să intre în aceeași categorie cu omorîrea celorlalți cobai.

Desigur, cu ființele umane apărea și un element de risc personal. Exact acest gînd îl tulbura după ce făcuse primele injecții. Doctorul se trezi pentru a zecea oară din somnul agitat, se șterse de nădușeală și adormi la loc, cu gîndul la experiment.

La ora patru se trezi aproape cu ușurare, se fortifică cu niște tablete stimulante foarte puternice, mai verifică ultima oară pregătirile pe care le făcuse și o porni spre cealaltă parte a orașului, spre casa în care Barbara Ellington închiriase o cameră. Folosea o camionetă neagră, pe care o cumpărase și o echipase special pentru acest experiment.

Ajunse la destinație pe la cinci fără un sfert. Era o stradă rezidențială liniștită, un mic bulevard mărginit de copaci în secțiu-

nea veche a orașului, la aproximativ opt mile spre vest față de institut. Doctorul opri mașina cam la două sute de metri de casă, la marginea trotuarului din fața ei.

Cu o săptămînă înainte montase un echipament de înregistrare audio miniatural sub una dintre ramurile groase ale unui sicomor de pe marginea străzii, aproape de casă, al cărui microfon fusese îndreptat spre camera Barbarei de la primul etaj, după ce-l vopsise în așa fel încît să semene cu un cui ruginit. Gloge luă cea de-a doua componentă a echipamentului din compartimentul de bord al camionetei, își băgă în ureche casca minusculă și îl conectă.

După vreun minut în care răsuci butonul înainte și înapoi, încercînd să prindă frecvența cea mai bună, simți cum se albea la față. Testase intrumentul de două ori, cu cîteva zile înainte. Era suficient de sensibil ca să prindă sunetul respirației și chiar bătăile inimii dacă era cineva în încăpere: așa că în acel moment știa cu certitudine că în camera Barbarei nu exista nici un om în viață.

Atașă grăbit mecanismul care reda înregistrarea în casca din urechea lui, îl dădu înapoi cu o oră și rămase încordat în așteptare.

Se relaxă aproape imediat.

Barbara Ellington fusese în acea cameră, dormind, cu numai o oră înainte, respirase regulat și puternic, iar bătăile inimii îi fuseseră normale. Doctorul ascultase înregistrări similare ale multor animale experimentale, ca să mai aibă vreo urmă de îndoială. *Acest* subiect trecuse cu succes și nevătămat de prima fază a Stimulării Punctul Omega!

Impactul triumfului, după spaimele cumplite ale nopții, era extrem de puternic. Gloge avu nevoie de cîteva minute bune ca să-și revină în fire. În cele din urmă izbuti să programeze mecanismul să-i redea înregistrarea la intervale de cîte zece minute, pînă cînd deveni clar că fata se trezise și că se mișcase prin cameră. Ascultă cu fascinație, simțind că putea vizualiza, moment cu moment, ceea ce făcuse Barbara. La un moment dat, fata părea să fi rămas nemișcată, ca după aceea să rîdă cu căldură, ceea ce-l înfioră de plăcere pe savantul care asculta. Un minut mai tîrziu auzi o ușă care se trîntea. După aceea, rămase doar liniștea adîncă, neliniștitoare, care-l speriase așa de rău la început.

Barbara Ellington se trezi în acea dimineață de joi cu un gînd cum nu mai avusese vreodată înainte: „Viața nu trebuie să fie așa de serioasă!"

Tocmai contempla acea noțiune cu o uimire tot mai mare cînd urmă un al doilea gînd, la fel de neobișnuit pentru ea: „Ce-i cu goana asta nebună, doar ca să mă transform în sclava unui bărbat?"

Gîndul venise foarte firesc și părea să exprime un adevăr incontestabil. Mai ales că nu respingea bărbații cu desăvîrșire. Încă – i se părea ei – îl mai iubea pe Vince ... dar mai altfel.

Gîndul la el aduse un zîmbet pe buzele ei. Observase deja, după ce privise fugar în jurul ei prin cameră, că se trezise cu vreo două ore mai devreme decît obișnuia. Soarele intra pe fereastra dormitorului la acel unghi aproape orizontal, care, înainte, i se păruse o amenințare serioasă pentru somnul ei.

Îi trecu deodată prin minte: „Ce-ar fi să-l sun pe Vince ca să ne plimbăm puțin cu mașina înainte să trebuiască să plec la birou?"

Se întinse după telefon, apoi se răzgîndi și renunță. Mai bine să-l lase pe bietul Vince să mai doarmă puțin.

Se îmbrăcă repede, dar cu mai multă grijă decît de obicei. Cînd se privi în oglindă îi trecu prin minte că arăta mult mai bine decît crezuse.

„...Mult, mult mai bine!" decise o clipă mai tîrziu. Intrigată, mirată pentru un moment, se apropiase de oglindă ca să-și poată studia mai bine fața. Fața *ei*, așa de cunoscută. Dar vedea chipul unei străine, care parcă radia de frumusețe. Deveni conștientă de strălucirea tenului, iar ochii albaștri și luminoși din oglindă, care o atinteau cu mirare, se deschiseră mari.

„Mă simt de două ori mai plină de viață decît înainte!"

Surprindere... plăcere... și deodată: „N-ar trebui să mă întreb *de ce*?"

Chipul din oglindă se încruntă ușor, apoi rîse spre ea.

Avusese loc o schimbare, una minunată, care încă nu se terminase. Simțea un fel de mișcare înăuntrul ei, un fel de flux luminos pe la marginea minții. Treaba asta îi stîrni curiozitatea, dar una superficială, fără pic de neliniște în ea. „Ce vreau să știu, voi afla!" își zise Barbara, după care alungă gîndul.

„Și acum."

Privise în jurul camerei micuțe. De mai bine de un an locuise acolo, se simțise la adăpost. Dar acum nu mai avea nevoie de așa ceva. Camera n-o mai putea cuprinde în ziua aceea!

Se decise deodată, zîmbind. „Mai bine merg să-l trezesc pe Vince."

Sună la ușa lui de cinci ori înainte să-l audă mișcîndu-se înăuntru. Apoi îi auzi glasul răgușit și aspru strigînd: „*Cine* e?"

Barbara izbucni în rîs. „Eu sînt."

„Dumnezeule!"

Se auzi un clic și ușa se deschise. Vince era în prag și o privea cu ochii injectați. Peste pijama trăsese în grabă un halat, chipul aspru îi era aprins și părul roșcat ciufulit. „Ce naiba faci la ora asta?" întrebă în vreme ce Barbara trecea pe lîngă el, în apartament. „E de-abia cinci și jumătate!"

„E o dimineață minunată. N-am mai putut să stau în pat. M-am gîndit să te iau cu mine la o plimbare cu mașina înainte să trebuiască să mă duc la birou."

Vince închise ușa și clipi nedumerit. „Să mergem la o plimbare!" repetă pe un ton neîncrezător.

Barbara se întoarse, îl privi cu atenție și-l întrebă: „Vince, tu te simți bine? Arăți de parcă ai avea febră".

Vince scutură din cap. „Nu cred că am febră, dar nu mă simt bine. Nu știu de ce. Hai să stăm jos. Vrei o cafea?"

„Nu prea. Dar dacă tu vrei, o fac eu."

„Neh, nu te obosi. În clipa asta mi-e cam greață." Vince se așează pe canapeaua din micul salon și-și scoase din buzunarul halatului țigările și o cutie de chibrituri, aprinse una și se strîmbă. „Nici țigara n-are un gust prea grozav!" Se încruntă spre Barbara. „Ieri mi s-a întîmplat ceva al naibii de ciudat! Nici nu sînt sigur că..."

Ezită o clipă, neștiind dacă să spună ceva sau nu.

„De ce anume nu ești sigur, Vince?"

„Dacă nu cumva din cauza asta mă simt acum rău." Vince tăcu iar, scutură din cap și murmură: „Bănuiesc că o să ți se pară o nebunie. Îl știi pe doctorul Gloge, la care ai lucrat la un moment dat?"

Barbarei i se păru că o întreagă zonă din creierul ei se lumina deodată. Îl auzi pe Vince istorisind întîmplarea. Dar – cu excepția intervenției lui John Hammond – era ceva ce cunoștea deja.

O parte dintr-o poveste mult mai mare...

Se gîndi: „Ce omuleț imprudent! Și ce lucru minunat de sălbatic a îndrăznit să facă!"

Se simți copleșită de surescitare. Raportul pe care-l văzuse pe biroul lui Helen Wendell îi reveni în minte, fiecare frază citită devenindu-i clară – un experiment cu adevărat impresionant!

Acum *înțelegea*. Ce însemnau, ce implicau posibilitățile ascunse îndărătul cuvintelor – pentru ea, pentru Vince.

Un alt sentiment se trezi la viață. O îngrijorare acută.

Exista un pericol pe aproape! John Hammond... Helen... cele cîteva sute de mici impresii pe care le acumulase se transformară toate într-o imagine clară, dar ciudată – de ceva supranormal, decise uimită în cele din urmă.

Cine erau ei? Ce anume făceau? Într-o duzină de feluri diferite parcă nu se *potriveau* într-o organizație ca Institutul de Cercetări Alpha. Deși, virtual, ei dețineau controlul absolut.

Nu că ar fi contat pe moment. Cu toate astea, era sigură de un lucru. Se opuneau la ceea ce încerca doctorul Gloge să facă cu Stimularea Punctul Omega, și, dacă ar fi putut, ar fi oprit experimentul.

„Dar nu se poate!" își zise singură. Ceea ce începuse doctorul era foarte potrivit. Putea simți asta ca un fel de cîntec de triumf în fiecare aspect al ființei ei. Trebuia să se asigure cumva că nu avea să fie oprit tocmai în această fază.

„Dar va trebui să fiu foarte atentă – și să acționez repede!" Era un ghinion teribil că John Hammond sosise chiar în vreme ce Gloge îi făcea lui Vince prima doză.

„Crezi că ar trebui să raportez?" o întrebă Vince.

„Ar părea cam aiurea dacă pînă la urmă s-ar dovedi că tocmai coceai o răceală zdravănă, nu crezi?" rosti Barbara veselă.

„Mda", șopti el, deși părea măcinat de îndoieli.

„Ce anume mai simți, în afară de greață?"

Vince îi descrise toate simptomele. Nu semănau cu cele pe care le simțise ea – și avusese cîteva momente destul de proaste seara trecută, înainte să se culce. Vince trecea printr-o perioadă de reacție inițială mult mai lungă și mult mai severă decît a ei.

Era conștientă de impulsul pe care-l avea de a-l liniști, de a-l calma. Dar decise în cele din urmă că nu ar fi fost deloc înțelept

să-i spună ceea ce știa. Pînă cînd nu trecea peste perioada critică, asemenea informație l-ar fi putut tulbura în mod periculos.

Drept care îi zise grăbită: „Uite, oricum nu trebuie să te duci la lucru pînă diseară, așa că cel mai bine ar fi să încerci să mai dormi cîteva ore. Dacă o să te simți și mai rău și o să vrei să vin să te duc la un doctor, dă-mi un telefon și în cîteva minute sînt aici. Altfel, o să te sun eu pe la zece".

Vince încuviință imediat. „Adevărul este că sînt cumplit de amețit. Ăsta-i marele neajuns. Mai bine rămîn aici, pe canapea, în loc să mă mai chinui să ajung în dormitor."

Cînd Barbara plecă de acolo cîteva minute mai tîrziu, gîndurile ei nu erau la Vince. Încerca să găsească diverse metode de a-l întîlni pe doctorul Gloge chiar în ziua aceea.

Gloge de-abia ajunsese pe strada pe care locuia Vince Strather și tocmai își căuta un loc de parcare, cînd, pe nepusă masă, o zări pe Barbara Ellington ieșind din clădire și îndreptîndu-se chiar spre camioneta lui.

Fata se afla la mai puțin de o sută de metri depărtare. Doctorul frînă panicat, trase mașina spre trotuar, rulă pînă în spatele unui alt vehicul parcat acolo și se opri. Rămase cîteva secunde nemișcat, răsuflînd cu greu, gîndindu-se îngrozit că de-abia scăpase neobservat.

Barbara ezitase o clipă după ce se uitase spre camioneta neagră care se apropia, dar după aceea își continuase drumul. Privind la mersul ei grațios și sigur, la felul mîndru în care-și ținea capul – comparînd acea imagine cu stîngăcia și mișcările țepene pe care le observase cu numai o zi înainte – Gloge simți cum toate îndoielile i se risipeau.

Numai într-o ființă umană Stimularea Punctul Omega își va atinge scopul.

Singurul lui regret era că nu ajunsese cu zece minute mai devreme. Era evident că fata venise acolo numai ca să-l vadă pe Strather și că stătuse cu el pînă în acel moment. Dacă i-ar fi găsit împreună, atunci ar fi putut face comparații de o mare valoare.

Gîndul acesta nu reuși să-i diminueze exaltarea în vreme ce privea mașina maro a Barbarei plecînd din locul de parcare. Așteptă pînă cînd vehiculul îi pieri din vedere, apoi își duse camioneta spre aleea din spatele clădirii în care se afla apartamentul lui

Vince. Intenționa să-i facă lui Strather o examinare fizică amănunțită.

Cîteva momente mai tîrziu, doctorul urmărea indicatorul aparatului mic din mînă cum scădea spre indicele zero pe cadranul îngust. Imediat ce-și scoase masca care-i acoperea nasul și gura, rămase să privească la corpul lui Vincent Strather întins pe canapeaua din salon.

Vincent arăta mai prost decît se așteptase. Desigur, chipul aprins și ochii injectați ai tînărului puteau reprezenta doar efectul gazului paralizant pe care-l împrăștiase în apartament atunci cînd deschisese ușa din spate. Dar existau alte semne care-l nelinișteau: tensiunea, vasele de sînge prea dilatate, decolorarea pielii. În comparație cu vigoarea și buna-dispoziție a Barbarei, Strather părea prăpădit și deloc impresionant.

Oricum, ceea ce conta era faptul că supraviețuise după prima doză.

Gloge se ridică, studie din nou silueta nemișcată de pe canapea și traversă salonul ca să închidă fereastra pe care o deschisese la exact un minut după ce eliberase gazul paralizant cu efect instantaneu. Gazul se disipase acum. Cînd efectul lui asupra lui Strather avea să se risipească, peste vreo oră, subiectul nu avea să știe că se mai întîmplase ceva acolo după plecarea Barbarei Ellington.

A doua zi va trebui să se întoarcă și să-i facă lui Strather a doua injecție.

După ce încuie cu grijă ușa din spate și o porni spre camioneta sa, doctorul decise că era nevoit să revină în noaptea aceea ca să-și verifice din nou subiecții.

Se simțea extrem de încrezător. I se părea că înainte să-și dea seama careva, experimentul pe ființele umane ale Stimulării Punctul Omega va fi deja încheiat, sau pe aproape.

26

Hammond auzi soneria tocmai din baia apartamentului aflat alături de birou, în timp ce se rădea. Se opri, puse deoparte aparatul de ras și activă microfonul ascuns în perete.

„Da, John?" se auzi imediat glasul lui Helen.

„Cine a intrat?"

„Păi – numai Barbara." Părea mirată. „Ce te face să întrebi?"

„Indicatorul nivelului de viață tocmai a înregistrat o trecere peste gradul șase."

„La *Barbara*!" Helen se arăta neîncrezătoare.

„La cineva", răspunse Hammond. „Mai bine pui pe careva din Serviciile Speciale să verifice aparatul. Ești sigură că n-a mai intrat nimeni?"

„Nu."

„Ei bine, să-i facă o verificare." Întrerupse legătura și termină cu rasul.

Puțin mai tîrziu se auzi bîzîitul intercomului din biroul Barbarei – semnalul că trebuia să se prezinte cu carnețelul la Hammond. Se duse la el, curioasă, întrebîndu-se dacă va observa vreo schimbare la ea. Mult mai importantă era propria ei dorință de a-l privi cu mai multă atenție pe bărbatul acela ciudat, puternic, care era șeful ei. Intră în birou și tocmai voia să se așeze pe scaunul pe care-l indicase el, cînd, din întreaga lui atitudine, înțelese că ceva nu era în ordine. Barbara făcu un gest de scuză. „Oh, domnule Hammond, vă rog să mă scuzați o clipă."

Ieși grăbită din birou și traversă holul pînă la toaletă. În clipa în care rămase singură, închise ochii și, mintal, își analiză emoțiile și sentimentele pe care le încercase în clipa în care simțise – pericolul din biroul lui.

Nu, nu era Hammond de vină, își spuse ea, nu la el am simțit. Scaunul, el era de vină, de parcă ar fi emanat un fel de energie. Cu ochii încă închiși, încerca să perceapă ce anume din interiorul ei fusese afectat. Se părea că era vorba de același punct din creier care reacționa de fiecare dată cînd revedea scena, cum intenționase să se așeze pe scaun.

Nu putea să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă mai departe. Dar se gîndi: „Nu trebuie să mă las afectată acum, cînd știu".

Ușurată, reveni în biroul lui Hammond, se așeză pe scaun, apoi îi zîmbi bărbatului din spatele mesei de lucru, din mahon lucios. „Îmi pare rău", se scuză iar. „Acum sînt gata."

În timpul jumătății de oră care urmă, stenografie scrisorile lui Hammond, folosindu-se doar de o mică porțiune a creierului, în vreme ce cu restul ducea o bătălie conștientă împotriva fluxului de energie din scaun care venea spre ea în valuri ritmice.

Ajunsese la concluzia că cel care reacționa la sugestia hipnotică era un centru nervos, drept care, atunci cînd Hammond îi zise: „Închide ochii, Barbara!", se supuse pe dată.

„Ridică mîna dreaptă!" îi comandă el.

Mîna ei dreaptă se ridică prompt, cu creionul strîns între degete.

Hammond îi spuse s-o lase la loc în poală, după care o supuse cîtorva teste – pe care ea le recunoscu drept ceva mai importante.

Ceea ce o interesa era faptul că putea lăsa acel centru nervos să răspundă și să monitorizeze acele părți ale corpului pe care le numea el – fără să-și piardă controlul. Așa că, atunci cînd el comandă mîinii ei să amorțească și se întinse deodată și o înțepă cu un ac, Barbara nu simți nimic, așa că nu reacționă deloc.

Hammond părea satisfăcut. După ce-i lăsă mîna să revină la normal, îi comandă iar: „Într-o clipă, o să-ți spun să uiți toate testele pe care tocmai le-am făcut, dar vei rămîne mai departe sub controlul meu și vei răspunde sincer la toate întrebările pe care o să ți le pun. Ai înțeles?"

„Da, domnule Hammond."

„Foarte bine, acum vei uita tot ce am făcut și am spus de cînd ți-am cerut să închizi ochii. Cînd amintirea se va șterge complet, deschide ochii."

Barbara așteptă cam zece secunde... Și se gîndi: „Ce anume l-a făcut suspicios atît de repede? Și de ce i-ar păsa?" Surescitată, își suprimă convingerea că era pe cale să descopere toate secretele care erau ascunse în acel birou. Și așa, pînă atunci, nu mai auzise vreodată de un scaun hipnotizant.

Deschise ochii.

Se clătină ușor – pentru mai multă veridicitate –, apoi se îndreptă. „Vai, vă rog să mă scuzați, domnule Hammond."

Ochii gri ai lui Hamond o priveau cu o prietenie aparentă. „Se pare că ai niște mici probleme în dimineața asta, Barbara."

„Nu, nu, mă simt foarte bine", protestă ea pe loc.

„Dacă recent s-a schimbat ceva în viața ta", îi zise el încet, „aș vrea să te ascult, să-ți fiu confesor."

Acela a fost începutul unui interogatoriu intensiv despre ceea ce făcuse în trecutul apropiat. Barbara răspunse fără probleme.

În cele din urmă Hammond păru satisfăcut de ce aflase, pentru că-i mulțumi și apoi o trimise să dactilografieze scrisorile dictate.

După ce se așeză la masa ei de lucru, cîteva clipe mai tîrziu, Barbara o văzu prin peretele de sticlă pe Helen Wendell pe la jumătatea holului care ducea spre biroul lui Hammond și intrînd la el.

Hammond rosti imediat ce-o văzu pe Helen: „Toată vremea cît am vorbit cu Barbara, indicatorul de viață mi-a arătat un optpatru, peste stadiul de hipnotizare. Unde mai pui că nu mi-a spus nimic".

„Pe mine cum mă înregistrează?"

Hammond se uită în jos, în partea dreaptă, unde ținea instrumentul ascuns într-unul din sertare. „Obișnuitul unsprezece-trei."

„Dar pe tine?"

„Cum știi, doisprezece virgulă șapte."

„Poate că nu mai funcționează cînd e vorba de stadiile medii", rosti Helen, apoi adăugă: „Serviciul Special va verifica toate aparatele după orele de program, e bine așa?"

Hammond ezită puțin, apoi încuviință, pentru că nu vedea nici un motiv pentru care ar fi încălcat regulile de securitate pe baza cărora operau.

În timpul pauzei de prînz, Barbara avu parte de o întoarcere a amețelii. Dar de acum știa la ce să se aștepte. În loc să lase totul să se petreacă la întîmplare, încercă să conștientizeze tot ce simțea.

Era o – schimbare – care avea loc înăuntrul ei.

Simțea un fel de migrare a particulelor de energie care se transferau din anumite puncte ale corpului în altele. Se părea că o zonă anume din creierul ei monitoriza cu atenție acea migrare.

Cînd pulsațiile încetară – la fel de brusc pe cît începuseră – se gîndi: „Au avut loc și alte schimbări. În minutul ăsta am mai crescut puțin".

Încercă să stea nemișcată pe scaunul de la masa ei din restaurant, căutînd să evalueze ce anume se schimbase. Dar nu putea identifica cu precizie.

Chiar și așa, era foarte mulțumită. Primul ei impuls fusese să meargă să-l caute în cursul acelei zile pe doctorul Gloge, în speranța că acesta era dispus să-i facă și o a doua doză. Dar era

evident acum că toate schimbările provocate de prima injecție nu se terminaseră încă.

Se întoarse la «Investigații și cercetări științifice», unde avea biroul.

Atunci cînd intră Barbara, se auzi iar soneria de alarmă, ceea ce-l făcu pe Hammond să se uite la indicator. Îl privi nedumerit vreme îndelungată, apoi o chemă pe Helen Wendell. „Barbara are acum nouă virgulă doi!" o informă.

Helen închise ușa de la birou. „Vrei să spui că a crescut?" Căzu pe gînduri. „Cum toate celelalte indicative ale ei au rămas egale, trebuie să fie instrumentul de vină."

Hammond îi răspunse cu blîndețe: „Dar nici celelalte indicative nu mai sînt ca înainte. Să fie Barbara celălalt subiect experimental al doctorului Gloge? E aproape prea direct și prea simplu, dacă ținem cont de mintea care se ascunde în spatele acestor întîmplări. Și cu toate astea, se potrivește. După dosarele tale, fata noastră a lucrat o vreme în biroul lui Gloge; deci doctorul o știa, măcar din vedere".

„Nu pot spune decît că, din experiența mea, nu am văzut pe cineva schimbîndu-se vreodată în bine", răspunse Helen. „Există chiar o ușoară decădere cu cît oamenii îmbătrînesc mai mult. Așa că mai bine verific instrumentul ca să fim siguri, nu crezi?"

Chipul frumos al lui Hammond exprima ușoara relaxare a corpului. „Desigur", răspunse, „dar cum de obicei nu ne asumăm nici un fel de riscuri, ce-ar fi dacă aș ține-o pe Barbara cu mine în seara asta? Te superi?"

„E o mare belea", răspunse ea, „dar fie."

„O să încerc o metodă pentru cei cu indicele peste doisprezece, ca să fiu sigur. Nici n-o să știe ce-a lovit-o."

27

De-abia se întunecase cînd doctorul Gloge își parcă vehiculul mare și negru lîngă casa Barbarei. Conectă pe loc microfonul ascuns în copac și începu să regleze volumul receptorului din mașină.

După treizeci de secunde de liniște, se încruntă nemulțumit. „Nu din nou!" își zise obosit. „În fine, poate că s-a dus iar la iubitul ei."

Porni motorul și o porni spre clădirea în care locuia Strather. O verificare rapidă stabili clar că roșcatul era acasă – dar singur.

Tînărul era treaz și foarte furios. Chiar în vreme ce Gloge asculta, Vince ridică receptorul și începu să formeze numărul Barbarei probabil, pentru că, după aceea, îl trînti în furcă și murmură înciudat: „Nu știe că trebuie să lucrez în seara asta? Pe unde umblă de nebună?"

Din păcate pentru doctor, aceeași întrebare începu să-l frămînte și pe el pe măsură ce orele se scurgeau. Reveni în apropierea casei Barbarei. Pînă pe la unsprezece, telefonul din camera ei sună periodic, arătînd clar îngrijorarea lui Vince.

Cînd nu mai sună mai bine de un ceas, Gloge presupuse că Strather se dusese să preia schimbul de noapte de la laborator. Însă nu se putea lăsa numai în baza presupunerilor. Se întoarse la apartamentul lui Vince. Nu se mai auzea nici un sunet.

Gloge, resemnat, reveni pe strada Barbarei.

Cum era deja foarte obosit, instală un sistem de alarmă care să-l trezească în cazul în care Barbara intra în cameră. Imediat după aceea, se tîrî pînă la patul improvizat din spatele camionetei și adormi pe loc.

Puțin mai devreme, în vreme ce se afla în biroul ei, cu cîteva minute înainte de finele programului, Barbara se clătină și aproape leșină.

Foarte speriată, ieși din birou și raportă starea în care era lui Helen Wendell. Nici măcar nu se întrebase de ce mersese să caute ajutor tocmai la asistenta cea blondă a lui Hammond.

Secretara părea plină de simpatie și, imediat, o luă în biroul lui Hammond. Barbara deja avusese parte de alte cîteva momente de groază, în timpul cărora aproape își pierduse cunoștința. Drept care, se simți teribil de recunoscătoare atunci cînd Hammond descuie ușa din spatele mesei de lucru și o conduse printr-un salon luxos spre ceea ce numea «camera de oaspeți».

Barbara se dezbrăcă, se strecură în pat și adormi pe loc. În acest fel subtil a fost capturată.

În timpul serii, Hammond și Helen o supravegheară cu rîndul.

La miezul nopții, expertul de la Serviciul Special raportă că indicatorul nivelului de viață funcționa foarte bine și că el perso-

nal verificase corpul fetei adormite. „Are un nouă cu doi", le zise. „Cine e? Vreo nou-sosită?"

Tăcerea cu care-i fusese întîmpinată remarca îl uimi peste măsură. „Vreți să spuneți că-i o pămînteancă?"

„Cel puțin", constată Helen după plecarea expertului, „nu a mai avut loc nici o schimbare."

Hammond răspunse: „Păcat că a trecut peste stadiul de hipnotizare. Doar simpla condiționare este un înlocuitor demn de milă pentru ceea ce avem noi nevoie acum – adevărul."

„Și ce ai de gînd să faci?"

Hammond nu reuși să se decidă decît după revărsatul zorilor. „Cum o persoană de nouă cu doi nu este o amenințare serioasă la adresa noastră, poate că am putea să folosim pe ea PE-ul, măcar din cînd în cînd."

„Aici – la Alpha?"

Hammond privi îngîndurat spre frumoasa sa asistentă. În mod normal se încredea în reacțiile ei cînd era vorba de asemenea chestiuni.

Dar ea probabil simțise la ce anume se gîndea, pentru că-i zise repede: „Ultima dată cînd am folosit percepția extinsă, aproape o mie opt sute de pămînteni s-au conectat cu noi. Desigur, au crezut că au avut halucinații, dar unii dintre ei și-au comparat amintirile și ceea ce au simțit în clipele acelea. S-a vorbit despre asta săptămîni de-a rîndul și multe lucruri extrem de importante au fost dezvăluite atunci".

„Păăăi, bine, atunci să încercăm să-i conștientizăm toate mișcările."

„S-a făcut. Cred c-ar fi bine să mă duc s-o trezesc."

Imediat ce intră la ea în birou, Barbara îl sună pe Vince. Nu primi nici un răspuns. Ceea ce nu era tocmai surprinzător. Dacă lucrase în schimbul de noapte, atunci era mort pentru lume. Închise și verifică și la laboratorul foto, și află că Vince semnase la intrare și la ieșire pe lista de personal de acolo.

În vreme ce stătea la masa ei de lucru, iar dimineața se scurgea cu repeziciune, Barbara se simțea extrem de recunoscătoare față de Hammond și de asistenta lui pentru că fuseseră alături de ea și o ajutaseră la nevoie. În plus, o chinuia o undă de vinovăție. Pentru că bănuia că fusese afectată de injecția pe care i-o făcuse doctorul Gloge.

I se părea deconcertant că avusese o reacție așa de *puternică*. „Dar acum mă simt perfect" își zise în vreme ce dactilografia teancul de documente pe care Helen îl pusese în coșul ei. Cu toate astea, mintea îi era plină de tot felul de planuri. La ora zece, Helen o trimise să-și facă rondul obișnuit, cu servieta plină de rapoarte și memorii.

În altă parte...

Gloge se trezise puțin după șapte. Barbara tot nu era acasă. Nedumerit, se rase cu aparatul electric, conduse pînă la prima cafenea și luă micul dejun.

Imediat după aceea o porni spre strada pe care locuia Strather. O verificare de rutină îi spuse că tînărul era acasă. Gloge eliberă gazul din cea de-a doua capsulă – iar cîteva minute mai tîrziu era în apartament.

Tînărul se schimbase în pijama și zăcea lungit pe aceeași canapea din salon. Singura transformare vizibilă era expresia de furie de pe chipul lui, mult mai pronunțată decît cu o zi înainte.

Gloge, cu pistolul cu jet în mînă, ezita. Nu era prea încîntat de acest subiect. Dar, se convinse singur, nu mai exista cale de întoarcere. Fără să se mai simtă reținut de alte gînduri, îndreptă pistolul cel mic spre trupul lui Strather și apăsă pe trăgaci.

Nu apăru nici o reacție vizibilă.

În vreme ce se îndrepta spre biroul său de la institut, gîndurile lui Gloge erau la fată. Absența ei era un adevărat ghinion. El unul sperase să injecteze serul celor doi subiecți cam în același timp. Era clar acum că nu avea nici o șansă să mai realizeze ceea ce-și propusese.

28

Cîteva minute după ce ajunse la birou, se auzi telefonul sunînd la secretară. Cum avea ușa deschisă, o auzi răspunzînd. Apoi femeia ridică mirată privirea spre el. „Este pentru dumneata, doctore. Fata aia care a lucrat aici o vreme – Barbara Ellington."

Șocul care-l străbătu pe Gloge apăru sub forma unei expresii dezaprobatoare, pentru că secretara îi zise imediat: „Să-i spun că nu sînteți aici?"

Gloge era chinuit de nesiguranță. „Nu." Se opri o clipă, apoi urmă: „O să vorbesc din biroul meu".

Cînd auzi glasul clar al fetei, Gloge se pregăti pentru orice ar fi urmat. „Ce s-a întîmplat, Barbara?" o întrebă pe un ton indiferent.

„Trebuie să vă aduc niște documente", auzi glasul ei vibrînd de vitalitate. „Trebuie să vi le dau personal, drept care am vrut să fiu sigură că vă găsesc acolo."

...Ocazia!

Lui Gloge i se părea că nici n-ar fi putut să-și dorească o răsturnare de situație mai bună. Celălalt subiect al lui avea să vină chiar acolo, dîndu-i ocazia să-i injecteze a doua doză și să-i observe reacția de moment.

Din fericire, nu reuși să detecteze absolut nici o reacție. Cînd ea se întorsese cu spatele, după ce-i dăduse documentele, el trăsese cu micul lui pistol. O ochise perfect. Fata nu tresărise și nici nu se întorsese; continuase să meargă mai departe spre ușă, o deschisese și apoi plecase.

Barbara nu se mai întoarse la biroul lui Hammond. Se aștepta la tulburări fizice și psihice destul de puternice din cauza celei de-a doua doze și din acest motiv dorea să se afle în intimitatea propriei camere atunci cînd acestea aveau să se producă. Și așa făcuse un efort considerabil ca să nu reacționeze în fața lui Gloge.

Rămase în camera ei și așteptă atîta vreme cît consideră ea că era înțelept, apoi o sună pe Helen Wendell ca să-i spună că nu se simțea bine.

Helen îi zise cu simpatie: „Ei bine, cred că era de așteptat după noaptea dificilă pe care ai avut-o".

Barbara îi răspunse grăbită: „Am avut iar amețeli și greață. Am intrat în panică și m-am grăbit să ajung acasă".

„Acum ești la tine acasă?"

„Da."

„O să-l anunț pe domnul Hammond."

Barbara închise, nemulțumită de acele ultime cuvinte. Dar nu avea cum să-l împiedice să afle în ce stare se afla. În plus, o chinuia sentimentul că era pe cale să-și piardă postul. Și era mult prea devreme. Mai încolo, după încheierea experimentului, nu avea să mai conteze, cugetă cu amărăciune.

Poate c-ar fi fost mai bine dacă și-ar fi luat precauțiile normale ale oricărui angajat. „În fond", se gîndi mai departe, „probabil că vor apărea tot felul de simptome detectabile." În consecință, își

sună medicul și-și stabili o programare pentru a doua zi. Barbara puse receptorul la loc, cuprinsă de o bucurie ciudată. „Mîine probabil că voi fi dărîmată din cauza celei de-a doua doze", își zise mulțumită.

Hammond, cînd se întoarse iar la birou, ceva mai tîrziu în aceeași zi, rămase pierdut în gînduri cîteva momente lungi, după ce Helen îi raportase situația Barbarei.

Apoi: „Gloge i-a făcut probabil și cea de-a doua injecție. Ceva sugestii?"

Femeia scutură din cap. „Doar să ne facem treaba ca și înainte", răspunse.

Hammond lăsă deoparte toate îndoielile. Era obișnuit să se încreadă în Helen Wendell. Ridică deodată mîinile, în semn că-i accepta sfatul. „Foarte bine. Are tot weekend-ul la dispoziție ca să bolească. Să mă anunți cînd se întoarce iar la muncă. Ne-a parvenit raportul acela din Noua Brazilie?"

„A fost trimis direct la Centrul din Manila."

„Vorbești serios? Fă-mi legătura cu Ramon. Trebuie să existe un motiv pentru asta!" Curînd, Hammond se lăsă absorbit de celelalte treburi ce trebuiau rezolvate.

Barbara dormi. Cînd se trezi, ceasul îi arăta că era șapte și douăsprezece minute.

Afară era lumina crudă a dimineții. Ieși din casă și privi... fără să se fi mișcat din pat!

Era acolo, întinsă în pat; și uite că era și afară, în stradă.

Simultan.

Involuntar, își ținu răsuflarea. Încet, scena de afară începu să dispară, iar ea se afla iar în pat, în camera ei.

Cu un suspin, începu să respire iar normal.

Experimentînd precaută, constată că percepția ei se extinsese pînă la o sută de metri.

Pe moment, aceasta era singura descoperire. Ceva din creierul ei funcționa precum o cameră de filmat invizibilă, care putea străpunge opacitatea zidurilor și care aducea înapoi imagini vizuale spre centrii de interpretare a luminii. Acea nouă capacitate își menținea stabilitatea.

Curînd, deveni conștientă de o camionetă neagră, destul de mică, parcată puțin mai jos pe stradă, în care se afla tocmai docto-

rul Gloge. Observă că avea un fel de cască miniaturială în ureche. Conectată la un instrument cu care, se părea, o asculta pe ea.

Chipul îi era concentrat, iar ochii mici și-i ținea mijiți. Simți o parte din determinarea acelui savant mic și chel, ceea ce îi produse și o oarecare neplăcere. Simțise lipsa oricăror regrete sau sentimente, ceva impersonal, foarte diferit de participarea ei voluntară la experiment.

Pentru Gloge – realiză ea deodată – subiecții cu care lucra erau precum niște obiecte lipsite de importanță.

În termeni umani, atitudinea lui ar fi putut fi considerată inacceptabilă.

În vreme ce continua să-l perceapă, Gloge își deconectă aparatele, porni motorul mașinii și plecă.

Cum Vince fusese iar în schimbul de noapte, Gloge o porni se mai mult ca sigur spre casă.

Sună la Vince ca să se asigure; cînd nu primi nici un răspuns, încercă și la laboratorul foto. „Nu, Strather nu a venit seara trecută", îi comunică asistentul administrativ al departamentului.

Barbara închise nefericită, amintindu-și că Vince nu reacționase deloc bine la prima injecție. Bănuia că biologul îi făcuse deja cea de-a doua doză și că probabil reacția lui era la fel de rea și de această dată.

Se îmbrăcă și o porni spre apartamentul lui. Cînd se apropie, îi percepu prezența. Sună, dar cum el nu veni să-i deschidă ușa, intră în apartament cu cheia ei – și-l descoperi pe canapeaua din salon, întorcîndu-se de pe o parte pe cealaltă, foarte agitat. Părea febril. Barbara îi puse mîna pe frunte; era uscată și fierbinte.

El se întoarse și se trezi. Ochii lui căprui și bolnavi priveau drept spre cei albaștri și strălucitori ai Barbarei. Fata se gîndea nefericită: „Eu sînt așa de bine și lui îi e așa de rău. Ce anume nu e în regulă?"

În cele din urmă îi zise extrem de neliniștită: „Trebuie să te vadă un doctor, Vince. Cum îl cheamă pe cel care ți-a făcut controlul anul trecut?"

„O să-mi treacă", mormăi el, înainte să adoarmă la loc.

Așa cum stătea pe un taburet alături de el, Barbara simți ceva neobișnuit în plămîni. Gîndul instantaneu, încărcat de mirare a fost: „Gaz!" Dar reacționase prea tîrziu.

Probabil leșinase, pentru că realiză că era căzută pe podea și că doctorul Gloge era aplecat asupra ei.

Savantul era calm, eficient, și aparent satisfăcut. Barbara îi prinse și gîndul: „Da, ea o să fie bine".

Își dădu seama că doctorul trecuse la examinarea lui Vince. „Hmm!" Gloge părea să-l privească pe tînăr cu un ochi critic, foarte nemulțumit. „Tot nici o îmbunătățire. Să vedem dacă un tranchilizant o să-l ajute cu ceva."

Îi făcu injecția, apoi se îndreptă de mijloc, iar în mintea lui apăru un alt gînd, ciudat, de o duritate cumplită: „Luni seara ar fi momentul pentru cea de-a treia doză, după care va trebui să decid ce să fac mai departe".

Gîndul pe care-l percepuse în mintea lui fusese la fel de clar, de parcă doctorul ar fi vorbit cu glas tare. Ceea ce se ascundea în spatele lui era intenția de a-i omorî pe amîndoi, dacă vreunul eșua să reacționeze așa cum dorea el.

Șocată, Barbara încercă să rămînă nemișcată; în clipa aceea, un alt proces, declanșat de serul doctorului, păru să își facă simțită prezența.

Începu ca un adevărat potop de informații suprimate care începură să revină la suprafața conștientului.

...Informații cu privire la oameni și la ceea ce erau ei în realitate... drogații, maliționii, cei slabi de înger pe de-o parte, iar de cealaltă, cei furioși, cu spirite pervertite, cei înțelepți și cinicii incurabili. Recunoscu deodată că în lume existau mulți oameni care voiau doar binele și care erau puternici, dar ea conștientiza în acel moment mai mult pe cei distructivi și răi... milioane de nelegiuiți și trădători – toți cu justificări, după cum vedea. Dar realiza în același timp că oamenii aceia nu pricepuseră mai nimic din propriile lor experiențe amare. Pentru că erau lacomi și rău intenționați și își pierduseră orice teamă de pedeapsă, fie ea pămîntească sau nepămîntească; pentru că nu suportau să nu-și satisfacă pe loc cel mai mărunt capriciu; pentru că...

O scenă uitată îi apăru în minte, din propria ei experiență, cînd un șef, cel pentru care lucrase prima dată, o concediase pentru că refuzase categoric să se ducă la el acasă.

Toată viața fusese prevenită și încercase să nu vadă asemenea lucruri, dar acum, la un nivel superior al calculelor neuro-

nale, permise tuturor datelor să fie transferate în acel flux al conștienței superioare.

Procesul acesta continuă și cîteva minute mai tîrziu, cînd Gloge plecă la fel de silențios pe cît venise.

După plecarea lui, Barbara încercă să se ridice, dar constată cu uimire că nici ochii nu-i putea deschide. Gîndul că trupul ei continua să fie în stare de inconștiență o entuziasmă pe moment.

Ce capacitate minunată se dezvoltase peste noapte!

Însă, o dată cu scurgerea timpului, întreaga situație îi apăru cam deconcertantă. Se gîndi: „Sînt cu totul neajutorată". De-abia pe la începutul după-amiezii putu în fine să se miște. Se ridică de jos neliniștită și frămîntată de gînduri, încălzi o conservă de supă pentru ea și Vince și-l forță să bea o cană.

Imediat după aceea, Vince se întinse la loc pe canapea și adormi. Barbara plecă de la el ca să-și facă vizita programată la doctor.

În vreme ce conducea, simți iar un fel de mișcare în ea. Alte schimbări? Decise că da. Probabil că aveau să mai urmeze multe altele pînă în ziua de luni. Cu toate astea, intuiția îi spunea că nu va putea domina situația numai cu schimbările apărute doar după prima și a doua doză.

„Cumva", socoti ea, „trebuie neapărat să primesc și cea de-a treia injecție."

29

Luni la amiază, după ce terminase de dictat cîteva scrisori unei fete de la departamentul de stenografie, Hammond ieși din biroul său.

„Ce se mai aude de nouă cu doi?"

Helen se întoarse să se uite la el cu un zîmbet amuzat. „Barbara?"

„Da."

„Azi dimineață a sunat doctorul ei, așa cum l-a rugat. Mi-a spus că a consultat-o sîmbătă. Se pare că e puțin febrilă, suferă de amețeli și de o grămadă de alte simptome secundare, cum ar fi diareea. Oricum, a dat și peste ceva neașteptat, după cum spunea el, cam așa a descris situația. Te interesează?"

„Sigur că da."

„Mi-a spus că, după părerea lui, Barbara a suferit o schimbare majoră a personalității de cînd i-a făcut ultimul control, cu un an în urmă."

Hammond scutură ușor din cap. „Nu face decît să ne confirme observațiile. Ei bine, nu uita să mă ții la curent."

Dar pe la ora patru, după ce stinse ecranul pentru comunicările la mare distanță, o sună pe Helen Wendell. „Nu pot să mi-o scot din minte pe fata asta. Cum procesul se petrece la nivelul premoniției, nu mai putem ignora situația. Încearcă să dai de Barbara."

Helen îl apelă un minut după aceea. „Îmi pare rău, dar nu mi-a răspuns."

„Adu-mi dosarul ei", zise Hammond. „Vreau să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic din afacerea asta cu totul neobișnuită."

În vreme ce trecea cu privirea peste paginile dosarului, cîteva clipe mai tîrziu, dădu peste fotografia lui Vince Strather. Îi scăpă o exclamație.

„Ce e?" întrebă Helen alarmată.

El îi spuse și apoi încheie: „Desigur, nici prin cap nu mi-a dat să fac legătura între Barbara și Vince. Dar asta-i poza lui. Gata, acum adu-mi și dosarul lui Gloge".

„Se pare că s-a schimbat cu cinci luni în urmă, după moartea surorii lui", îi zise Helen Wendell. „Una dintre schimbările bruște și foarte periculoase în motivațiile personale." După o clipă adăugă pe un ton spășit. „Ar fi trebuit să fiu atentă la el. Moartea unei rude apropiate s-a dovedit a fi adesea importantă."

Se aflau în camera cea mare din apartamentul lui Hammond de la Institut. Ușa de la biroul lui fusese încuiată cu grijă. De cealaltă parte a camerei, un seif mare încastrat în perete stătea larg deschis, dezvăluind un set de dosare cu coperte metalice. Două dintre ele – cel al lui Henry Gloge și cel al Barbarei Ellington – se aflau deschise pe masa din fața lui Helen. Hammond era în picioare, în spatele ei.

După ce se mai uită o dată pe filele dosarului, Hammond întrebă: „Ce s-a întîmplat în cursul călătoriei în est pe care a făcut-o la începutul lunii?"

„A stat trei zile la casa din oraș, unde a făcut toate aranjamentele necesare pentru a vinde proprietatea lui și a surorii sale. Se pare că aveau o casă, completată cu un laborator particular, pe

terenul unei vechi ferme. Locul cel mai bun pentru a efectua experimente neautorizate. Să fi făcut aceste experimente pe primate? Nu prea cred. Nu poți să faci rost de ele în secret și, cu excepția gibonilor mici, ar fi fost destul de periculoase pentru proiectul doctorului Gloge. Deci plănuia de pe atunci să lucreze pe ființe umane."

Hammond încuviință din cap.

Pe chipul lui apăruse o expresie de îngrijorare cumplită.

Femeia întoarse capul și-l privi. „Pari foarte neliniștit. Putem presupune că Barbara și Vince au primit deja a doua doză. Asta înseamnă că la un anumit nivel, au făcut un salt evolutiv de cel mult cincizeci de mii de ani. Mie nu mi se pare ceva extrem de serios."

Bărbatul îi zîmbi cu tandrețe. „Nu trebuie să uiți că aici avem de-a face cu una dintre rasele de sămînță pură."

„Da – dar numai cincizeci de mii de ani de dezvoltare, deocamdată."

Hammond se uită la ea cu simpatie. „Tu și cu mine", îi zise, sîntem undeva în partea de jos pe scara inteligenței și a dezvoltării. Drept care ne este foarte greu să concepem tot potențialul evoluționist al genului *Homo galacticus*."

Helen izbucni în rîs. „Eu sînt foarte mulțumită cu specia mea inferioară..."

„Văd că ai primit o condiționare bună", murmură el.

„...și nici nu-mi vine să accept analiza ta. Deocamdată zi-mi ce ai de gînd să faci cu Gloge."

Hammond își îndreptă umerii, foarte hotărît. „Chiar dacă aici este mîna unui Mare Galactic, sînt sigur că se așteaptă din partea noastră să cercetăm cu grijă tot ce se petrece și să luăm măsurile de rigoare. Iar reacția mea normală spune că atunci cînd un om încearcă să comită o crimă, treaba noastră este să avem grijă de potențialele lui victime. Și, ca întotdeauna, paza bună trece primejdia rea." După ce rămase tăcut cîteva momente, continuă: „Cheamă-l pe Ames și spune-i să pună oamenii de la securitatea specială la toate ieșirile. Pentru următoarea oră să nu i se permită lui Gloge ieșirea din clădire. Iar dacă Vince sau Barbara încearcă să intre, atunci să-i spui să-i rețină. După ce termini cu asta, apucă-te să-mi anulezi toate întrevederile din restul zilei".

Helen se uită spre el și-l întrebă: „Ai de gînd să stopezi experimentul?"

„Am de gînd să încerc", răspunse el. „Dar încep să întrevăd oarecum care ar fi rolul Barbarei în toate astea, drept care mă îndoiesc că, în faza asta, mai putem face și altceva decît să încercăm să-i apărăm pe ea și pe Vince."

Dispăru în dormitor și reveni după cîteva minute îmbrăcat de stradă.

Helen Wendell îl întîmpină cu: „L-am sunat pe Ames și el mi-a spus că e totul ca și făcut. După aceea am sunat la biroul lui Gloge. Secretara mi-a spus că a plecat cu vreo oră în urmă".

Hammond îi zise grăbit: „Dă alarma. Pe urmă spune-i lui Ames să pună gărzi în jurul caselor celor doi tineri!"

„Dar tu unde pleci?"

„O să mă duc mai întîi la Barbara și după aceea și la Vince. Sper numai să nu fie deja prea tîrziu."

Pe chipul lui Helen apăruse probabil o expresie pe care femeia n-o dorise, dar care-l făcu pe Hammond să-i surîdă încordat și apoi să spună: „După fața ta îmi dau seama că ai impresia că m-am implicat prea mult".

Femeia blondă și frumoasă zîmbi cu înțelegere și răspunse: „Pe planeta asta mii de oameni sînt uciși, alte sute de mii sînt tîlhăriți, fără să mai punem la socoteală și nenumăratele acte de violență minoră. Oamenii sînt loviți, înjurați, umiliți sau înșelați și așa mai departe. Dacă ne-am deschide în fața unei asemenea existențe, am fi eliminați imediat".

„Îmi cam plăcea de Barbara", mărturisi Hammond.

Helen își păstră în continuare calmul. „Da, și mie îmi plăcea de ea. Ce crezi că se întîmplă?"

„După cum văd eu situația, Gloge le-a făcut prima injecție miercurea trecută, pe a doua vineri. Asta înseamnă că cea de-a treia ar trebui efectuată azi. Dacă cei doi nu răspund bine la tratament, am de gînd să-l întrerup fără discuții."

30

Gloge era foarte nervos. În vreme ce ziua de luni se scurgea încet, el nu se putea scutura de gîndurile legate de cele două specimene ale sale; ceea ce-l necăjea cel mai tare era că nu le avea sub directa lui observație, mai ales în acea ultimă zi.

Ce situație ridicolă, își spuse. Cel mai mare experiment din istoria omenirii – și nici un savant care să urmărească totul de cînd se făcuse a doua doză, cea mai importantă.

În afară de acea nemulțumire mai simțise și altceva.

Frica!

Nu putea să nu-și amintească de tînăr. Gloge văzuse prea multe animale cu aceleași simptome ca și Vince. Reacțiile negative la serul primit, același rău intern, privirea bolnavă, lupta celulelor care reflecta înfrîngerea în fața eforturilor și reacțiilor chimice de la suprafața epidermei.

În plus – fusese obligat să admită – anxietatea lui devenise și mai profundă. Multe dintre specimenele de animale pe care făcuse experimentul dezvoltaseră caracteristici de combatant foarte neplăcute. Era bine să fie pregătit și pentru urgențe de o asemenea natură.

Atunci se gîndise cu amărăciune: „Nu are rost să încerc să mă amăgesc singur. Mai bine las totul deoparte și mai arunc o privire la cei doi".

Atunci fusese momentul în care plecase de la birou.

Considerase din capul locului că Barbara era bine. Drept care, o pornise drept spre apartamentul lui Vince, pe care mai întîi îl verificase cu echipamentul audio ca să se asigure că era acasă, singur.

Detectă imediat mișcările; sunetul respirației chinuite și protestul de moment al arcurilor de la canapea. Acele zgomote erau amplificate de echipamentul sensibil de receptare, dar Gloge dăduse volumul aparatului la minim, astfel încît sunetele să devină inofensive pentru urechi.

Starea de spirit a lui Gloge se întunecă și mai mult, pentru că ceea ce auzea îi confirma cele mai rele temeri.

Deodată toată atitudinea lui justificată științific se izbi de realitatea eșecului pe care-l suferise.

Dacă se lua după raționamentele anterioare, acum trebuia să-l ucidă pe Vince.

Ceea ce însemna, desigur, că trebuia să scape cumva și de Barbara.

Starea de prostrație în care se afundase se risipi după cîteva minute, iar Gloge izbuti să gîndească iar ca un savant: numai

niște simple sunete nu reprezintă niște date concludente pe baza cărora să pot lua o decizie adecvată.

Ceea ce simțea cu intensitate era dezamăgirea.

„Îmi place sau nu", își zise, „va trebui să discut cu Vince. Și cu Barbara. După aceea, văd ce-i de făcut."

Atunci cînd Gloge coborî din camionetă și o porni spre clădire, Vince tocmai visa.

Visa că omulețul acela – cum îl chema oare? – Gloge, cu care se certase cu cîteva zile în urmă pe coridorul institutului, venea spre apartamentul lui, cu gîndul să-l omoare. Undeva în adîncul ființei sale începu să se plămădească mînia. Dar tot nu se trezi. Visul – produsul schimbărilor ciudate, tulburătoare, care avuseseră loc în interiorul lui – continuă.

Dintr-un punct din care putea vedea foarte bine, se uita la Gloge care se apropia de ușa din spate. Nu simți nici un fel de mirare atunci cînd cheliosul scoase din buzunar o cheie. Crispat de frică, Vince privea mai departe cum individul băgă cheia în broască, o răsuci și deschise precaut ușa.

În acel moment, trupul lui Vince fu determinat de anxietatea extremă care-l stăpînea să ia niște măsuri defensive. Sistemul său nervos începu să producă milioane de aglomerări mici și albe de energie. Semănau cu niște linii drepte, foarte scurte. Treceau fără probleme prin peretele care separa salonul de bucătărie și îl loveau în plin pe Gloge.

Acea masă mare de energie se îndrepta spre terminațiile nervoase din trupul doctorului, urcînd apoi strălucitoare spre creierul acestuia.

Acele puncte energetice nu erau rezultatul vreunui gînd analitic conștient. Fuseseră create din frică și purtau cu ele mesaje de presiune. Îl îmboldeau mintal pe Gloge să plece, să se întoarcă acolo de unde venise.

Doctorul își reveni deodată în fire. Se afla iar în camionetă. Își amintea cum fugise ca din pușcă din apartament. Resimțea încă destul de vag și panica ce-l stăpînise.

Se ridică în scaun, tremurînd și de-abia respirînd, încercînd să-și revină din cel mai abject moment de frică pe care-l avusese vreodată în viață.

Știa că trebuia să se întoarcă.

De încă două ori Vince, deși dormea, reuși să transmită destulă energie nervoasă cît să-l facă pe Gloge să fugă de acolo. Însă de fiecare dată energia disponibilă era tot mai puțină, iar Gloge se retrăgea pe distanțe tot mai mici înainte să-și vină în fire și să se întoarcă.

La cea de-a patra abordare, mecanismul din creierul lui Vince izbuti să fabrice numai o cantitate redusă de asemenea energie. Gloge simțea cum se ridica iar frica dinlăuntrul lui, dar reuși s-o învingă cu succes.

O porni cu pași de pisică prin bucătărie, în direcția salonului.

Doctorul tot nu își dădea seama că trupul adormit dusese o adevărată bătălie – pe care o pierduse în favoarea lui în cele din urmă.

Cîteva momente după aceea Gloge privea la trupul extenuat al subiectului său masculin. Corpul adormit din fața lui transpirase abundent. Tremura și gemea și, chiar în vreme ce Gloge privea, tresări neputincios.

Era fără nici o urmă de îndoială – decise Gloge – un experiment eșuat.

Nu mai stătu să piardă vremea. Venise gata pregătit. Scoase din buzunar o pereche de cătușe, petrecu cu grijă una dintre ele pe mîna care atîrna aproape de nivelul covorului și o închise fără să facă zgomot. Îi ridică ușor brațul și îi puse atent și cealaltă brățară a cătușelor.

Gloge trecu la picioare și le încătușă cu aceeași grijă, apoi puse un lanț de siguranță între cele două legături, de la glezne și de la încheieturile mîinilor.

Victima își continua somnul febril, agitat. Gloge scoase la iveală și un căluș. Așa cum anticipase, să-l vîre într-o gură închisă era ceva chinuitor. Sub mîinile lui, corpul tînărului deveni rigid. Ochii, cu o expresie sălbatică în străfundul lor, se deschiseră și-l priviră cu ură.

Într-un singur efort convulsiv, Vince încercă să-și ridice brațele și să se scoale în picioare.

Dar Gloge își făcuse treaba bine. Victima își încetă zbaterile. Gloge observă că era stăpîn pe situație. Scoase călușul din gura lui Vince și-i zise: „Nu vreau decît să știu cum te simți".

Vince îl fulgeră din priviri pe savantul chelios și, vreme de cîteva minute, înjură în gura mare. Apoi păru să își dea seama de ceva. „T-tu mi-ai făcut ceva săptămîna trecută".

Gloge încuviință: „Te-am injectat de două ori cu un ser proiectat să accelereze evoluția celulară, drept care am venit ca să aflu cum te mai simți".

Ochii de un gri șters îl cercetau cu atenție, iar chelia îi lucea în lumina becurilor pe care le aprinsese. Chipul îi era extrem de serios. „Ce-ar fi să-mi spui cît poți mai bine ce simptome ai?" îl întrebă curios.

De această dată Vince renunță la înjurături și blesteme în mai puțin de un minut. Rămase locului, privind la omul care-l prinsese, iar expresia de pe chipul alb și încordat al savantului îl convinse în cele din urmă. „Mă simt – cumplit", rosti cu șovăială.

„Spune-mi cît mai exact cum anume", insistă Gloge.

Încet, cu ajutorul multor întrebări, Gloge reuși să scoată de la victima sa faptul că se simțea slăbit, extenuat și parcă amorțit.

Era aceeași combinație fatală pe care o observase de atîtea ori la animale; iar Gloge știa că era decisivă.

Fără un alt cuvînt, se aplecă peste Vince și încercă să-i înfunde călușul în gură. Vince se răsuci, se zbătu, încercă să-și miște capul, și de cîteva ori dădu să-l muște. Dar Gloge, fără milă, continua să-i împingă călușul în gură, ca apoi să-l lege la ceafă.

După aceea ieși din clădire și aduse camioneta pînă pe aleea spre care dădea ușa din spate. Înfășură corpul tînărului într-o pătură, și-l scoase afară, la mașină.

Cîteva minute mai tîrziu se îndrepta cu viteză spre casa unuia dintre subordonații săi. Acesta fusese împrumutat unui laborator din est, iar întreaga proprietate – casă și grădină – era părăsită.

Dacă s-ar fi gîndit mai bine, dacă ar fi stat locului, dacă și-ar fi luat piciorul de pe pedala de accelerație, Gloge nu ar mai fi dus planul criminal la îndeplinire. Singurul moment de îndoială apăru atunci cînd opri mașina pentru că ajunsese la destinație. Dar chiar și aceasta era în realitate o parte din planul său.

Momentele finale.

Reuși cu mare efort să scoată din camionetă trupul lui Vince, legat și înfășurat în pătură, și să-l tîrască peste trotuar spre poarta proprietății, iar de acolo tocmai în fundul grădinii, unde se afla pis-

cina. Fără să se oprească o clipă, rostogoli trupul nemișcat peste marginea ei, drept în apă, acolo unde era mai adîncă.

După această faptă teribilă, rămase locului, de-abia suflînd, privind bulele de aer care se ridicau la suprafața întunecată a apei. Deodată, îngrozit de gîndul că poate-l văzuse cineva, se întoarse și-o luă la fugă.

Atunci cînd reuși să urce iar în mașină, primul gînd încărcat de remușcări și de groază își făcu apariția în conștientul lui: „Doamne, ce am făcut?"

Dar gîndul acela nu-i stîrni nici o reacție. Nu se întoarse la locul faptei. Nu, rămase locului, încercînd să se obișnuiască cu gîndul că un om era încă în plin proces de înecare.

Cînd nu mai avu motive să se îndoiască de faptul că, după toate regulile naturii, subiectul experimentului murise, Gloge își permise să ofteze și să se miște. De acolo nu mai exista cale de întoarcere. Unul distrus, mai avea încă unul.

Următoarea – fata!

De la o cabină telefonică aflată cîteva străzi mai departe, Gloge formă numărul casei în care era chiriașă. La telefon răspunse un glas de bătrînă care-l informă că Barbara ieșise în oraș.

Glasul adăugă: „Se pare că pe ziua de azi are mare căutare".

Gloge de-abia putu să rostească: „Ce vreți să spuneți?"

„Au trecut pe aici cîțiva bărbați și au întrebat de ea, dar, desigur, le-am spus și lor că nu e acasă."

Gloge se simțea străbătut de fiori reci de frică. „Au lăsat cumva vreun nume?" întrebă.

„Da, a venit aici un anume domn Hammond", veni răspunsul.

Hammond! Gloge îngheță. „Mulțumesc", mai zise înainte să închidă, înghițind în sec.

Se întoarse cutremurat la mașină, asaltat de două impulsuri. Intenționase să se întoarcă noaptea la piscină ca să pescuiască de acolo trupul lui Vince, să-i scoată cătușele și apoi să se descotorosească de el. Acum avea sentimentul puternic că era mai bine să facă toate astea imediat. Pe de altă parte, nutrea convingerea că cel mai bine era să se întoarcă imediat la birou ca să ia restul serului păstrat în seiful de acolo.

Mai bine să meargă la birou, pentru că, la ora aceea, părea mai sigur așa. Soarele scăpătase după dealurile vestice, dar cerul continua să fie de un albastru strălucitor. Amurgul luminos nu

era potrivit pentru ceva așa de macabru, cum era dosirea unui cadavru.

31

La șapte fără zece, doctorul Gloge descuie ușa care dădea direct din coridor în biroul pe care-l avea în departamentul de biologie al Institutului de Cercetări Alpha. Intră, închise ușa după el și ocoli masa de lucru, mare și goală, din centrul încăperii, lăsîndu-se în jos ca să descuie sertarul în care ținea cheile de la unul din seifuri.

„Bună seara, doctor Gloge", auzi din spate un glas de femeie.

Pentru o clipă, Gloge încremeni în poziția în care se afla. Dar cuvintele, tonul cu care fuseseră rostite îi transmiseră din nou speranța în suflet. De-abia dacă-și putea crede norocului: cea de-a doua persoană de care trebuia să se descotorosească venise chiar acolo unde putea să trateze cel mai bine cu ea.

Se ridică încet și apoi se întoarse.

Barbara Ellington stătea în ușa deschisă a bibliotecii alăturate, privindu-l cu un chip serios, ușor încordat.

Însă Gloge nu avea impresia *conștientă* că în fața lui era chiar Barbara.

În clipa în care o văzu pe fată, în profunzimea ființei sale începură să aibă loc tot felul de reajustări neuronale. Milioane. Din acel moment, subconștient, ea deveni sora lui moartă. Dar care acum era în viață. Era liniștitor de vie în persoana Barbarei.

Schimbară o privire lungă. Una de o înțelegere completă. Lui Gloge îi trecu prin minte că din punct de vedere științific ar fi fost o mare greșeală să omoare un specimen care trecuse cu succes prin fazele experimentului. Mai mult, avea sentimentul că fata era de partea lui și că voia să coopereze de bunăvoie. Își suprimă pe dată impulsul de moment de a se preface că nu avea habar de ce anume venise acolo.

Drept care rosti pe șleau: „Cum de ai intrat?"

„Prin camera specimenelor."

„Te-a văzut vreunul din muncitorii din tura de noapte?"

„Nu", zîmbi Barbara.

Gloge se apucă s-o examineze din priviri, cîntărind toate transformările vizibile. Notă felul în care stătea, aproape nemiș-

cată, dar cu grație, foarte bine echilibrată – imaginea energiei reținute, dar pregătite. Observă în ochii ei strălucitori inteligența vie care o anima.

Se gîndi uluit: „Pămîntul n-a mai văzut niciodată așa ceva!"

Barbara îi zise deodată: „Ți-ai asumat un risc destul de mare cu noi doi, nu?"

Cuvintele cu care răspunse îl luară prin surprindere pe doctor: „N-am avut de ales".

„Da, știu." Din nou același calm în glasul ei, în vreme ce intra în cameră. Doctorul simți imediat o undă de spaimă irațională care-i făcu pielea să se încrețească. Dar ea nu se îndreptă spre el, ci o luă spre stînga, așa că o putu urmări mai departe cum se așeza pe unul dintre fotoliile de lîngă perete, punîndu-și poșeta maro pe brațul lui. Apoi continuă la fel de liniștită: „Trebuie să-mi faci a treia doză de ser imediat. O să te urmăresc. Apoi voi lua instrumentul și o altă doză de ser și pentru Vince. El..."

Se opri, iar ochii i se întunecară deodată în vreme ce privea cu atenție chipul lui Gloge. „Deci l-ai înecat!" îi zise mai departe. Rămase locului, căzută pe gînduri, apoi: „Nu e mort. Îl simt încă în viață. Și acum, ce instrument ai folosit? Trebuie să fie încă asupra ta".

„Așa e", admise doctorul. „Dar", continuă repede, „ar fi mai bine dacă ai aștepta pînă mîine dimineață ca să-ți administrezi a treia doză. Așa se vor mări șansele unei reușite. Și e mai bine să rămîi aici! Nu trebuie să te vadă nimeni cum ești acum. Trebuie să facem analize... să-mi spui..."

Se opri atunci cînd realiză că se bîlbîia penibil. Ochii Barbarei nu se urniseră de pe chipul lui. La fel cum faptul că ea aflase de soarta lui Vince nu-l deranjase – cumva, considerase ceva de la sine înțeles că ea știa și aprecia ce făcuse și din ce motive –, tot așa, considera că expresia de pe chipul ei era un îndemn la calm.

Barbara rosti iar: „Doctor Gloge, sînt mai multe lucruri pe care nu le înțelegi. Știu foarte bine că pot asimila serul. Așa că fă-mi injecția – și dă-mi serul – imediat".

Barbara Ellington se ridică și o porni spre el. Deși nu-i mai spusese nimic altceva, iar chipul ei părea golit de orice emoție, Gloge se trezi întinzîndu-i în palma deschisă pistolul cu jet. „Nu a mai rămas decît o singură doză în forma asta."

Ea luă arma din palma lui fără să-l atingă, se întoarse, o studie cu grijă și i-o puse iar în mînă. „Unde ții proviziile de ser?"

Doctorul făcu semn cu capul spre intrarea în bibliotecă. „Cel mai mare dintre cele două seifuri de acolo."

Barbara deja întorsese capul în direcția indicată de el. Apoi rămase nemișcată pentru o clipă, cu privirea pierdută, buzele ușor desfăcute, de parcă ar fi ascultat cu atenție; după ce momentul trecu, se întoarse iar spre el. „Fă-mi injecția", îi zise. „Se apropie niște oameni."

Doctorul ridică arma, lipi țeava ca un ac de umărul ei și trase. Barbara răsuflă cu zgomot, îi luă instrumentul din mînă, deschise poșeta, îl puse înăuntru și apoi o închise cu zgomot. Întorsese ochii spre ușa de la birou.

„Ascultă!" îi zise.

După o clipă, Gloge auzi pași care se apropiau pe coridorul îngust, dinspre laboratorul principal.

„Cine vine?" întrebă neliniștit.

„Hammond", răspunse ea. „Și alți trei bărbați."

Gloge gemu disperat. „Trebuie să fugim de aici. Nu trebuie să ne găsească. Repede – pe acolo." Îi făcu semn spre bibliotecă.

Barbara scutură din cap. „Ne-au înconjurat. Toate pasajele și ieșirile sînt bine păzite." Se concentră, încruntată. „Hammond crede că are toate dovezile necesare împotriva ta – dar să nu-l ajuți în nici un fel! Să nu admiți nimic! Hai să vedem ce pot să fac cu..." Cît vorbise se retrăsese spre fotoliul pe care stătuse înainte. Se așeză pe el, cu o expresie de calm. „Poate reușesc să-l influențez", rosti încrezătoare.

Pașii ajuseseră în fața ușii. Apoi se auzi și o bătaie.

Gloge aruncă o privire spre Barbara. Mintea îi era un vîrtej de gînduri incoerente. Ea încuviință din cap și-i zîmbi.

„Intră!" răspunse Gloge pe un ton aspru.

Hammond intră în birou.

„Ooh, domnule Hammond!" exclamă Barbara. Se înroșise la față și părea fistîcită.

Hammond se opri atunci cînd dădu cu ochii de ea. Simțea că ceva îi cerceta mintea. Creierul lui ridică imediat o barieră și acea inspecție conteni.

Ochii lor se întîlniră; pe fața ei apăru o expresie de uimire. Hammond zîmbi ironic. Apoi rosti pe un ton de gheață: „Rămîi

acolo unde ești, Barbara. Cu tine o să discut puțin mai tîrziu". Glasul i se ridică puțin. „Intră, Ames!"

În tonul lui se simțise amenințarea; Gloge îi aruncă o privire disperată Barbarei. Ea îi dărui un zîmbet nesigur. Expresia de inocență tinerească cu care-l întîmpinase pe Hammond dispăruse, iar în locul ei apăruse una de resemnare.

Hammond nu lăsa să se vadă dacă observase schimbarea sau nu. „Ames", îi zise primului bărbat care intră în birou prin camera de specimene – doctorul Gloge îl recunoscu imediat pe Wesley Ames, șeful echipei care asigura securitatea de la institut – „aceasta este Barbara Ellington. Te rog să preiei tu poșeta ei. Nu dai voie nimănui să intre în acest birou. Domnișoara Ellington nu are voie să plece sau să atingă vreun obiect de aici. Trebuie să rămînă pe scaunul ăla pînă mă întorc eu cu doctor Gloge."

Wesley Ames încuviință din cap. „Înțeles, domnule Hammond!" Aruncă o privire spre omul care încuie pe loc ușa biroului, după care își întoarse atenția spre Barbara. Fata deja îi întinsese poșeta fără să comenteze.

„Domnule doctor, te rog să vii cu mine", zise Hammond, foarte politicos.

Gloge îl urmă în bibliotecă. Hammond închise ușa în urma lor. „Unde-i Vince?" îl întrebă pe un ton dur.

„Zău așa, domnule Hammond", protestă Gloge imediat. „Nu știu..."

Hammond se îndreptă spre el cu mișcări rapide. Gloge se încordă tot, așteptîndu-se să fie brutalizat. Însă bărbatul cel solid îi prinse doar brațul și-i lipi de încheietura dezgolită a mîinii un mic obiect de metal.

„Spune-mi unde este Vince!" porunci Hammond.

Gloge deschise gura, gata să nege orice legătură cu iubitul Barbarei. Însă se trezi mărturisind, cu lux de amănunte, ce anume făcuse. Atunci cînd își dădu seama ce spunea, Gloge încercă disperat să se abțină. Înțelese că acel obiect metalic lipit de pielea lui era un soi de mecanism hipnotic, așa că se chinui să-și smulgă brațul din strînsoarea lui Hammond.

Un efort inutil.

„Cu cîtă vreme în urmă l-ai înecat?" întrebă Hammond.

„Cu vreun ceas înainte", răspunse Gloge neajutorat.

În clipa aceea din birou se auziră strigăte și ușa de la bibliotecă se dădu de perete. În pragul ei era Wesley Ames, cenușiu la față. *„Domnule Hammond – a dispărut!"*

Hammond se repezi pe lîngă el în birou. Gloge se grăbi să-l ajungă din urmă, deși îi tremurau picioarele. Cînd ajunse la ușă, Hammond deja se întorsese, însoțit de unul dintre cei care fuseseră lăsați să facă de pază pe coridor. Ames și ceilalți oameni se aflau în centrul încăperii, privind stupefiați în jur.

Hammond închise ușa și i se adresă direct lui Ames: „Repede. Ce s-a întîmplat?"

Ames ridică brațele în aer, într-un gest de furie neputincioasă. „Domnule Hammond, zău dacă știu. Eram toți acolo și o păzeam. Femeia se afla așezată pe fotoliu, apoi n-a mai fost acolo, asta-i tot. El – arătă spre unul dintre oameni – stătea cu spatele la ușă. Cînd am văzut că dispăruse, l-am găsit pe jos, lîngă perete! Ușa era larg deschisă! Am alergat într-un suflet pe coridor, dar nu era nici acolo. Apoi am venit să vă chemăm."

„Cîtă vreme ați păzit-o?" întrebă Hammond tăios.

„Cît timp?" Ames îl privi cu uimire. „Tocmai am condus-o pe mama pe coridor, pînă la ascensor..."

Se opri deodată și clipi nedumerit. „Domnule Hammond, ce tot spun? Biata mama e moartă de mai bine de opt ani!"

Hammond îi zise pe un ton liniștitor: „Deci asta-i șmecheria de care se folosește. Ajunge pînă în adîncul inimii, în zona aceea pură în care toți oamenii păstrează amintirea celor dragi care au dispărut. Și eu care credeam că doar încerca să-mi citească gîndurile!"

Se întrerupse și rosti pe un ton de comandă: „Trezește-te, Ames! Voi trei ați fost pe altă lume vreme de cîteva minute. Nu-ți mai face griji pentru felul în care a reușit domnișoara Ellington să facă așa ceva. Transmite la ieșiri descrierea ei. Dacă este văzută de vreunul dintre oamenii de pază, spune-le s-o țină la distanță, sub amenințarea armei".

După ce cei trei ieșiră în goană din birou, Hammond îi arătă lui Gloge un scaun. Gloge se așeză fără să protesteze. Era mult prea tulburat de tot ce se petrecuse. Rămase locului, privindu-l pe Hammond cum scotea din buzunar un obiect în formă de stilou pe care exista un buton. Bărbatul cel puternic apăsă pe el și apoi rămase în așteptare.

La etajul cinci al complexului Alpha, Helen Wendell ridică receptorul micului telefon particular care se afla pe marginea mesei de lucru și rosti: „Spune, John".

„Activează imediat toate ecranele protectoare și pe cele capcană!" îi răspunse Hammond. „Gloge l-a înecat pe Strather – considerînd că era un eșec experimental. Dar celălalt subiect e cît se poate de bine și gata să acționeze. E greu de prevăzut care va fi următoarea ei mișcare, dar s-ar putea să considere că este necesar să ajungă pînă la biroul meu, socotind că este calea cea mai bună ca să iasă din clădire fără probleme."

Helen apăsă pe un buton. „Ba nu, pe aici n-o să treacă!" rosti liniștită. „Ecranele sînt în funcțiune."

32

Afară se întunecase, dar ziua nu se terminase încă, o zi plină de neprevăzut.

La opt și optsprezece minute, Helen Wendell răspunse iar la apelul primit la telefonul cel mic de pe marginea mesei de lucru, aruncă o privire spre ușa închisă a biroului și rosti în receptor:

„Da, John."

„Sînt aici, la piscină", îi zise John Hammond. „Tocmai am pescuit corpul. Helen, tipul ăsta este încă în viață. Nu știu ce reflex l-a făcut să nu aspire nici un strop de apă. Însă tot vom avea nevoie de un cort de oxigen."

Mîna stîngă a lui Helen se întinse imediat spre celălalt telefon. „Vrei o ambulanță?" îl întrebă în vreme ce deja forma numărul.

„Da. Ai adresa. Spune-le să tragă la poarta laterală. Va trebui să acționăm în grabă."

„Ai nevoie și de ceva uniforme de poliție?" se interesă Helen.

„Da. Dar spune-le să rămînă ascunși în mașini dacă nu e neapărată nevoie de ei. Noi sîntem relativ feriți de gardul grădinii. În plus, e întuneric. Mă întorc și eu cu ei. Barbara a fost prinsă?"

„Nu", răspunse Helen.

„Adevărul e că nu mă aștept", comentă Hammond. „O să mai vorbesc cu oamenii de pază cînd ajung acolo."

Barbara îl lăsă pe Ames s-o escorteze pînă la cel mai apropiat ascensor, în vreme ce continua să-i dea impresia că era mama lui.

O dată intrată în ascensor apăsă pe ultimul buton de sus și ieși pe acoperiș. Așa cum percepuse și înainte, exista un elicopter gata de decolare. Deși pilotul nu primise autorizație să ia pasageri la bord, o lăsă să se urce, fiind sub impresia că era de fapt iubita lui. Sosirea ei cu totul neașteptată i se păreă perfect logică.

Puțin mai tîrziu, ateriză pe acoperișul altei clădiri, unde o lăsă să coboare. Și acest lucru i se părea a fi absolut natural, iar motivul pentru care ea dorise să ajungă acolo, evident.

După ce decolă, uită întregul incident.

Pentru Barbara, aterizarea aceea grăbită fusese absolut necesară. Simțise că noua injecție era pe cale să declanșeze un lanț de reacții. Ca atare, în timpul zborului scanase cu grijă clădirile de dedesubt pînă cînd descoperise una în care ultimul etaj era nelocuit.

„O să încerc să ajung la unul dintre birourile de la etajele inferioare" se gîndise pe loc.

Dar nu izbuti să ajungă mai departe de ultimul etaj. Începuse să se împleticească chiar în vreme ce cobora primele trepte de pe acoperiș. Nu mai avea nici o îndoială că în cîteva secunde avea să-și piardă controlul asupra propriului trup. La stînga ei, dădu peste o ușă care se deschidea spre o mansardă stil depozit. Reuși să treacă de ea, s-o închidă și s-o blocheze înainte să se lase să cadă moale pe podea.

În timpul acelei seri și al nopții care urmă, nu-și pierdu cunoștința cu totul. Leșinul nu mai era posibil pentru ea. Dar își simțea corpul care suferea nenumărate transformări...

Toate acele fluxuri de energie dinăuntrul ei căpătaseră un alt sens. Acum erau separate de ea. În cele din urmă avea să le poată controla iar, dar prin alte metode.

O dată cu conștientizarea tuturor acelor transformări, ceva din Barbara părea să dispară.

„Dar sînt tot eu!", cugetă noua entitate care zăcea pe podea. „carne, sentimente, dorințe..."

Dar își dădea seama că acel «eu», chiar și în acele stagii premature ale transformării care o dusese cale de cinci sute de mii de ani mai departe pe scara evoluției, era de fapt EU PLUS.

Cum de era posibil ca sinele ei să devină ceva mai mult nu-i era deocamdată foarte clar.

Orele nopții continuau să se scurgă cu încetineală.

33

Marți.

Puțin după orele amiezii, Helen Wendell o porni pe holul care ducea din apartamentul lui Hammond spre biroul principal. Hammond stătea aproape de masa ei de lucru. Ridică privirea atunci cînd o auzi.

„Ce fac pacienții?" o întrebă.

„Gloge se comportă exemplar", răspunse Helen. „Chiar i-am permis ca o parte din dimineață s-o petreacă stînd de vorbă cu asistenții lui de aici. A avut două conversații prin Telstar cu sir Hubert despre noua sa misiune peste ocean. L-am adormit iar, dar este disponibil oricînd. Tu cînd ai venit?"

„Adineauri. Ce face Strather?"

Helen mîngîie ușor micul casetofon din mînă. „Am verificat cu douăzeci de minute în urmă robotul medical care îl îngrijește", răspunse. „Mi-a raportat opinia lui în detaliu. Am înregistrat totul. Nu vrei să asculți?"

„Nu, mai bine fă-mi tu un rezumat cît mai scurt."

Helen își tuguie buzele, apoi: „Robotul medical a verificat de ce n-a înghițit apa. A ajuns la concluzia că un mecanism cerebral proaspăt dezvoltat i-a oprit respirația și l-a ținut într-o stare de animație suspendată. Vince personal nu are nici un fel de amintire despre ce s-a petrecut, deși a fost un fel de metodă de supraviețuire condusă de cerebel. Robotul a raportat că în Vince au loc și alte modificări, pe care le consideră de natură extrem de ciudată. E prea devreme să spună dacă ar putea supraviețui sau nu și unei a treia injecții. Deocamdată e sedat".

Hammond nu părea deloc mulțumit. „Bine", rosti după un moment. „Ce altceva mai ai pentru mine?"

„Un număr de comunicări sosite prin transmițătorul nostru secret", răspunse Helen.

„Despre Gloge?"

„Da. Noua Brazilie și Manila au fost de acord că nu e bine ca doctorul Gloge să mai rămînă aici."

„Dar ai spus că Gloge se comportă exemplar."

Helen încuviință. „Deocamdată. Dar este un subiect extrem de recalcitrant, și, desigur, eu nu pot să-i asigur acea condiționare bună pe care ar primi-o la centrul din Paris. Acolo vor să fie

trimis. Curierul, Arnold, îl va lua la bordul navetei de Paris la zece fără cinci în seara asta."

„Nu!" se opuse Hammond, scuturînd din cap. „E prea devreme! Gloge este momeala cu care am putea s-o prindem pe Barbara. Experimentele lui au arătat că nu va fi în stare să facă ceva pînă în seara asta. Așa cum am socotit eu, va trebui să-l lăsăm pe Gloge să iasă de după ecranele protectoare pe la ora nouă."

Helen rămase tăcută un moment, apoi zise: „Știi, John, există sentimentul general că supraestimezi posibilitățile unei evoluții cu adevărat periculoase la Barbara Ellington".

Hammond zîmbi cu amărăciune. „Am văzut-o. Nu am supraestimat nimic. Desigur, din tot ce știm pînă acum, poate să fie deja moartă sau pe cale să moară ca urmare a celei de-a treia injecții. Dar, dacă poate să vină, eu cred că va veni. O să vrea și cea de-a patra injecție. Și poate să înceapă oricînd să-l caute pe omul care poate să-i dea serul."

Marți, Barbara constată că avea o nouă percepție.

Își dezvoltase niște mecanisme cerebrale care puteau face multe lucruri cu spațiul – la un nivel automat, fără ca mintea ei conștientă să știe ce sau cum. Niște lucruri cu adevărat fantastice...

În vreme ce ea zăcea în mansardă, un nou centru nervos din creier părea să se întindă și să scaneze un volum de spațiu cu un diametru de cinci sute de ani lumină. Atingea și cuprindea norii de hidrogen neutru și stele tinere de tip-O, măsura legănarea stelelor binare, verifica asteroizii de gheață și cometele. Undeva în îndepărtata constelație Ophicus o gigantă albastru-albă era pe cale să se transforme în nova, iar noua capacitate a Barbarei observa exploziile de sfere de gaz radiant. O pitică neagră emise ultima dată o serie de raze infra-roșii, apoi se prăvăli în groapa fără radiații a stelelor moarte.

Mintea Barbarei cuprinse totul, și se întinse chiar mai departe... fără efort, pînă cînd atinse Ceva... și se retrase.

Strălucind de încîntare, Barbara exclamă în gînd: *„Ce am atins?"*

Știa că era ceva ce mecanismul din creierul ei fusese programat să caute. Dar nu era implicată aici nici o percepție conștientă. Nu era sigură decît că centrul nervos din creier era satisfăcut și-și încetase scanarea.

Dar simțea, fericită, că rămăsese conștient de ceea ce descoperise.

Încă mai savura acea bucurie și puțin mai târziu, când își dădu seama că toate transformările din interior se terminaseră.

Încetul cu încetul, permise corpului și minții să se scufunde într-o stare de receptivitate.

Căldura din mijlocul verii copleșise orașul. În mansarda încuiată din clădirea cu multe etaje aflată la trei mile de Institutul de Cercetări Alpha, căldura deveni înăbușitoare în vreme ce soarele se ridica deasupra ei, iar razele lui intrau nemiloase prin geamurile neacoperite. Barbara se chircise pe o parte pe podeaua plină de praf, fără să se miște. Din când în când gemea. Cu cît căldura devenea mai năprasnică, de pe corpul ei se scurgea transpirația în valuri; apoi pielea feței se uscă și deveni de un alb murdar. Nu mai scoase nici un sunet. Chiar și la o examinare atentă, nimeni n-ar fi putut spune dacă mai respira sau nu.

Pe la patru, soarele trecuse de ferestre, iar mansarda se scufundă în umbră. Dar trebui să mai treacă o oră înainte ca temperatura să înceapă să scadă ușor. Pe la șase, silueta chircită prinse să se miște pentru prima oară.

Își întinse încet picioarele, apoi, cu o mișcare bruscă, aproape convulsivă, se rostogoli pe spate, cu brațele ridicate în lateral.

Partea dreaptă a feței era mînjită grotesc de praf lipit cu sudoare care se uscase. Barbara respiră – apoi rămase iar tăcută și nemișcată. Cîteva minute mai târziu, deschise ochii. Erau de un albastru adînc, strălucitor, foarte vioi, pătrunzători, deși nu păreau să se fi focalizat pe ceva anume și nu se uitau în jur. După o vreme, pleoapele se lăsară încet peste ei, și rămaseră așa.

Începu să se lase întunericul; luminile orașului se aprindeau. Mansarda goală era scufundată în liniște. Trecu mai bine de o oră înainte ca ființa de la ultimul etaj să se miște din nou.

De această dată, era o mișcare de un alt ordin. Se ridică foarte repede în picioare, se duse la fereastra cea mai apropiată și rămase acolo, privind prin geamul murdar de praf.

Impunătorul complex Alpha era ca o oază de lumină albă înspre vest. Ochii observatorului se întoarseră spre ea...

Se scurse numai o secundă din timpul obișnuit. Apoi mintea care conducea ochii trecu la un alt nivel de percepție extinsă.

Turele de noapte de la complex nu erau cu mult diferite de cele de zi, doar că erau mai puțini oameni în jur, în vreme ce conștiința care era Barbara aluneca de-a lungul coridoarelor familiare. La un colț, se lăsă să cadă deodată la un subnivel care conținea și secția de biologie. Acolo, se strecură plutind prin laboratorul principal și pe un hol îngust, oprindu-se în fața ușii de la biroul doctorului Gloge.

Trecu prin ușă, se opri o clipă în biroul întunecat și pustiu, apoi merse în bibliotecă. Rămase un minut sau două deasupra seifului cel mare din colțul încăperii. Imediat știu.

Seiful era gol – și fusese instalată o capcană.

Conștiința ieși din bibliotecă, se transferă la cel de-al cincilea etaj al complexului și alunecă spre ușa cea mare și neagră pe care scria: «Investigații și cercetări științifice». Se opri înaintea ei.

Trecură cîteva minute în vreme ce scana cu grijă pereții exteriori ai biroului lui John Hammond, precum și pe cei ai apartamentului din spatele lui. Era acolo ceva nou... ceva ce părea foarte periculos. Prin ușă și pereți, deasupra tavanului și sub podelele acelei secțiuni, energii ciudate se roteau și se învîrteau precum fumul.

Nu putea trece prin acea barieră.

Dar, deși ea nu putea intra, percepția putea, pînă la un anume nivel.

Trebuia să evite, decise pe loc, atît ușa din față cît și ascensorul secret care ducea direct la apartamentul lui Hammond din spatele secțiunii. Cum erau cele mai probabile puncte pe care le-ar fi luat în considerare un intrus, erau și cele mai bine apărate.

Se uită în josul holului, spre un punct situat cam la douăzeci de pași depărtare de ușa cea neagră, mult mai în spate față de ea și biroul exterior. Așteptă. Încet, simți cum începea să se formeze o imagine...

Descoperi o cameră necunoscută, biroul interior al secțiunii. Nu era nimeni acolo, nimic interesant, cu excepția unei uși închise care se afla în fața aceleia care se deschidea pe coridor.

Biroul interior dispăru... ceea ce veni după aceea nu mai era o imagine, ci o foame sălbatică, aproape de necontrolat.

Uluită, șocată, simțind deja impulsul care într-un moment avea s-o arunce în bariera ucigașă, conștiința întrerupse instan-

taneu percepția vizuală și rămase inactivă ca să-și permită să se stabilizeze.

Ceea ce conta era că știa de acum unde se afla serul – într-o cameră blindată din apartamentul lui Hammond, bine ecranată, și probabil inaccesibilă.

Percepția deveni iar activă, deși cu precauție. Apăru o altă parte a apartamentului, încețoșată din cauza energiei ostile. Celălalt – partenerul masculin – era acolo. Trăia.

Era acolo, dar neajutorat. Era acolo, dar inconștient, închis într-o cușcă formată de o forță întunecată care de-abia dacă-i permisese să-l identifice. Oricum, se bucura sincer că fusese salvat.

Cîteva minute mai tîrziu știa că nu mai era nimeni altcineva în apartamentul încuiat. Își retrase percepția vizuală de acolo și lăsă să se formeze imaginea din biroul principal. Văzu silueta neclară a unei femei – Helen Wendell – care părea să vorbească la un instrument conectat la aparatul din spatele ei.

O a doua bandă a percepției se deschise, iar glasurile deveniră audibile, dar greu de distins.

Ganin Arnold, curierul din Noua Brazilie, își transmitea ultimul raport de pe rachetoportul din oraș, aflat la nouă mile mai la sud față de complexul Alpha.

„Ușile au fost închise", tocmai zicea. Vorbea într-un microfon ascuns în masca care-i acoperea gura și nasul și care semăna perfect cu măștile tranchilizante pe care le foloseau ceilalți pasageri în cele cîteva momente de dinaintea decolării. Chiar și pentru cei care se aflau la o palmă de el, glasul lui era de neauzit. Dar în biroul lui John Hammond se auzea clar și tare din aparatul aflat pe masa de lucru a lui Helen Wendell. „Decolarea pentru naveta noastră cu drum non-stop spre Paris", continuă Arnold, „va urma în – se uită repede la ceasul de la mînă – două minute și treizeci de secunde. Toți pasagerii plus piloții au trecut cel puțin o dată prin raza aparatului nostru de măsură. Nimic din tot ce avem aici, inclusiv eu și biologul nostru, nu s-a înregistrat ca avînd energie de viață peste standardul pămîntean – adică, puțin sub indicele șase."

„În concluzie, este clar că *nu* sîntem însoțiți la Paris de nici un fel de formă umană superdezvoltată. Doctorul Gloge s-a comportat excelent pînă acum. Se pare că tranchilizantul a început să-și

facă efectul asupra lui, pentru că a început să moțăie. Sînt sigur că va dormi buștean cît va dura călătoria."

Arnold făcu o pauză, așteptînd un comentariu. Cînd nu primi nici un fel de răspuns, continuă: „Imediat ce se va ridica rampa de decolare, nu vom mai putea comunica în acest fel. Cum se pare că nimic nu va merge prost din acest moment, sugerez, dacă este de acord și domnul Hammond, să-mi închei raportul aici".

Glasul lui Helen Wendell, care părea să vină din partea stîngă a craniului curierului, îi zise pe un ton plăcut: „Domnul Hammond preferă să rămîi mai departe foarte atent și disponibil pentru ultimele instrucțiuni pînă va începe ridicarea rampei pe care se află racheta".

În mansarda încuiată aflată la ultimul etaj al clădirii situate la trei mile est față de complexul Alpha, forma feminină care stătea la fereastră se mișcă deodată, ieșind din imobilitatea transei, ca să cerceteze cu privirea cerul înstelat de deasupra orașului. O mînă se ridică și atinse ușor geamul ferestrei. Sticla se dizolvă de parcă ar fi fost o peliculă de gheață care se topea.

Praful se ridică atunci cînd aerul rece pătrunse înăuntru.

Barbara așteptă, apoi se apropie de acea deschidere.

Privirea i se îndreptă iar spre vest și rămase acolo. Asculta. Miriada de sunete ale orașului se auzea clar acum. Deasupra lor se distingea murmurul ușor al cerului, la fiecare treizeci de secunde – la acea oră – a navetelor care se ridicau vertical din rachetoportul orașului, își opreau motoarele, și dispăreau în sus în noapte cu un șuierat ascuțit. Mișcă încet capul, urmărind schimbarea intensității sunetului. După aceea îl ținu nemișcat.

Privirea i se ridică încet, spre partea nordică, urmărind un punct îndepărtat aflat în mișcare pe fondul nopții, cu ochii îngustați din cauza concentrării.

La bordul navetei de Paris, care părăsise rachetoportul cu cîteva minute mai devreme, doctorul Gloge tocmai avea parte de o experiență extrem de ciudată. În vreme ce moțăia, gata să adoarmă, tocmai contempla semnificația extrem de plăcută a desemnării lui la proiectul parizian al lui sir Hubert Roland. Apoi, dintr-o dată, avusese senzația că se trezea.

Privise în jurul lui din ce în ce mai alarmat, uitîndu-se în primul rînd la omul așezat alături.

Individul era mare, cu o constituție greoaie. Arăta ca un detectiv de la poliție, iar Gloge știuse că omul acela era paznicul lui. Curios i se păruse faptul că era prăbușit în scaun, cu capul lăsat în piept, ochii închiși... indicații tipice pentru o stare indusă de tranchilizante.

Gloge se gîndi: „De ce este adormit?" Avea convingerea fermă că el era cel care ar fi trebuit să doarmă, să fie în stare de inconștiență. Își amintea foarte clar de un fel de mecanism – un instrument care lui îi era cu totul necunoscut – pe care femeia aceea blondă, Wendell, îl folosise ca să-i implanteze în minte un set complet de iluzii. Urcase de bunăvoie la bordul acelei navete. Mai mult, la sugestia paznicului lui, inhalase cît mai mult gaz tranchilizant, prin masca atașată la scaun, cît să-l țină în stare de somnolență pînă ajungeau la Paris.

În loc de asta, cîteva minute după ce inhalase gazul, se trezise, iar tot setul de iluzii implantate îi fusese șters din minte!

Trebuia să existe o explicație pentru toate acele evenimente contradictorii.

Gîndul lui se încheie acolo. O clipă mintea i se întunecă. Apoi simți un val de teroare.

De undeva o voce îi zise: „Da, doctor Gloge – există o explicație pentru toate astea!"

Încet, în pofida tuturor semnalelor de avertizare care i se declanșaseră în minte, dar incapabil să se opună impulsului, doctorul Gloge se întoarse și privi peste umăr. În scaunul din spatele lui era cineva.

Pentru o clipă, persoana i se păru total necunoscută. Dar după aceea ochii femeii se deschiseră. Se ațintiră asupra lui, cu o sclipire albastră demonică, chiar și în penumbra care domnea în compartimentul navetei.

Femeia vorbi din nou și glasul ei era acela al Barbarei Ellington: „Avem o problemă, doctore. Se pare că pe planeta noastră se află un grup de extratereștri și încă nu am o idee limpede despre ceea ce fac ei aici. Asta-i prima noastră sarcină – să aflăm".

„*Unde* ești?" rosti pe un ton aspru Helen Wendell.

Mîna i se îndreptă spre partea dreaptă a mesei de lucru și apăsă pe un întrerupător. Un mic ecran de vizionare se aprinse în partea dreaptă. Rosti iar: „John – repede!"

În biroul interior, John Hammond se întoarse și observă monitorul aprins pe masa de lucru din spatele lui. O secundă mai tîrziu asculta cuvintele care ieșeau rostogolindu-se, incoerente, din difuzorul telefonului din stînga. Se întoarse și rosti spre profilul lui Helen, care se vedea pe monitorul din dreapta: „Unde anume este?"

„La rachetoportul din Des Moines! Naveta de Paris a aterizat pentru reparații urgente. Nimeni nu pare să înțeleagă ce anume s-a defectat sau de ce reparații are nevoie. Dar pasagerii au fost debarcați și trebuie să fie transferați într-o altă navetă. Arnold este în stare de șoc și e foarte confuz. Ascultă-l și tu!"

„...era și o femeie cu el", se auzi glasul curierului. „Atunci, am crezut că era o pasageră care a coborît din navetă o dată cu noi. Acum nu mai sînt așa de sigur. Dar am stat înțepenit locului și i-am privit cum se îndepărtau pe coridor. Nici prin cap nu mi-a trecut să mă întreb ce căuta femeia aia cu Gloge, sau măcar să-i opresc, sau chiar să-mi pun problema unde anume au plecat..."

Hammond răsuci butonul de volum și reduse glasul acela disperat la nivelul unei șoapte. I se adresă lui Helen Wendell: „Cînd a aterizat naveta?"

„Din ce mi-a spus Arnold la început", îi răspunse Helen, „cred că acum o jumătate de oră! După cum a spus, nici prin cap nu i-a trecut să ne contacteze, decît acum."

„Jumătate de oră!" Hammond sări în picioare. „Helen, lasă baltă tot! Vreau un observator deasupra planetei care să încerce să descurce ițele. Aș prefera să se afle sus în cîteva minute."

Ea se întoarse să-l privească mirată. „La ce anume te aștepți?"

„Nu știu încă la ce anume trebuie să mă aștept."

Femeia șovăi o clipă, apoi începu: „Gardienii..."

„Tot ce se poate face aici", o întrerupse Hammond, „pot să realizez și singur. Nu am nevoie de altcineva. Ecranele defensive de pe partea din nord se vor dezactiva pentru exact patruzeci de secunde. Gata, dă-i bătaie!" Decuplă monitorul, întinse mîna sub masa de lucru și apăsă pe un alt comutator.

În biroul din față, Helen Wendell rămase cu ochii lipiți de ecranul gol al monitorului. Apoi sări în picioare, traversă grăbită biroul pînă la ușă, o deschise și ieși pe coridor. Ușa se închise cu zgomot în spatele ei.

Cîteva momente mai tîrziu, John Hammond intră în camera din spatele biroului său, unde zăcea Vince Strather, înconjurat de ecrane defensive. Hammond se duse direct la perete și reduse puterea defensivă la jumătate.

Ecranul deveni aproape invizibil, așa că se putu uita cîteva secunde la forma întinsă pe canapea. Întrebă cu glas tunător: „N-au mai fost nici un fel de schimbări interne?"

„Nici una în ultimele două ore", răspunse glasul robotului medical prin difuzorul din perete.

„Forma actuală este viabilă?"

„Da."

„Dacă dezactivez ecranul o să se trezească?"

„Da. Imediat."

Hammond tăcu un minut, apoi reluă întrebările: „Ai calculat care ar fi efectele unei a patra injecții cu ser?"

„Da", răspunse glasul robotului din difuzor.

„Care ar fi acestea, în general?"

„În general", răspunse mașina, „ar avea loc transformări profunde, la o rată foarte accelerată. Linia evoluționistă ar rămîne aceeași, dar la un nivel mult mai avansat. Forma rezultantă s-ar stabiliza după aproximativ douăzeci de minute. Din nou ar fi una viabilă."

Hammond induse putere maximă ecranelor, care se întunecară pe dată.

Era prea devreme ca să ia decizia de a continua cu cea de-a patra doză. Poate – așa spera – putea evita acest lucru.

34

La zece și jumătate, dinspre monitorul telefonului se auzi semnalul care indica o convorbire la mare distanță. Hammond se întoarse să caute din priviri telecomanda de pe masa de lucru, apăsînd simultan pe butonul de răspuns și pe cel care-l ajuta să rămînă nevăzut pentru cazul în care telefonul interlocutorului era dotat cu un monitor, apoi rosti: „Ascult!"

Ecranul rămase întunecat, dar cineva păru să ofteze ușurat. *„Domnule Hammond!"* Deși glasul era nesigur, tremurător, îi aparținea fără greș doctorului Gloge.

Se auzi un semnal sonor, provenit de la unul din instrumentele întinse pe masă – acesta venea de la Helen Wendell, care se afla în acel moment într-o navă de observație deasupra Pământului și care dădea de înțeles că înregistra conversația.

„Doctore, unde anume te afli acum?"

„Domnule Hammond... e ceva teribil... creatura aceea... Barbara Ellington..."

„Da, știu, te-a luat din navetă", răspunse Hammond. „Unde ești acum?"

„Acasă la mine – în Pennsylvania."

„A venit cu tine?"

„Da. Dar nu am avut ce să fac."

„Sigur că nu", răspunse Hammond. „Acum a plecat?"

„Nu știu unde e. Am riscat și v-am sunat. Domnule Hammond, era ceva ce nu știam, nu-mi mai aminteam. Dar *ea* știa sigur. Eu..."

„Mai aveai ceva ser Omega în laboratorul de acolo?" întrebă Hammond.

„Eu n-aș spune chiar așa", veni răspunsul lui Gloge. „Era o variantă experimentală de început – una cu impurități, care ar putea produce reacții eratice, periculoase. Am crezut că am distrus tot stocul. Dar ființa asta a știut precis c-a mai rămas ceva! M-a adus aici și m-a forțat să-i dau ceea ce mai aveam din ser. O cantitate destul de mică..."

„Dar suficientă pentru o injecție standard, destul de bună pentru a patra doză?" conchise Hammond.

„Da, da, suficientă pentru a patra doză."

„Și și-a făcut-o sub formă de injecție?"

Doctorul păru să ezite, apoi răspunse cu jumătate de gură: „Da. Oricum, există speranța ca, datorită impurităților, în locul avansării accelerate a procesului de evoluție a următorului stagiu pentru ceea ce consider acum a fi o creatură monstruoasă, rezultatul să fie distrugerea ei imediată".

„Poate", admise Hammond. „Dar de cînd ai folosit-o pe Barbara drept cobai, se pare că știe foarte bine ce poate asimila și ce nu. De aceea nici nu-mi vine să cred c-a făcut o greșeală tocmai acum."

„Eu..." Doctorul se poticni iar, dar izbuti să continue: „Domnule Hammond, acum îmi dau seama de enormitatea faptelor

mele. Dacă vă pot ajuta cumva să evitați cele mai rele consecințe, vă stau la dispoziție fără probleme. Eu..."

Se auzi un sunet ascuțit și legătura se întrerupse; urmă un moment de liniște, apoi glasul lui Helen Wendell șopti la urechea lui Hammond: „Crezi că Barbara l-a lăsat să dea telefon și apoi a întrerupt legătura?"

„Sigur că da."

Helen nu mai comentă, ci rămase în așteptare, iar Hammond continuă pe un ton calm: „Cred că vrea ca noi să știm că vine încoace".

„Eu cred că e deja acolo", răspunse Helen. „La revedere."

35

John Hammond aruncă o privire la panoul de control încastrat în masa de lucru, cercetînd cu atenție indicatorii de pe afișajul micuț. Constată de asemenea ceva cu totul neașteptat: un fel de flux de non-energie care anula energia din ecranele protectoare. „Helen", rosti. „Femeia asta a ajuns la un stagiu mult superior nouă! Ceea ce vezi acum este energia care încearcă să se mențină împotriva fluxului de antienergie. Am citit cîteva rapoarte despre așa ceva, dar n-am văzut niciodată cu ochii mei."

Helen Wendell, cu ochii ațintiți pe monitorul din nava de observație, care era conectat la cel din birou, nu-i răspunse. Un fel de furtună electronică dereglase indicatorii din josul ecranului; aceștia arătau că energia defensivă din jurul biroului și apartamentului lui Hammond era atacată de un val de energie contrară care-și modifica constant frecvența... ecranele protectoare fiind puse la încercare pînă la limita lor de rezistență.

Atacul dura de mai bine de un minut și fiecare indicator ajunsese la limita superioară, menținîndu-se la acest nivel.

„John Hammond!" se auzi dinspre masa de lucru.

Hammond se îndepărtă un pas, privind direct spre locul de unde se auzise glasul.

„John Hammond", îi șopti scaunul de alături.

„John Hammond! John Hammond! John Hammond! John Hammond..."

Numele lui se auzea din fiecare colț al biroului, pe tonuri diverse, hipnotizante. Din cauza educației avansate pe care o pri-

mise și a condiționării, Hammond cunoștea care era modelul frecvenței și cît de periculos putea fi. Deși nu îl considera probabil, totuși luase și această posibilitate în calcul, și ca atare, acum avea la dispoziție o sursă de energie din afară, instalată tocmai pentru asemenea cazuri disperate.

Privi cu calm spre masa de lucru, căutînd un instrument pe care îl pusese la îndemînă, alături de toate celelalte. O clipă i se păru că nu era în stare să-l recunoască și simți imediat și fiorul rece al panicii. Apoi văzu că îl ținea în mînă. Cu degetul mare mișcă un mic întrerupător pînă în partea de sus, îl blocă în acea poziție, apoi așeză instrumentul la loc pe masă.

Dinspre el se simți un fel de reacție imediată... Nu numai un sunet, ci și o vibrație, o zgîlțîire neplăcută a nervilor. Intensitatea acelor glasuri-fantomă scăzu la nivelul unui murmur înainte să dispară din birou. Glasul subțire și îndepărtat al lui Helen Wendell îi străpunse timpanul ca un ac: „Monitorul de verificare! Pleacă!" Asta era speranța amîndorura.

„Ești sigură?"

„Nu chiar." Glasul alarmat al lui Helen îl scoase din starea de amorțeală care-l cuprinsese. „Ce apare pe monitorul *tău* ?"

„Pe moment, numai o încețoșare. Dar e pe cale să dispară."

„Ce s-a întîmplat?"

„Cred că s-a simțit mai presus de noi și și-a zis că poate să ne calce în picioare. De aceea cred că tocmai a primit cel mai mare șoc din scurta ei viață de super-femeie subgalactică. Nu și-a dat seama că noi îi reprezentăm pe Cei Mari."

„Crezi c-a pățit ceva?"

„Oh, n-aș zice. Prea a aflat multe. Dar... detaliile ceva mai încolo." Hammond mai aruncă o privire spre monitorul de control, după care se întoarse spre camera alăturată și-i deschise ușa.

„Administrează subiectului ultima injecție!" strigă cu autoritate. „Confirmă!"

„Cea de-a patra și ultima injecție din seria Stimulării Omega va fi administrată subiectului", răspunse robotul.

„Imediat!"

„Imediat."

Glasul lui Helen ajunse iar la Hammond după ce acesta închise ușa și se înapoie la masa de lucru: „De acum în orice clipă", tocmai îi spunea, „antienergia va absorbi cam nouăzeci și șase

la sută din suprasarcină. Ceea ce înseamnă că aproape a ajuns să depășească toate cele patru limite teoretice. A reușit să ajungă la tine prin intermediul echilibrului energetic?"

„A fost foarte aproape", mărturisi Hammond. „Un fel de șmecherie pseudo-hipnotică bazată pe energie de o frecvență foarte înaltă, care însă n-a ținut. Dar se va întoarce. Încă mai am ceva ce ea-și dorește!"

Chiar în fața lui, ecranul telefonului se aprinse din nou. Cînd răspunse, auzi iar glasul doctorului Gloge: „Am fost întrerupți ceva mai devreme, domnule Hammond". Glasul biologului era prea calm, prea bine controlat.

„Ce s-a mai întîmplat?" întrebă Hammond, obosit de acea luptă.

„Domnule Hammond, am analizat în fine ce este de fapt evoluția. Universul este un fel de spectru. Are nevoie de energie în mișcare la toate nivelurile. De aceea, cei care se află la nivelurile superioare nu intervin direct în activitățile individuale ale celor aflați la nivelurile inferioare. Dar acesta este motivul pentru care supraveghează totul, pentru a evita eventualitatea ca o rasă să atingă punctul în care ar putea începe să manipuleze forțe prea mari."

Hammond zise deodată, foarte calm: „Barbara, dacă prin acest nou apel ai încercat să afli dacă te voi lăsa să intri, ei bine, da, te voi lăsa".

Urmă un moment de liniște, apoi se auzi un fel de clinchet. Unul dintre indicatorii afișați pe monitorul de control pîlpîi o clipă. Apoi un altul, într-o altă secțiune.

„Ce se petrece acolo?" întrebă Helen îngrijorată.

Hammond îi răspunse: „O să treacă prin ecrane cu permisiunea mea".

„Nu crezi că trebuie să fie vreo șmecherie la mijloc?"

„Oarecum. Dintr-un motiv necunoscut, nu s-a lăsat să atingă acel punct final, teoretic, al evoluției parcurse într-un milion de ani de pe scara dezvoltării pe care a întocmit-o doctorul Gloge. Va ajunge și acolo, dar puțin mai tîrziu."

„Și tu chiar vrei s-o lași să intre, crezînd în așa ceva?"

„Sigur că da."

Helen nu-i mai răspunse.

Un minut se scurse într-o liniște totală. Hammond se mută în așa fel încît să fie cu fața spre ușă, și la cîțiva pași depărtare

de panoul de control și toate celelalte instrumente de pe masa de lucru, după care rămase în așteptare.

În colțul monitorului de control se aprinse o luminiță roșie. Ceva intrase în biroul din față.

Liniștea grea continuă alte cîteva secunde. Apoi, pe podeaua dură din capătul holului, Hammond auzi pași.

Nu ar fi putut spune la ce anume se așteptase... dar cu siguranță nu la ceva atît de comun precum zgomotul făcut de pantofii cu tocuri înalte ai unei femei care venea cu pași grăbiți spre ușa biroului interior.

Apăru deodată în prag, se opri acolo și se uită la el. Hammond păstră tăcerea. Toate indicațiile de suprafață sugerau că era aceeași Barbara Ellington pe care o văzuse cu o zi înainte, așezată pe fotoliul din biroul doctorului Gloge. Nu se schimbase nimic în felul în care arăta, sau cum era îmbrăcată; pînă și poșeta maro pe care o ținea în mînă părea să fie aceeași. În afara aerului de vitalitate radiantă, a posturii sigure, a inteligenței înscrise pe față, rămăsese în esență aceeași fată înaltă și stîngace care lucrase în biroul exterior în jur de două săptămîni.

Poate tocmai din acest motiv Hammond se gîndi că trebuia să fie o fantomă! Nu o halucinație; acum era bine protejat contra oricărei încercări de a-i fi influențată mintea, datorită barierelor care s-ar fi dezactivat numai în momentul morții lui. Ființa aceea din ușă era foarte reală. Instrumentele din birou așa o înregistrau. Dar era o formă creată special pentru acea întîlnire – nu adevărata Barbara Ellington, așa cum era ea în acel moment.

Era prea nesigur ca să presupună care fusese de fapt intenția ei. Poate că fusese proiectată special ca să-l dezechilibreze și să-l facă să lase deoparte orice precauție.

Femeia-fantomă intră în cameră și privi în jur zîmbind. Hammond își dădu seama atunci că nu se înșelase. Împreună cu forma de femeie mai intrase și altceva ... ceva opresiv, ceva care-i dădea fiori; un fel de căldură, un soi de putere concentrată.

Ochii albaștri care străluceau de curiozitate se întoarseră spre el, iar zîmbetul deveni mai larg. „Va trebui să verific de ce mai ești încă aici", îi zise pe un ton arogant. „Așa că, apără-te!"

Nu se auzi nici un sunet; dar un nor de lumină albă umplu spațiul dintre ei, îi înconjură și apoi dispăru, sclipi o clipă și dis-

păru iar. Amîndoi rămaseseră nemișcați, privindu-se unul pe celălalt. În încăpere nu se schimbase nimic.

„Excelent!" rosti femeia. „Misterul ascuns în spatele tău a început să se risipească. Acum știu care este nivelul rasei tale, John Hammond. Știința *ei* nu ar fi putut să controleze energiile de ordinul celor care te apără mintal și fizic aici!"

„Trebuie să existe și alte indicii că, la nevoie, ți s-a permis să folosești mecanisme create de ființe mult superioare ție – aparate pe care tu însuți nu le înțelegi. Și unde aș putea găsi asemenea aparate sofisticate în clipa asta?... Cred că aici!"

Se întoarse spre ușa camerei alăturate, făcu trei pași și se opri. Un fel de ceață rozalie apăruse în fața ușii și a porțiunilor înconjurătoare de perete și podea. „Da", rosti ea. „Provine din aceeași sursă! Iar aici..."

Se întoarse, se îndreptă repede spre panoul de control încastrat în masa de lucru și îl verifică. Acum și el era învăluit într-o ceață roz. „Cele trei puncte pe care le consideri vitale!" încuviință ea. „Tu însuți, ființa din cealaltă cameră și acest panou prin care poți controla secția. Ai fi în stare să le păzești chiar și dacă ai fi nevoit să dezvălui un secret pe care altfel nu l-ai da în vileag sub nici o formă. Cred că acum a sosit momentul să facem schimb de informații."

Se întoarse spre Hammond și se opri în fața lui. „Știi, John Hammond, am descoperit dintr-o dată că specia ta nu aparține acestei planete. Ba mai mult, este superioară oamenilor de pe Pămînt, dar nu așa de dezvoltată încît să-ți permită să explici de ce te afli aici. Ai o organizație destul de mare în lumea asta. Dar una destul de ciudată. Nu pare să servească unui scop destinat cuceririi sau exploatării... Dar să lăsăm chestiunea deoparte. Nu încerca să-mi explici. Nu contează. Va trebui să eliberezi masculul uman care a primit cele patru doze de ser o dată cu mine. După care, tu și ceilalți membri ai rasei tale veți pleca urgent de pe această planetă. Nu mai avem nevoie de serviciile voastre!"

Hammond scutură din cap. „Poate că ne vei forța să plecăm de aici", îi zise, „dar asta ar transforma Pămîntul într-o zonă de pericol activ. Marii Galactici, pe care îi reprezint, au rase care îndeplinesc toate sarcinile de ordin militar. Nu cred că ar fi în avantajul tău dacă o astfel de trupă de elită ar ocupa sau ar băga Pă-

mîntul în carantină, ca să se asigure că rasa de sămînță de aici va fi în continuare supravegheată așa cum trebuie."

„John Hammond", rosti forma-femeie, „fie că Marii Galactici vor trimite rasele de militari pe Pămînt, fie că vor veni aici chiar ei, pe mine nu are de ce să mă intereseze. Deși nu ar fi deloc înțelept din partea lor să procedeze astfel. În numai cîteva ore de acum încolo, serul Omega va fi disponibil în cantități nelimitate. În numai cîteva zile, fiecare bărbat, femeie și copil de pe Pămînt va fi trecut prin întreaga secvență evoluționistă. Crezi că noua formă de umanitate de pe lumea asta va mai avea nevoie de vreun fel de supraveghere din partea altor rase?"

„Serul Omega nu va mai fi folosit vreodată din nou", răspunse Hammond. „O să-ți arăt de ce..."

Hammond se întoarse și se îndreptă spre panoul de control de pe masa de lucru. Ceața roz se risipi în apropierea lui și reapăru în spate. Imediat ce el apăsă pe un buton, cîmpul protector se dezactivă. Se îndepărtă de cutie.

„Cîmpurile de energie care nu-ți permiteau accesul au fost dezactivate", îi zise. „Într-o clipă se va deschide și ușa. Ca atare, vezi tu singură – barierele au dispărut."

Cu excepția ochilor strălucitori, chipul ei semăna cu o mască rece. Hammond se gîndea că ea știa deja ce anume se afla acolo. Cu toate astea, forma-femeie se întoarse, se îndreptă spre ușa deschisă și rămase în prag, privind în încăpere. Hammond se mută într-o parte a mesei de lucru, de unde putea privi peste umărul ei...

Paravanul energetic care înconjurase canapeaua dispăruse. Ființa întunecată de pe canapea tocmai se ridica. Scutură ametită din cap, se răsuci și se ridică în patru labe.

Ochii negri imenși se îndreptară o clipă spre ei; ființa se îndreptă și se ridică cît era de lungă...

...atingînd aproape treizeci și cinci de centimetri în înălțime! Se clătina nesigură pe marginea canapelei – o siluetă păroasă, cu un cap de spiriduș, cu gură largă și ochi mari.

În vreme ce se uita spre ei, în ochi i se aprinse un fel de licăr de recunoaștere. Gura se deschise. Un glas subțire, behăit, răsună în încăpere: „Bar – ba – ra!"

36

Femeia se răsuci cu spatele. Nu mai aruncă nici o privire spre ființa grotescă de pe canapea. Pe buze îi apăruse un surîs straniu atunci cînd îl privi pe Hammond. „În regulă", îi zise, „aici dispare și ultima punte pe care o mai aveam cu Pămîntul. Accept ceea ce mi-ai spus. Am înțeles că serul Omega este o descoperire unică, ce nu a mai apărut nicăieri în altă parte în galaxie."

„Nu este întocmai adevărat", rosti Hammond.

Femeia dădu din cap spre camera alăturată. „Atunci poate poți să-mi spui ce anume n-a mers."

Hammond îi destăinui teoria cu dublu sens a lui Gloge: că la acel stadiu al evoluției umane, rămîneau deschise mai multe posibilități de dezvoltare și că, aparent, serul stimula una dintre căile posibile, și de aceea, din cauza legilor naturale, urma numai acea singură linie pe care o apucase de la bun început.

În vreme ce vorbea, o privea cu atenție și se gîndea: „Problema nu s-a rezolvat încă. Ce o să ne facem cu *ea*?" Și apoi și alternativa: „Oare ceea ce am intuit despre rolul pe care l-a avut de jucat este corect?"

Simți o forță incredibilă, o forță palpabilă, reală. Se scurgea dinspre ea într-un flux stabil.

Continuă încordat: „Marii Galactici, de cîte ori și-au plantat sămînța pe vreo planetă, nu au intervenit niciodată în caracteristicile de bază ale variatelor rase care trăiau acolo. Și-au intercalat propriul lor pachet de gene selectate cu cele ale oamenilor respectivi, grefîndu-le direct în mii de bărbați și femei de pe fiecare continent existent. În vreme ce generațiile trec, pachetul lor de gene se amestecă cu cele native ale oamenilor de pe planetă. Se pare că serul Omega stimulează tocmai un astfel de amestec și îi duce dezvoltarea mai departe, cît de departe este posibil, ceea ce, din cauza factorului de singularitate, conduce de regulă într-o fundătură".

„Factorul de singularitate...?" Avea un ton întrebător.

Oamenii, răspunsese mai departe Hammond, se năsteau din uniunea dintre un bărbat și o femeie. Nici o persoană nu avea mai mult de o porțiune a genelor părintești. O dată cu trecerea timpului, apăreau interacțiunile și amestecul dintre toate genele, iar

rasa progresa tocmai datorită acestora, a milioanelor de posibilități.

În Vince, doar un singur asemenea pachet de gene amestecate fusese ales și dus pînă în ultimul stadiu al dezvoltării de Stimularea Omega repetată – dar, desigur, acest pachet specific avusese posibilități strict limitate, așa cum se întîmpla întotdeauna atunci cînd o singură persoană era împerecheată cu ea însăși – factorul singularității.

Iar exact acest lucru se petrecuse cu Vince și cu ea. Erau produsele celei mai fantastice încrucișări singulare încercate vreodată – viața care continuase să existe dusă mai departe pe scara evoluției printr-o singură linie de sînge, un soi de incest condus pînă la sterilitatea finală, ceva fantastic, interesant, nebunesc.

„Te înșeli", îi zise încet forma-femeie. „Nu sînt o ciudățenie. Ceea ce s-a petrecut aici este și mai improbabil decît m-am așteptat. În mine, a fost stimulat tocmai pachetul de gene din sămînța galactică. Acum înțeleg ce anume am contactat acolo, în spațiu. Pe unul dintre ei. Care a înțeles instantaneu."

Rămase tăcută o clipă, apoi adăugă: „Încă o întrebare, John Hammond. Omega este un termen neobișnuit. Ce anume înseamnă?"

„...Cînd omul ajunge să fie una cu absolutul, acesta este Punctul Omega."

Lui Hammond i se păru că, în vreme ce termina de vorbit, femeia-formă părea să devină mai mică, să se îndepărteze de el. Sau poate că el era cel care se îndepărta de ea? Nu numai de ea, ci de tot – alunecînd mai departe, nu în sens spațial, dar, într-un mod ciudat, departe de realitatea întregului univers? Se gîndi în treacăt că era o experiență alarmantă, tulburătoare. Apoi gîndul fu dat uitării.

„Se întîmplă ceva", auzi glasul ei. „În ființa aceea mititică din spatele ușii, procesul evoluționist stîrnit de serul Omega s-a încheiat, în felul lui. În mine nu este complet. Completarea lui depinde de altcineva. Ființa aceea pe care am contactat-o..."

Deodată femeia-formă se arătă extrem de surescitată. „Domnule Hammond, ceea ce ai spus despre faptul că oamenii se nasc dintr-un bărbat și o femeie are un sens mult mai larg, mai pro-

fund. Cînd bărbatul potrivit, alături de femeia potrivită, ajung la uniune, ating simultan împlinirea și expansiunea finală a ființei lor. Asta este adevărata completare."

Întreaga ei atitudine se schimbase. Privea în sus, de parcă ar fi văzut ceva. „William Leigh", rosti pe un ton răspicat, „ai vreun ultim mesaj pentru John Hammond?" Urmară cîteva clipe de tăcere. Apoi încuviință din cap. Se întoarse spre Hammond și zise: „Nu vrei să ne urezi toate cele bune, la amîndoi?"

„Are nevoie de mine... pentru *asta*?"

„Asta este bariera finală. Emoțiile tale, tulburarea pe care o simți."

Hammond inspiră profund, ca pentru a-și face curaj, după care rosti foarte serios: „Barbara", îi zise, „ție și lui William Leigh vă doresc... o căsnicie perfectă".

37

Nu era nicăieri, nici nu exista. Impresii noi stîrnite de cuvinte, impresii noi activate de gînduri îl potopiră deodată asemeni unei ploi torențiale.

Impresiile de dinainte începuseră să capete o formă. Avea senzația că trecuse multă vreme. Se afla în cămăruța mică de lîngă biroul lui, privind la tînărul înalt și roșcat care era așezat pe marginea canapelei, și-și ținea capul în palme din cauza amețelii.

„Ai început să-ți mai revii, Vince?" se trezi Hammond întrebînd.

Vince Strather privea nesigur în jur în vreme ce-și pipăia mîneca sfîșiată a hainei. „Cred că da, domnule Hammond", murmură. „Eu... ce anume s-a întîmplat?"

„În seara asta ai plecat la o plimbare cu mașina", începu Hammond să-i explice, „împreună cu o fată pe nume Barbara Ellington. Amîndoi erați băuți. Ea conducea... cu viteză excesivă. Mașina a ieșit din șosea după ce a sărit de pe marginea ei și s-a răsturnat, rostogolindu-se de cîteva ori. Martorii la accident au reușit să te scoată din mașină și să te ducă în siguranță cu cîteva minute înainte să explodeze. Fata era deja moartă. Nici n-au încercat să-i scoată corpul. Cînd poliția m-a informat de accident, le-am spus să te aducă aici, la Institut."

În vreme ce vorbea, realiza stupefiat că fiecare cuvînt pe care-l rostea era adevărat. Accidentul *chiar* se petrecuse tîrziu în seara aceea, exact așa cum îl descrisese.

„Ei bine..." începu Vince. Se întrerupse, oftă cu tristețe și scutură din cap. „Barbara era o fată tare ciudată. Sălbatică! Țineam foarte mult la ea la început. În ultima vreme am tot încercat să rup relația dintre noi, domnule Hammond."

Hammond avea impresia că se petrecuse ceva mult mai important. Automat, privi în spate spre birou la semnalul pe care-l emitea telefonul particular.

„Scuză-mă", îi zise lui Vince.

Atunci cînd acceptă apelul, pe ecranul telefonului apăru chipul lui Helen Wendell. Îi zîmbi încordată și întrebă: „Cum se simte Strather?"

Hammond nu răspunse pe loc. Așa cum o privea, simțea cum îl trec fiori reci precum gheața. Helen era la masa ei de lucru, din biroul alăturat. Nu se afla într-o navă de observație din afara atmosferei.

Se auzi rostind: „E bine. Șocul emoțional e minim... dar tu cum te simți?"

„Sînt încă tulburată de moartea Barbarei", admise Helen. „Dar acum îl am la telefon pe doctorul Gloge. E nerăbdător să discute cu tine."

Hammond răspunse pe loc: „Foarte bine, fă-mi legătura cu el".

„Domnule Hammond", se auzi o clipă mai tîrziu glasul lui Gloge, „am sunat în legătură cu proiectul Stimularea Punctul Omega. Am revăzut toate notele și concluziile adunate de-a lungul acestui experiment și sînt convins că veți înțelege pericolele extraordinare care ar putea rezulta dacă detaliile ajung să fie cunoscute. Sper că sînteți de acord ca acest proiect să se încheie imediat, iar toate dosarele și rapoartele referitoare la el să fie distruse pe loc."

După ce încheie convorbirea, Hammond rămase o vreme nemișcat, în fața mesei de lucru.

Deci acea parte a problemei fusese deja rezolvată! Ultimele urme ale serului Omega erau șterse și vor mai rămîne doar în mintea lui.

Dar pentru cîtă vreme? Probabil că nu mai mult de două sau trei ore, decise John Hammond. Amintirile și imaginile începu-

seră să pălească; avea sentimentul că porțiuni întregi din ele dispăruseră deja. Iar cele rămase, așa nesigure cum erau... aveau să fie smulse la rîndul lor, ca de un vînt puternic.

Dar nu avea nici un fel de obiecții, își zise Hammond singur. Văzuse pe unul dintre Cei Mari și nu era o amintire care să-i facă bine unui om inferior.

Cumva, durea prea mult să te știi atît de înapoiat.

Probabil că dormise. Pentru că se trezi deodată. Se simțea vag nedumerit, pentru un motiv pe care nu-l înțelegea.

Helen intră în birou, cu un zîmbet larg pe buze. „Nu crezi c-ar fi timpul să punem punct în seara asta? Iar lucrezi prea multe ore."

„Ai dreptate", admise Hammond.

Se ridică și se duse în cămăruța de alături ca să-i spună lui Vince Strather că putea pleca acasă.

Și CANALELE DE ABILITATE DESCHISE. TOATE CELE 143 DE PERCEPȚII LA MAXIMUM.

REABILITAREA COEFICIENTULUI DE INTELIGENȚĂ 10 000 COMPLETĂ.

Epilog

Pe luna lui Jupiter, Europa...

Pe masa de lucru a Autorității Portuare era aruncat raportul cu privire la boala ciudată care afectase 193 de persoane. Printre alte informații, în raport se mai scria:

S-a constatat că toți acești oameni au profitat în ultimii cincisprezece ani de Steve Hanardy. Mare parte din venitul pe care acesta l-a scos an de an cu nava de mărfuri (tip ECTON-66) a folosit la dezvoltarea afacerilor înfloritoare conduse de persoanele mai sus menționate. Astfel, fiecare individ care a ajuns la un grad de securitate mulțumitor s-a descotorosit în cele din urmă de binefăcătorul lui. Deși mulți dintre cei pe care i-a ajutat s-au îmbogățit peste măsură, Hanardy a continuat să se mulțumească cu același venit modest.

Cei care au fost bolnavi au început să-și revină, și majoritatea par să fie foarte mulțumiți. Mai mult, unul dintre acești oameni chiar mi-a spus că a avut un vis în care plătea o datorie îmbolnăvindu-se și că astfel s-a simțit extrem de ușurat.

De asemenea, se zvonește că Hanardy s-ar fi căsătorit cu fiica profesorului Ungarn. Dar să acceptăm așa ceva ar fi ca și cum tot ce s-a întîmplat n-a fost altceva decît un simplu fundal pentru o poveste de dragoste.

Prefer să ignor acest zvon și să spun numai că nu se știe exact unde anume se află Hanardy în acest moment.

1
SOLUȚII MORTALE

Celor care se pregătesc pentru
viață înainte de a se întâmpla

8 IANUARIE 2000

Mark Solvang nu mai văzuse niciodată în viața lui o armă îndreptată spre el. Își petrecea zilele la întruniri pe teme de hardware și software, încercând să găsească o cale de a rezolva criza Year 2000 a computerelor. Cât era ziua de lungă, se întâlnea cu clienți îmbrăcați în costum. Nu vedea niciodată arme de foc și nici nu se aștepta la așa ceva.

În acel moment, viața lui încetini, pe când privea peste masa din sala de conferințe. Ședința era înconjurată de oameni cu expresii sumbre, care țineau pistoalele ațintite spre vicepreședintele companiei, David Kleewein, și cei patru delegați de la Departamentul Apărării. Mark nu avusese niciodată încredere în militari. Le vedea uniformele burtoase și se întreba dacă nu cumva ei se ascundeau la originea invaziei. Kleewein, cu ochii mari, aștepta explicații. Mark ar fi vrut să-și liniștească prietenul, dar nu putu decât să încline ușor din cap, încurajându-l pe Kleewein să coopereze. Un om zăcea deja mort pe podea, cu trei gloanțe în piept și sângele îmbibând mocheta. Însă chiar și cu cadavrul în apropiere, Mark nu-și putea lua ochii de la pistolul din fața lui. Mirosul înțepător al prafului de pușcă îi înțepa nările.

Anul 2000 oprise curentul electric în toată Silicon Valley. Sala de conferințe era luminată slab de generatoarele diesel ale companiei. În lumina parțială, ochii lui Mark rămâneau fixați asupra pistolului, dar vederea sa periferică înregistra detaliile din jur.

Pe peretele cu lambriuri, chiar în spatele pistolarului, erau prinse fotografii cu Yosemite și Golden Gate Bridge. În 1990, când Mark fondase Solvang Solutions, împreună cu soția lui, Margaret, aceasta insistase să decoreze sediul cu fotografii din perioada cât el îi făcuse curte.

La a treia întâlnire, făcuseră o excursie cu cortul la Yosemite. După doi ani de weekend-uri la degustat de vinuri în Napa Valley, nopți în San Francisco și zile lenețe în pădurile de redwood și Sequoia, Mark o dusese pe Margaret din nou la Yosemite și-i ceruse mâna, în mijlocul Tuolumne Meadows-elor, lângă râu. Așadar, holurile și sălile de conferință ale Solvang Solutions omagiau etern locurile care îi aduseseră împreună pe fondatorii companiei.

Această idee îl domina pe Mark în timp ce privea pistolul și vedea maiestatea lui El Capitan pe perete. Pistolul îl putea ucide în fața scenelor din tinerețea lui romantică.

Oamenii înarmați îi siliră pe Mark și pe ceilalți să pornească prin holurile centrului executiv de conferințe. Trecură prin dreptul siglei Solvang Solutions, un S2 de aur pe lambriurile de lemn. Străbătură uși de sticlă, până în holul cu dale, cotiră la dreapta și-și continuară drumul pe lângă birourile care forfotiseră de activitate cu doar o lună în urmă. Acum, birourile stăteau pustii, în întunericul adus de Anul 2000. Toți consultanții erau adunați în uriașele săli ale terminalelor din altă parte a clădirii, unde munceau zi și noapte pentru a reface alimentarea cu energie electrică și telefoanele.

Mark nu se așteptase niciodată ca firma lui să ajungă până aici. El și Margaret întemeiaseră Solvang Solutions în 1990, după ce ani de zile încercaseră să-i convingă pe liderii din Silicon Valley că problema Year 2000 a computerelor avea să fie catastrofică. La prezentări, păreau doi nebuni, vorbind despre sfârșitul lumii și despre nevoia de a acționa rapid. Prietenii și rudele le spuneau că erau irresponsabili să fondeze o companie în timp ce încercau să-și crească și cei doi copii mici, Jeremiah și Alyssa. În unele momente, Mark se întreba dacă nu cumva aveau dreptate.

Cu toate acestea, merseseră înainte, adunându-i pe câțiva dintre cei mai inteligenți programatori din Silicon Valley pentru a ataca problema Year 2000, cunoscută în domeniu sub denumirea Y2K. Nici un moment nu fusese vorba ca firma să ajungă atât de mare și, cu siguranță, n-ar fi trebuit să atragă o atenție de genul care aducea oameni înarmați la sediul Solvang. Problema Y2K părea atât de neînsemnată, aproape o prostioară. Și totuși, Mark și Margaret știau că putea îngenunchea lumea. Iar acum, la zece ani după fondarea companiei, se dovedea că avuseseră dreptate.

Criza computerelor cunoscută ca Y2K consta într-o eroare de înmagazinare a datelor. Pentru a face economie de spațiu, programatorii din anii 1950 și 1960 consemnaseră anii cu două cifre, nu cu patru.

1960 devenise doar 60. Datele cu două cifre se infiltraseră în computerele din întreaga lume, persistând mult timp și după ce spațiul de depozitare devenise abundent.

În momentul când cifrele 99 au fost înlocuite de 00, luminile s-au stins. Computerele nu au înțeles că 00 însemna 2000. Ar fi putut însemna la fel de bine 1700, 1800 sau 1900.

Prin urmare, computerele au ieșit din funcțiune.

Computere care pilotau avioane. Computere care făceau legături telefonice. Computere care aprovizionau cu electricitate. Computere care ghidau rachete. Computere care conduceau automobile.

Toate au căzut.

Numai Solvang Solutions continua să lucreze, șchiopătând cu ajutorul propriilor sale generatoare diesel și al rețelei private de sateliți. Mii de consultanți de la Solvang lucrau în orașe din toată America și din lume, tastând frenetic, încercând să țină piept colapsului. Mark și Margaret doriseră să prevină colapsul. Dar, după primul pas în noul mileniu, energia electrică se oprise, telefoanele amuțiseră, rafturile alimentarelor erau golite rapid, farmaciile erau prădate.

Armata, în special, era foarte afectat. Mark, Kleewein și oamenii de la Departamentul Apărării se întâlniseră în ziua aceea pentru a discuta un incident din Marea Chinei de Sud, lângă Hong Kong. Două distrugătoare S.U.A. fuseseră atacate și scufundate de nave militare neidentificate. Nimeni nu știa de ce. Departamentul Apărării era principala grijă a S2. Armata S.U.A. zăcea imobilizată în porturile și bazele de pe tot globul. Avea nevoie ca Solvang să acționeze rapid.

În timp ce mergea pe culoar, sub amenințarea armei, teama lui Mark era învinsă de tristețe. Atinse cu mâna acul de cravată din buzunar. Cadoul de la Margaret, de Father's Day, în 1990. Medalionul negru cu auriu conținea o minusculă fotografie a tinerei lor familii. Margaret i-l prinsese pe cravată în acea zi de iunie fără nori. „Îți va aminti întotdeauna de ceea ce e cu adevărat important în viață," îi spusese ea. Apoi îl sărutase, în timp ce soarele îi lumina părul blond. Era ultimul cadou pe care i-l dăduse vreodată.

Margaret nu apucase să vadă primul an complet de operare al firmei. Murise de limfom, în 1990. Lui Mark nu-i mai rămăsese altceva decât să se cufunde în muncă. Jeremiah și Alyssa se mutaseră la Bunica și Bunicul Solvang, în Los Gatos. Locuiau la câțiva pași de casa lui Mark și încerca să-i viziteze cât putea de des. La aproape zece ani după moartea lui Margaret, Mark încă îi mai prezenta pe Jeremiah și Alyssa ca fiind copiii „noștri", deși oficial nu erau decât copiii lui. Întotdeauna aveau să-i aparțină în egală măsură și lui Margaret.

Continuând să atingă acul de cravată din buzunar, Mark se gândea la ceea ce era cu adevărat important în viață. După moartea lui Margaret, Jeremiah și Alyssa trecuseră pe planul doi. Criza Year 2000 a computerelor păruse cel mai important proiect pe care-l administrase vreodată. Dar, sub amenințarea armei, Mark se întreba cum putuse lăsa o problemă de computere să-i domine viața.

Intruşii îi conduseră pe scara care cobora spre subsol. Trecură prin hol, pe lângă sala de jos a terminalelor. Mark îi privi prin geamuri pe consultanții săi, cocoșați în fața computerelor. O văzu pe Susan Levin, managera sălii de jos a terminalelor. Era o componentă-cheie a succesului firmei S2.

Susan venise la firmă în prima parte a anului 1991. Era o femeie drăguță, mignonă, cu trăsături plăcute. Dar Y2K își luase și de la ea tributul. Mark văzu că purta pantaloni groși și-și ținea părul nespălat sub o pălărie.

În timpuri normale, se îmbrăca impecabil, adeseori strângându-și părul arămiu într-un coc îngrijit și lăsându-și fața și gâtul complet expuse. Ochii ei căprui aveau colțurile întoarse în sus, ca și cum și-ar fi tras prea tare părul. Acești ochi codați îi dădeau o expresie de o inteligență ascuțită, când prezida săli pline de consultanți. Vorbea încet, dar cu convingere. Sala terminalelor ei preda cele mai importante rapoarte ale Solvang, iar numele lui Susan apărea cu regularitate în publicațiile de specialitate. Era o stea strălucitoare, într-o companie în dezvoltare rapidă.

Dar, prin geamul holului, nu i se vedeau acreditările. Mark îi văzu numai compasiunea, acea parte din ea pe care puțini membri ai companiei ar fi observat-o, dincolo de ochii migdalați și taioarele elegante. În timpul întâlnirilor cu Mark, era singura care-i remarca expresia îndepărtându-se de subiectele imediate, spre zone ale minții ce erau distante și sensibile. O privise odată, în timpul unei întruniri tensionate. Ea îi zâmbise. Rumoarea ședinței se stersese ca sunetul valurilor unui ocean îndepărtat, în timp ce Mark își îngăduia să-și găsească alinarea în surâsul lui Susan Levin.

O privi, în timp ce oamenii înarmați mergeau înainte. Spatele ei scund era întors spre el. Ar fi vrut să-i facă un semn. Putea anunța serviciul de securitate al S2, care i-ar fi ajutat. Dar Susan nu se întoarse. Mark trecu de fereastră și închise ochii.

Procesiunea de pistolari se apropia de ușa din oțel a camerei de alimentare cu motorină. Motoarele generatoarelor duduiau sonor, făcând să vibreze clanța, în timp ce un om descuia. Vuietul centralei de urgență a clădirii se revărsă din întuneric.

– Toată lumea înăuntru!

Mark, Kleewein și cei de la Departamentul Apărării intrară în mica încăpere. Se întoarseră spre ușă, singura sursă de lumină.

Mark simțea dureri în toate terminațiile nervoase și nicăieri, ca și cum ar fi fost suspendat în afara propriului său trup, privind capturarea unei alte ființe omenești. Ce final jalnic, era singurul lucru la care se putea gândi. În acea clipă, nu mai era președintele companiei Solvang Solutions, una dintre cele mai proeminente firme din San Jose. Nu mai era omul de pe coperta revistei „Business Week". Nu mai era un vizionar din Silicon Valley.

Era un om adus în sfârșit acolo unde ajuns până la urmă toți oamenii. Lustrul succesului se cojește repede, în fața unei guri de armă. Se simțea mai uman decât oricând, mai uman chiar și decât în momentul când murise soția lui. Nu dorea decât viața. O a doua șansă de a drege tot ceea ce nu reușise să dreagă înaintea acelei zile.

Stătea lângă Kleewein, umăr la umăr, în întuneric. Ușoara atingere a prietenului său îl liniștea, pe când privea spre chipurile oamenilor pe care nu-i cunoștea. Veniseră neanunțați și vorbiseră foarte puțin. Era posibil să nu le afle niciodată identitatea și intențiile.

În acel moment, lumea putea să se ducă dracului. Mark voia să trăiască, să fie cu copiii lui. Gemu, făcându-i pe Kleewein și pe cel mai apropiat paznic să întoarcă spre el capetele. Sângele îi umfla venele. Era un suflet gata de a fi eliberat, dar încă nu se pregătise să plece. Un suflet furios este o forță de temut. Pistolarul nu putea ști, dar Mark Solvang purta în el mânia unui suflet dator cu viața. Iar mânia creștea. Avea chipurile copiilor lui. Avea mirosul parfumului lui Margaret, acoperit brutal de cel al prafului de pușcă. Avea într-însa înverșunare și îi aducea lui Mark energia, o energie care avea să-l propulseze până la ceea ce-l aștepta, orice, la capătul acestei călătorii sub amenințarea armei.

Nările i se dilatară, inspirând cu putere. Părul scurt și negru îi rămăsese în ordine, chiar și pe parcursul zilelor fără duș din noul secol. Mușchii feței i se flexau pe sub pielea proaspăt bărbierită. Ochii săi profesorali, verzi cu argintiu, retezau orice idee de neputință. Stătea cu un dispreț rigid, nu atât de mare încât să fie împușcat pentru asta, dar suficient pentru a-i transmite furia. Suficient ca să-i asigure că nu avea să uite.

Un pistolar scoase capacul unei cutii de mărimea unui deodorant. O aruncă de-a rostogolul în cameră. Butelia fâsâia. Închiseră ușa, lăsându-i pe cei șase în întuneric. Prin aer începu să se simtă un miros dulceag.

– Gaze! exclamă Mark.

Se orientă după sunet și apucă butelia. Încercă să astupe sprayul cu un deget, dar forța gazului era prea mare.

– N-am cum să-l opresc.

– Încearcă să-l îndrepți pe sub ușă, spuse cineva.

Mark se ghemui spre micul spațiu de sub ușă. Kleewein i se alătură, trăgând de clanță cu toate puterile. Ușa nu se clinti. Mai smuci de două ori, apoi dădu un șut.

– E blocată, raportă el.

Mark împinse cutia spre crăpătură. Încercă zadarnic să dirijeze sprayul de gaz afară din încăpere.

– Nu merge, spuse el. Jetul e prea larg.

– Am ameteli, gâfâi Kleewein.

Mark se prăbuși pe dușumea. Îi simți pe ceilalți căzând în jurul lui. Aerul dulce se răspândea în toată camera, strecurându-și tentaculele printre degetele lui Mark, strânse inutil peste nas și gură. În sfârșit, își lăsă brațele să cadă pe lângă trup.

Revăzu fața lui Margaret și pe ale copiilor săi. O văzu pe Susan zâmbind blând prin toate necazurile lui. Simți parfum de hibisc. Pleoapele i se îngreunau, gândurile amorțeau drogate.

– Margaret, șopti el.

Cumva, întunericul deveni și mai negru.

2
TURNUL BABEL

14 IULIE, 1997, 07:44 A.M.

– De unde? întrebă Mark, punându-și grăbit geanta pe birou.

– De la Chase.

Chase Manhattan era cel mai important client al S2 la ora actuală. Banca descoperise problemele de factură Y2K cu ani în urmă, când trebuise ca sistemul său de împrumuturi și tranzacții să facă proiecte până în mileniul următor, pentru procesarea obligațiunilor pe termen lung. Dar remediile sale pentru această problemă constau într-o peticeală de soluții ad-hoc din partea vânzătorilor externi și a echipelor de șoc interne. În 1995, directorii de la Chase înțeleseseră în sfârșit seriozitatea problemei Y2K și întocmiseră Enterprise Year 2000, proiectul de pregătire al firmei. Steve Sheinheit, vicepreședintele superior al arhitecturii și sistemelor corporatiste, alesese patru vânzători pentru a repune Chase pe roate. Una era divizia I.S.S.C. a I.B.M., de notorietate mondială, care își întemeiase propriul birou Year 2000 la Chicago. S2 era al doilea vânzător major și coopera îndeaproape cu I.B.M. Kleewein zbura la Chicago cu regularitate, pentru a coordona acțiunile cu I.B.M., și la New York, cu echipele I.B.M., ca să se coordoneze cu Chase. Ceilalți doi vânzători, ocupându-se cu sarcini mărunte de migrare a datelor, erau Computer Horizons din New Jersey și Alltel din Arkansas.

– Sunt planurile fiscale pe trei ani, continuă Susan.

Aruncă un ambalaj de snack în coșul de gunoi. Rontăia snacksuri întotdeauna în momente de mare tensiune. Stressul era propriul ei program de exerciții fizice. Avea succes, judecând după silueta sa subțire.

– Nu pot proiecta până în Anul 2000. Nimeni nu a prevăzut situația asta. Managerul era în panică. A spus că rontăitoarele lor automate de numere s-au gripat.

– Fă-i lui Kleewein legătura cu I.B.M.

– I-am și făcut-o.

V-am oferit un fragment din cartea „Y2K – Eroarea anului 2000 – Deja e prea târziu", autor Jason Kelly.
Pagini 368, preț 36.000 lei.

Lucrarea a apărut la Editura ANTET și poate fi comandată la CP 22-285, sector 1, București.
Plata ramburs. Taxele poștale vor fi suportate de editură.

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77